

1

La o masă de conferințe dintr-un zgârie-nori, se aflau opt persoane, bărbați și femei, niciunul sub vârsta de șaiszeci și cinci de ani, toți putred de bogați. Și se aflau aici, în buricul Manhattanului, ca să-mi decidă soarta.

Nu împlinisem încă șaisprezece ani și trecuse doar o lună de când absolvisem clasa a zecea de liceu. Părinților mei, profesori de filosofie, li se propusese să beneficieze de doi ani sabatici la o universitate din München. Chiar așa — doi ani petrecuți în străinătate nu era așa mult, dacă nu ar fi decis că mie mi-ar fi mult mai bine să rămân în Statele Unite.

Mi-au spus acest amănunt lipsit de importanță într-o zi de sâmbătă, prin luna iunie. Tocmai când mă pregăteam să merg acasă la cea mai bună prietenă a mea, Ashley, părinții mei au intrat în cameră și s-au așezat pe pat.

— Lily, a început mama, trebuie să stăm de vorbă.

Nu cred că dezvălui un mare secret spunând că e clar că o conversație începută astfel nu aduce nimic bun.

Primul meu gând a fost că lui Ashley i s-a întâmplat ceva îngrozitor. Dar s-a dovedit că era bine mersi; necazul lovea ceva mai aproape de casă. Părinții mei mi-au spus că fuseseră acceptați în programul sabatic și că șansa de a lucra în Germania timp de doi ani reprezenta pentru ei o oportunitate extraordinară.

Apoi au tăcut, făcând acel schimb de priviri lungi și pline de subînțeles, care nu-mi prea păreau deloc de bun augur. Mi-au spus că nu vor să mă târască după ei în Germania, că vor fi foarte ocupați cât timp vor sta acolo, și că vor ca eu să rămân la un liceu american pentru a avea cele mai mari șanse să urmez un colegiu aici. Așa că au hotărât ca, pe toată perioada cât vor fi plecați, eu să rămân în State.

Eram în egală măsură îndurerată și extaziată. Îndurerată, desigur, fiindcă vom fi despărțiți de un ocean, în vreme ce eu va trebui să mă descurc singură în momentele de răscruce ale vieții mele: pregătirea pentru testul de aptitudini școlare, în vederea admiterii la facultate, vizitarea facultăților, balul bobocilor, completarea colecției mele de discuri ale trupei Smashing Pumpkins.

Și eram încântată, gândindu-mă că voi sta împreună cu Ashley și părinții ei.

Din păcate, nu am avut dreptate decât pe jumătate.

Părinții mei hotărâseră că ar fi cel mai bine pentru mine să termin liceul în Chicago, într-un internat înconjurat de clădiri înalte și beton, iar nu în Sagamore, orașul meu natal din comitatul Upstate New York; nu în cartierul nostru străjuit de copaci, cu prietenii și oamenii și locurile pe care le cunoșteam.

Am protestat, folosindu-mă de toate argumentele care mi-au trecut prin minte.

Salt în timp, la două săptămâni după, și în spațiu, la 380 km distanță. Eram îmbrăcată cu o jachetă și o fustă dreaptă și strâmtă pe care în mod normal nu le-aș fi purtat niciodată. Stăteam așezată la masa de conferințe împreună cu membrii Consiliului de administrație ai Școlii de fete Sfânta Sofia, care se holbau la mine. Intervievau fiecare fată care voia să intre în sfânta lor instituție și, la urma urmelor, Doamne ferește să admită o fată care nu corespundea standardelor lor. Dar să se deplaseze până la New York pentru a-mi lua mie interviu, asta mi se părea puțin cam prea de tot.

— Sper că ești conștientă, a spus unul dintre ei, un bărbat cu păr cărunț și cu ochelari micuți și rotunzi, de faptul că Sfânta Sofia este o instituție academică prestigioasă. Școala în sine are un vechi renume în Chicago, iar universitățile din Ivy League fac recrutări din rândul absolventelor noastre.

O femeie cu o claie de păr în cap s-a uitat la mine și mi-a vorbit rar și apăsător, de parcă s-ar fi adresat unui copil mic:

— Vei avea orice instituție de învățământ superior din țara aceasta la picioare, Lily, dacă vei fi acceptată la Sfânta Sofia. Dacă devii o fată a Sfintei Sofia.

Bine, bine, dar dacă nu voiam să devin o fată a Sfintei Sofia? Dacă voiam să rămân acasă, în Sagamore, cu prietenii mei, și nu la mii de kilometri distanță, într-un oraș geros din Midwest, înconjurată de fetele de la școli particulare, care se îmbracă toate la fel, vorbesc la fel și se dau mari cu banii lor?

Nu voiam să fiu o fată a Sfintei Sofia. Voiam să fiu eu înșami, Lily Parker, o adeptă a părului negru și a dermatografului, înzestrată cu un fabulos simț al modei.

Dar cei care aveau puterea să hotărască dacă urma sau nu să devin o fată a Sfintei Sofia n-au prea părut să ezite. La două săptămâni după interviu, am primit scrisoarea de acceptare pe mail: „Felicitări! Avem bucuria de a vă aduce la cunoștință decizia Consiliului de administrație de a accepta admiterea dumneavoastră la Școala de fete Sfânta Sofia.”

Nu eram deloc încântată, dar în afară de a da bir cu fugiții, un lucru care nu mă caracterizează, nu aveam altă opțiune. Așa că două luni mai târziu, părinții mei și cu mine am pornit-o pe drumul lung și istovitor spre aeroportul Albany International.

Mama făcuse rezervări la aceeași linie aeriană, drept urmare stăteam împreună în sala de așteptare, eu stând între ei doi. Mama purta o cămașă și pantaloni strâmți, iar părul lung și negru îl ținea prins într-o coadă. Tatăl meu purta o cămașă și pantaloni kaki, iar părul său castaniu îi flutura peste ochelari. Se duceau la aeroportul JFK pentru a face legătura cu zborul internațional; eu mă duceam la aeroportul O'Hare, din Chicago.

Am stat tăcuți până când au anunțat avionul meu. Prea nervoasă ca să dau frâu liber lacrimilor, m-am ridicat în picioare și mi-am pus pe umăr geanta stil poștaş. S-au ridicat și părinții mei, iar mama mi-a pus o mână pe obraz.

— Te iubim, Lil. Știi asta, da? Și știi că e mai bine așa.

În mod sigur nu știam dacă asta era cea mai bună soluție. Mai bizar era că nu eram sigură nici dacă ea însăși credea

astfel, dacă e să iau în considerare cât de agitată părea când a spus-o. Privind în urmă, cred că amândoi aveau îndoieli legate de toată afacerea asta. Nu au spus-o explicit, desigur, dar limbajul lor corporal exprima cu totul altceva. Când mi-au pomenit pentru prima dată despre planul lor, tata tot atinge genunchiul mamei, nu în mod romantic sau mai știu eu cum, ci mai degrabă de parcă ar fi avut nevoie să se simtă în siguranță, de parcă ar fi vrut să-și reamintească de faptul că ea era acolo și că totul avea să fie în ordine. Cu alte cuvinte, plecau în Germania pentru un stagiu sabatic de doi ani de cercetare, pentru care pierduseră luni întregi completând formulare, dar, în ciuda faptului că vorbeau de extraordinara lor „oportunitate”, nu păreau entuziasmați de plecare.

Întreaga poveste era tare, tare ciudată.

Oricum, nu a fost ceva nou faptul că, la aeroport, mama mi-a spus:

— E spre binele tău.

În ultimele săptămâni, ea și cu tata tot repetaseră propoziția asta ca pe o mantra. Nu știam dacă era spre binele meu, dar nu voiam ca ultimul lucru spus de mine să fie o remarcă obraznică, așa că am dat din cap afirmativ, am afișat un zâmbet fals și l-am lăsat pe tata să mă strângă în brațe puternic, mai-mai să-mi rupă coastele.

— Poți să ne suni oricând, mi-a spus el. La orice oră din zi sau din noapte. Sau să ne trimiți un e-mail. Sau un SMS.

M-a sărutat apăsând pe frunte.

— Tu ești lumina ochilor noștri, Lils, a șoptit el. Lumina noastră.

Nu îmi dădeam seama dacă îl iubeam mai mult sau dacă îl uram puțin pentru faptul că ținea atât de mult la mine și, cu toate astea, mă trimitea departe de ei.

Ne-am luat la revedere, apoi am traversat sala de așteptare și mi-am ocupat locul în avion, având un card de credit pentru situații de urgență în portofel, o geantă de voiaj cilindrică de care era atașată o etichetă cu numele meu în cala avionului și, cu palma lipită de geam, lăsam New Yorkul în urma mea.

La revedere, *New York State of Mind*¹.

Peter Wentz a zis-o cel mai bine în titlul cântecului său *Chicago Is So Two Years Ago*.

Două ore mai târziu, înarmată cu o punguță de alune, ajungeam în zona cu prefixul 312, întâmpinată de un vânt aprig și mult prea rece pentru o după-amiază de început de septembrie, fie că Chicago era sau nu supranumit Orașul Vânturilor. Fusta până la genunchi, parte componentă a noii mele uniforme de la Sfânta Sofia, nu prea mă apăra de frig.

Am aruncat o privire înapoi după taxiul negru cu alb care mă lăsase în fața școlii, pe strada East Erie. Șoferul a pornit și s-a pierdut în trafic, lăsându-mă acolo, pe trotuar, în centrul orașului Chicago cu uriașa mea valiză în mâini, cu geanta pusă de-a curmezișul pe umăr.

Ceea ce mi se înfățișa privirii, gândeam eu, cercetând cu atenție Școala de fete Sfânta Sofia, nu mă făcea să mă simt chiar bine-venită.

Membrii Consiliului de administrație mi-au spus că, pe vremuri, Sfânta Sofia fusese o mănăstire, dar ar fi putut să fie

---

¹ Titlul unei piese muzicale compusă de Billy Joel.

la fel de bine decorul gotic al unui film de groază. Piatră cenușie, mohorâtă. O mulțime de ferestre înalte și înguste și una rotundă, gigantică în centru. Garguie colțuroase și rânji-toare cocoțate pe fiecare colț al acoperișului țuguiat.

Mi-am sucit gâtul tot uitându-mă la statui. Nu era un pic ciudat faptul că micuții monștri de piatră păziseră călugărițele? Și oare stăteau de pază pentru ca oamenii să nu intre... sau să nu iasă?

Deasupra clădirii principale se înălțau simbolurile Sfintei Sofia: două turnuri cu ornamente în formă de țepi, din aceeași piatră cenușie. Se pare că unele dintre doamnele din elita orașului Chicago poartă inele de argint pe care sunt gravate siluetele celor două turnuri, drept dovadă că au studiat la Sfânta Sofia.

La trei luni de la ideea măreață a părinților mei, tot nu-mi doream să fiu una dintre fetele Sfintei Sofia. În plus, dacă îți mijeai ochii, clădirea arăta ca un monstru cu urechi ascuțite.

Mi-am mușcat buza și am cercetat celelalte clădiri, în același stil gotic, care alcătuiau micul campus, aproape ascuns de restul orașului de un zid din piatră. Un steag regal albastru, care purta blazonul Sfintei Sofia (cu turnuri cu tot), se unduia în bătaia vântului deasupra ușii arcuite de la intrarea principală. Un Rolls-Royce era parcat pe aleea curbă de la intrare.

Locul nu era pe placul meu. Nu era ca în Sagamore. Era departe de școala mea și de cartierul meu, departe de magazinul meu preferat cu îmbrăcăminte stil *vintage* și de cafe-neaua mea preferată.

În plus, uitându-mă la Rolls-Royce, bănuiam că nici oamenii de aici nu erau genul meu. Mai bine spus, nu *fuseseră*. Din moment ce părinții mei își permiteau să mă trimită aici, se pare că aveau niște bani de care eu nu știusem.

— E aiurea, am mormăit eu chiar înainte ca ușile duble masive din mijlocul turnului să se deschidă.

O femeie — înaltă, subțire, îmbrăcată într-un taior corect și cu tocuri rezonabile — a pășit în prag.

Preț de o clipă, ne-am uitat una la cealaltă. Apoi ea s-a dat deoparte, ținând una dintre uși deschisă.

Am bănuir că eram poftită înăuntru. Mi-am potrivit geanta pe umăr, mi-am luat bagajul și m-am îndreptat spre intrare.

— Lily Parker? a întrebat ea, arcuind o sprânceană, când am ajuns la treptele de piatră din fața ușii.

Am confirmat din cap.

Și-a ridicat privirea, scrutând stabilimentul precum un vultur în căutarea prăzii.

— Intră.

Am urcat treptele și am intrat în clădire, cu părul răvășit de vânt, iar ușile gigantice s-au închis în spatele meu.

Femeia străbătea clădirea principală cu repeziciune, ferm, și, mai ales, în deplină liniște. Nu-mi spusese nici măcar un „Bună ziua” ca lumea, ce să mai zic de un călduros „Bun venit în Chicago”. Nu-mi adresase niciun cuvânt de când îmi făcuse semn să o urmez.

Asta și făceam, o urmam pe coridoarele numeroase, cu pardoseli lucioase din piatră calcaroasă, luminate de lucirea beculețelor din demodatele nișe săpate în ziduri. Podeaua și pereții erau făcuți din același tip de piatră pală, iar tavanul

era alcătuit dintr-un caroi aj de grinzi din lemn cu simboluri aurii pictate în spațiile dintre ele. O albină. Un model floral ce reprezenta un crin.

Am cotit-o o dată, și încă o dată, până când am dat de un coridor străjuit de coloane. Forma tavanului s-a schimbat, înălțându-se deasupra noastră într-o serie de arcade ascuțite, mărginite de bârne arcuite din lemn, cu spațiile dintre ele pictate cu aceeași nuanță de albastru ca pe steagul Sfintei Sofia. Fundalul albastru era împânzit de stele aurii.

Era impresionant... sau, cel puțin, prețios.

Am urmat-o până la capătul coridorului, unde era o ușă din lemn. Chiar pe centrul ușii era inscripționat cu litere aurii numele MARCELINE D. FOLEY¹.

După ce a deschis ușa și a intrat în birou, mi-am dat seama că ea este Marceline D. Foley. Am urmat-o.

Încăperea era întunecoasă, iar în aer plutea un miros greu care provenea de la un ulei aromat de pe măsută. Pe peretele din fața ușii era un vitraliu rotund, gigantic, iar în fața ferestrei era amplasat un birou masiv din stejar.

— Închide ușa, mi-a zis.

Am lăsat jos geanta de voiaj și am făcut ce mi-a cerut. Când m-am întors din nou cu fața, ea era așezată la birou, cu mâinile îngrijite împreunate și cu privirea ațintită asupra mea.

— Sunt Marceline Foley, directoarea acestei școli, s-a prezentat ea. Ai fost trimisă la noi să îți desăvârșești educația, să îți dezvolți abilitățile personale și să te transformi într-o domnișoară. Vei deveni o fată a Sfintei Sofia. În calitate de elevă, îți vei petrece doi ani în această instituție. Mă aștept

¹ Efect sonor (lb. engleză).

din partea ta să îți folosești timpul cu înțelepciune: să studiezi, să înveți, să socializezi cu colegile și să te pregătești pentru solicitantul studiu academic la o universitate respectabilă. De luni până vineri, vei avea ore de la opt și douăzeci dimineața până la trei și douăzeci după-amiaza. Cina se servește la ora cinci fix. De luni până joi, de la șapte la nouă seara vei fi în sala de studiu individual. Stingerea este la ora zece. Vei rămâne în incinta școlii în timpul săptămânii, deși poți să faci plimbări scurte în afara ei în timpul pauzei de prânz, cu promisiunea că nu pleci singură și că rămâi în apropierea campusului. În serile de vineri și sâmbătă, consemnul este la ora nouă fix. Ai să-mi pui vreo întrebare?

Am dat din cap că nu, ceea ce era o minciună gogonată. Aveam tone de întrebări, de fapt, dar nu din cele pe care bănuiam că le-ar fi apreciat, mai ales din pricină că talentele ei în privința comunicării și a relațiilor publice lăsau mult de dorit. Prin ceea ce spunea, lăsa să se înțeleagă că Sfânta Sofia nu era un internat, ci, mai degrabă, o închisoare. Și apoi, oricum, își irosise așa-zisele talente de pomană cu mine. Nu era ca și cum m-aș fi dus de bunăvoie acolo.

— Bine.

Foley a deschis un sertăraș aflat în partea dreaptă a biroului ei. Din el a scos o cheie aurie, cu patina vremii — genul acela de cheie simplă cu un dinte la capăt — atârnată de o fundă de un albastru regal.

— Cheia de la camera ta, a spus ea întinzând mâna.

Am ridicat funda din palma ei, prinzând între degete bara subțire de metal.

— Cărțile tale sunt deja în cameră. Ți s-a dat un laptop, care este tot în cameră.

S-a încruntat, după care și-a ridicat privirea spre mine.

— Probabil că nu este școala pe care ți-ai imaginat-o, domnișoară Parker. Dar vei vedea că ți s-a acordat o șansă extraordinară. Aceasta este una dintre cele mai bune școli din întreaga națiune. Ca absolventă a Sfintei Sofia ți se vor deschide toate ușile instituțiilor academice precum și cele ale înaltei societăți. În calitate de membră a acestei instituții vei intra într-o rețea de doamne influente pe plan internațional.

Am dat din cap aprobator, mai ales în privința primei părți. Bineînțeles că îmi imaginasem cu totul altfel ultimii mei ani de liceu. Îmi imaginasem că mi-i voi petrece acasă, împreună cu prietenii mei, împreună cu *părinții* mei. Dar ea nu mă întrebase, de fapt, cum mă simțeam proaspăt debarcată la Chicago, așa că nu am comentat.

— Te voi conduce în camera ta, a adăugat ea, ridicându-se de pe scaun și îndreptându-se spre ușă.

Mi-am ridicat din nou bagajul de pe jos și am urmat-o.

Îndreptându-mă spre camera mea, am remarcat că Sfânta Sofia arăta cam tot la fel cu ce văzusem și mai devreme, când m-am dus în biroul lui Foley — coridor după coridor, toate din piatră. Clădirea era impecabil de curată, dar destul de pustie. Searbădă. De asemenea, era mai liniștită decât mă așteptam să fie un liceu, cu siguranță mai liniștită decât liceul pe care tocmai îl părăsisem. Cu excepția țâcănitului tocurilor lui Foley pe podelele lucioase din piatră, era o tăcere mormântală. Și nici urmă de chestiile obișnuite dintr-un liceu: vitrine cu trofee, albumele claselor, vestiare, postere cu echipa școlii și

suporterii ei. Și, ce era mai important, nici urmă de elevi. Trebuia să fim două sute. Până în acel moment, părea că sunt singura internă a Sfintei Sofia.

Coridorul a dat pe neașteptate într-un gigantic spațiu circular cu tavanul boltit, iar pe dalele de dedesubt era gravat un labirint. Era un loc sobru. Un loc destinat meditației. Un loc pe unde călugărițele umblau cândva în liniște deplină, pline de solemnitate, traversând coridoarele.

Apoi a împins un alt set de uși duble.

Din coridor am intrat într-o cameră lungă, luminată de candelabre metalice uriașe și de culorile strălucitoare ale zecilor de vitralii. Pe pereții fără ferestre erau înșiruite rafturi cu cărți, iar podeaua era înțesată de rânduri nesfârșite de mese.

La mese erau așezate adolescente. O mulțime de adolescente, toate îmbrăcate în uniforma Sfintei Sofia: fuste ecosez bleumarin și un fel de top din aceeași nuanță de bleumarin; pulover; hanorac cu glugă; vestă de lână.

Arătau de parcă ar fi fost o armată de fete în ecosez.

Pe mesele din fața lor erau împrăștiate cărți și caiete, laptopuri deschise, care bâzâiau. Orele începeau abia a doua zi, iar fetele astea deja studiau. Consiliul de administrație avusese dreptate. Oamenii ăștia chiar luau învățătura în serios.

— Colegele tale de clasă, m-a anunțat Foley cu glas scăzut.

A trecut pe culoarul din mijlocul încăperii, iar eu am pornit în urma ei. Umărul începea să mă doară sub greutatea bagajului. În timp ce treceam prin dreptul lor, fetele își scoteau nasul din cărți (și caiete, și laptopuri) și se uitau la mine, cântărindu-mă din priviri. Am surprins privirile a vreo două dintre ele.

Prima era o blondă cu păr ondulat, care îi cădea în valuri pe umeri și cu o bentiță neagră din lac strânsă după urechi. A ridicat din sprânceană spre mine în timp ce treceam pe lângă ea, iar alte două brunete, de la aceeași masă, s-au aplecat spre ea să-i spună ceva la ureche. Să bârfească. Am bănuیت imediat că ea era șefa găștii respective.

A doua fată, care stătea cu alte trei cadete în ecosez trei mese mai încolo, în mod cert nu făcea parte din gașca blondei. Avea și ea părul blond, cu excepția vârfurilor mai închise, și era tunsă scurt. Avea unghiile date cu lac negru și un cerceț mic de argint în nas.

Având în vedere ceea ce văzusem până acum, mă miram că Foley accepta chestia asta, dar îmi plăcea.

Și-a ridicat capul când am trecut pe lângă ea, ochii ei verzi intersectându-se în treacăt cu ochii mei căprui.

Mi-a zâmbit. I-am răspuns și eu tot printr-un zâmbet.

— Pe aici, mi-a ordonat Foley.

M-am grăbit să o urmez.

Am traversat culoarul, ajungând în celălalt capăt al camerei, trecând în alt coridor. După alte cotituri și un șir îngust de trepte din calcar, Foley s-a oprit lângă o ușă din lemn. A înclinat capul spre cheia atârnată de gâtul meu.

— Apartamentul tău, mi-a precizat ea. Dormitorul tău e prima cameră pe dreapta. Ai trei colege de apartament, cu care vei împărți camera comună. Orele încep mâine-dimineață fix la ora opt și douăzeci. Ai orarul lângă cărți. Înțeleg că te interesează artele plastice?

— Îmi place să desenez, am răspuns eu. Câteodată mai și pictez.

— Da, Consiliul ne-a arătat câteva dintre lucrările tale. Intră în categoria fantasticului — lumi imaginare cu creaturi ireale — dar se pare că ai ceva talent. Te-am trecut în programul nostru de arte. Vei începe orele de pictură în câteva săptămâni, de îndată ce profesorul de artă plastică se va fi instalat. Ne așteptăm să îți dedici timpul atât talentului tău, cât și studiilor, în egală măsură.

Din câte se pare, odată ce terminase cu directivele, îmi și evaluase rapid calitățile.

— Întrebări?

Aceeași chestie, din nou. Cu toate că spusese: „Întrebări?”, sensul părea să fie: „N-am timp de prostii acum.”

— Nu, mulțumesc, am declarat eu, iar Foley a dat din cap.

— Foarte bine.

Acestea fiind spuse, s-a răsucit pe călcâie și a plecat, pașii ei reverberând pe hol.

Am așteptat până a plecat, apoi am strecurat cheia în broască și am învârtit mânerul rotund. Ușa dădea înspre un mic spațiu circular — camera comună. În fața unui șemineu micuț era o canapea cu o măsuță, iar de peretele opus era sprijinit un violoncel. Mai erau și patru uși pe care intrai în dormitoare, după cum bănuiam eu.

M-am îndreptat spre ușa din capăt, pe dreapta, mi-am scos cheia de la gât și am introdus-o în broască. Ușa s-a deschis cu un țacănit, am împins-o cu mâna, după care am aprins lumina.

Era mică — un spațiu micuț, dar îngrijit, cu o fereastră și un pat dublu. Patul era acoperit cu o cuvertură albastru regal, având o broderie care reprezenta turnul Sfintei Sofia.

În cealaltă parte a camerei era un birou din lemn, pe care tronau o stivă de cărți de peste jumătate de metru înălțime, un teanc de hârtii, un laptop argintiu și un ceas deșteptător. O ușă îngustă din lemn ducea spre debara.

Am închis ușa după mine, apoi mi-am trântit bagajul pe pat. În afară de cele câteva piese de mobilier și de materialele furnizate de școală, camera era goală. În afară de puținele lucruri pe care am putut să le înghesui în geanta mea de voiaj, nimic de aici nu îmi va aminti de acasă.

Am simțit o strângere de inimă. Părinții mei mă trimisese, de fapt, într-un internat. Aleseseră Münchenul și cercetarea unor filosofi plicticoși în locul competițiilor de artă și al dineurilor societăților onorifice, genul de chestii cu care, de obicei, le plăcea să se umfle în pene.

M-am așezat lângă bagaj, am scos telefonul mobil din buzunarul din față al genții mele gri cu galben, l-am deschis dintr-o mișcare și am verificat ora. Era aproape cinci în Chicago și ar fi trebuit să fie miezul nopții în München, cu toate că ei trebuiau să fie acum cam pe la jumătatea Atlanticului. Voiam să-i sun, să le aud glasurile, dar din moment ce o asemenea opțiune nu era viabilă, am selectat numărul de mobil al mamei mele și i-am tastat un mesaj: „LA ȘCOALĂ ÎN CAMERĂ.” Nu era cine știe ce, dar așa vor ști măcar că am ajuns cu bine și, după cum presupuneam eu, mă vor suna când vor putea s-o facă.

După ce am închis telefonul, m-am mai uitat la el vreun minut, cu ochii împăienjeniți de lacrimi. Am încercat să-mi înghit lacrimile, să încerc să nu le dau frâu liber în timpul

primei mele ore petrecute la Sfânta Sofia, primei mele ore din noua mea viață.

Oricum, până la urmă, tot s-au rostogolit pe obraji. Nu voiam să fiu aici. Nu în școala asta, nu la Chicago. Dacă nu aș fi fost convinsă că mă vor trimite imediat înapoi, aș fi folosit cartea de credit pe care mama mi-o dăduse pentru situații de urgență, mi-aș fi luat un bilet și aș fi sărit într-un avion să mă întorc la New York.

— Ce chestie împruțită, mi-am spus, ștergându-mi cu grijă potopul de lacrimi și încercând să nu îmi întind dermatograful în jurul ochilor.

S-a auzit un ciocănit, după care ușa s-a deschis.

— Îți plănuiești evadarea? a întrebat fata cu lac negru de unghii și cercei în nas, stând în pragul ușii.

2

— **P**e bune, arăți tare deprimată, așa cum stai acolo.
A deschis larg ușa, silueta ei subțire fiind aproape cu totul înghițită de fusta ecosez și de un pulover foarte larg, marca Sfânta Sofia, purtând colanți și cizme din piele întoarsă. Era cam de înălțimea mea, un metru șaptezeci sau pe aproape.

— Mulțumesc că ai bătut la ușă, am remarcat eu, ștergându-mi zmângăleala dezastruoasă de sub ochi.

— Fac și eu ce pot. Te-ai mânjit toată, mi-a confirmat ea.

S-a îndreptat spre mine și, pe neașteptate, m-a prins de bărbie, ridicându-mi-o în sus. A înclinat capul într-o parte și m-a studiat încruntată, apoi m-a frecat cu degetele mari sub ochi. N-am făcut nimic altceva decât să mă uit la ea, cu o expresie amuzată. Când și-a terminat treaba, și-a pus mâinile în șolduri, ca să-și admire opera.

— Nu e rău. Îmi place dermatograful. Puțin cam punk. Puțin cam goth, dar nu din cale-afară, și, în mod categoric, se

potrivește cu ochii tăi. Poate că ar trebui, totuși, să te gândești la unul rezistent la apă.

Mi-a întins mâna.

— Sunt colega ta de apartament, Scout Green¹. Și tu ești Lily Parker.

— Așa e, am răspuns eu, strângându-i mâna.

Scout s-a pus pe pat lângă mine, apoi s-a așezat picior peste picior, balansându-l pe cel de deasupra.

— Și ce tragedie personală te-a adus în minunata noastră instituție, într-o frumoasă zi de toamnă ca asta?

Am ridicat din sprânceană. Ea și-a fluturat o mână.

— Nu am nimic personal cu tine. Doar că se pare că vin aici o mulțime de cazuri tragice. Rudele mor. Se clădesc averi și părinții ajung să fie prea ocupați ca să facă față anxietății adolescente. Cam asta e și povestea mea. În cazuri rare, dar de-a dreptul captivante, se mai întâmplă să vină și vreo victimă a oprobriului public, cu destui bani pentru curatori pentru ca aceștia să le poată descoperi „potențialul ascuns”.

S-a uitat la mine clătinând din cap.

— Arăți grozav, dar nu destul de punk încât să fii o asemenea victimă.

— Părinții mei sunt într-un stadiu de cercetare, am lămurit-o eu. Douăzeci și patru de luni în Germania — nu că aș suferi pe tema asta — așa că am fost condamnată la închisoare la Sfânta Sofia.

Scout a zâmbit cu subînțeles.

— Din păcate, Lil, faptul că părinții tăi s-au descotorosit de tine pentru a se duce în Europa nu te face să ieși cu nimic

---

¹ Cercetașa Verde (lb. engleză).

din comun pe aici. E ca un cămin pentru copiii care nu pot fi supravegheați de părinți. De unde ești? Vreau să spun, înainte de a fi fost azvârlită în Orașul Vânturilor.

— Din Upstate New York. Sagamore.

— Ești în clasa a unsprezecea?

Am dat din cap afirmativ.

— Și eu, a confirmat Scout, apoi și-a descrucișat picioarele și s-a bătut cu palmele peste genunchi. Asta înseamnă că, dacă totul decurge bine, vom petrece doi ani împreună la Școala de fete Sfânta Sofia. Așa că am putea să facem cunoștință.

S-a ridicat în picioare și, cu o mână dusă la spate și cu alta pe talie, a făcut o mică plecăciune.

— Numele meu este Millicent Carlisle Green.

M-am abținut să nu râd.

— Și de aceea te dai drept „Scout”.

— Și de aceea mă dau drept „Scout”, a consimțit ea, zâmbindu-mi. Mai întâi de toate, din partea locuitorilor din Chicago — și-a dus o mână la inimă — bine ai venit în Orașul Vânturilor. Permite-mi să te introduc în lumea minunată a acestei școlărimi arogante din sistemul de învățământ particular american. „Școlărime”? Există cuvântul?

— Da, cam așa ceva, am spus eu. Continuă, te rog.

A dat din cap afirmativ, apoi și-a trecut o mână prin păr.

— Poți să vezi cazarea luxoasă pe care ți-au asigurat-o milioanele de dolari plătiți pentru educație, casă și masă.

S-a îndreptat spre pat, precum amfitrioana emisiunii *Prețul corect*, și i-a mângâiat cadrul metalic.

— Paturi exclusiv de cea mai bună calitate.

— Bineînțeles, am răspuns eu solemn.

Scout s-a răsucit pe călcâie, cu fusta rotindu-se în jurul genunchilor, și a arătat spre biroul simplu din lemn.

— Cele mai fine antichități europene, în care să îți păstrezi flecușetele și averile.

Apoi s-a repezit spre fereastră și a tras storurile dintr-o mișcare, dezvăluind priveliștea. Câțiva metri de iarbă, apoi un zid din piatră. În spatele lor se vedea fațada unei clădiri din sticlă și oțel.

— Și, bineînțeles, continuă Scout, cea mai grozavă priveliște pe care o poți achiziționa cu bani noi.

— Doar ce-i mai bun pentru o Parker, am spus eu.

— Ai început să te prinzi, a rostit Scout aprobator.

S-a dus înapoi spre ușă și mi-a făcut semn să o urmez.

— Camera comună, a spus ea, rotindu-se ca să o cuprindă pe toată cu privirea. Unde vom bârfi, vom citi literatură clasică pentru stimularea intelectului...

— Cum este cea de acolo? am chicotit eu, arătând spre un exemplar din *Vogue* care zăcea pe măsută, cu toate colțurile îndoite.

— *Absolument*, a răspuns Scout. *Vogue* este ghidul nostru de evenimente mondene și cultură internațională.

— Și pantofi *cool*.

— Și pantofi *cool*, a repetat ea, apoi a gesticulat spre violoncelul din colțul camerei. Ăsta-i bebelușul lui Barnaby. Lesley Barnaby, s-a adresat ea sprâncenelor mele arcuite a mirare. Ea este numărul trei din apartamentul nostru, dar nu vei avea ocazia s-o vezi prea mult. Lesley are patru lucruri, doar patru lucruri în agenda ei: orele de curs, somnul, învățatul și exersatul la violoncel.

— Cine este fata numărul patru? am întrebat eu, pe când Scout mă conducea spre ușa aflată vizavi de a mea.

Cu mâna pe mâner, Scout mi-a aruncat o privire peste umăr.

— Amie Cherry¹. Face parte din gașca fițoaselor.

— Gașca fițoaselor?

— Mda. Ai văzut blonda cu bentiță din sala de studiu?

Am încuviințat din cap.

— E Veronica Lively², la ora actuală, cea mai populară fată din clasa a unsprezecea. E lider. Cherry este una din acolitele ei. Bruneta cu părul scurt. Să nu spui că o știi de la mine, dar chiar o duce mintea pe Veronica. Nu că ar folosi-o prea mult în afară de faptul că o pupă undeva pe Foley, dar ce-i al ei e al ei. Cu acolitele ei e o altă poveste. Mary Katherine, asta-i acolita numărul doi — bruneta cu părul lung —, e dintr-o familie bogată, de viță veche. Mai are încă legături influente, dar cam atât. Iar Cherry — Cherry are mălaiul. Teancuri peste teancuri de bani gheață. În ceea ce le privește pe acolite, Cherry nu e nici pe departe atât de rea ca Mary Katherine și ar putea fi chiar de gașcă, dacă nu ar lua prea în serios sfaturile Veronicăi. Scout a luat o înfățișare foarte serioasă, apoi mi-a aruncat o privire. Știi cum e poreclită Sfânta Sofia de lumea din Chicago?

Am clătinat din cap.

— Sfânta Răsfățată.

— Și se potrivește întocmai, nu?

— Exact.

---

¹ Cireașă (lb. engleză).

² Vioi, plin de viață (lb. engleză).

Cu o mișcare din încheietură, Scout a răsucit mânerul și a deschis ușa dormitorului ei.

— Dumnezeule, m-am minunat eu, holbându-mă la ceea ce mi se înfățișa privirii. Sunt atât de multe ... chestii.

Fiecare palmă de loc din camera micuță a lui Scout, cu excepția colțului ocupat de pat, era acoperită de rafturi. Iar rafturile acelea erau umplute până la refuz. Erau aranjate pe câte două rânduri, cu cărți și bibelouri, toate grupate ordonat pe colecții. Era un raft cu bufnițe, unele din ceramică, altele din lemn, iar altele din bețișoare și rămurele. Un grup de mere sculptate, din același amestec de materiale. Călimări. Cutii din tablă — adevărate antichități. Căsuțe din hârtie. Aparate vechi de fotografiat.

— Dacă părinții tăi fac o donație, primești rafturi în plus, a rostit ea cu o voce răsuflată precum o apă minerală stătută o săptămână.

— De unde ai toate astea?

M-am dus la un raft și am luat o căsuță delicată din hârtie, confectionată dintr-un meniu de restaurant. Fațada avea tăiate cu grijă o ușă și niște ferestre minuscule, iar pe acoperișul pudrat cu sclipici alb era lipit un coș.

— Și când?

— Sunt la Sfânta Sofia de pe vremea când aveam doisprezece ani. Am avut tot timpul. Și le-am luat de ici, de colo, a spus ea lăsându-se să cadă pe pat.

S-a lăsat pe spate, sprijinindu-se în coate, apoi și-a încrucișat picioarele.

— Sunt o grămadă de chestii ca lumea risipite prin Chicago. Magazine de antichități, talciocuri, obiecte de artizanat,

tot ce vrei. Uneori, îmi mai cumpără și părinții mei câte ceva și îmi aduc toate lucrurile aici când mă duc vara la ei în vizită.

Am pus ușurel căsuța la loc pe raft, apoi mi-am întors privirile spre ea.

— Unde sunt acum? La părinții tăi mă refer.

— Monaco — Monte Carlo. Expoziția de iahturi e peste vreo două săptămâni. Trebuie lustruit tecul.

A chicotit, dar nu neapărat cu veselie în glas.

— Nu de către ei, desigur, au depășit vremurile când făceau muncă fizică, dar oricum tot trebuie.

Am mârâit ceva vag aprobator — excursiile mele nautice erau limitate la hidrobicicletele din taberele de vară — așa că am trecut pe lângă muzeu, îndreptându-mă spre cărți. Erau o mulțime de cărți, din diferite domenii, toate aranjate pe culori. Era un adevărat curcubeu din hârtie: cărți de bucate, enciclopedii, dicționare, lexicoane, cărți despre grafică și design.

Am luat dintr-un raft o carte de design și am început să o răsfoiesc. Pe pagini erau înșiruite litere de toate formele posibile, de la un A mare, vânos, până la un Z mic, ondulat.

— Îmi dau seama că există o anumită tematică aici, am remarcat eu, zâmbindu-i lui Scout. Îți plac cuvintele. Listele. Literele.

Ea a dat aprobator din cap.

— Pui câteva litere cap la cap și obții un cuvânt. Pui câteva cuvinte cap la cap și obții o propoziție, apoi un paragraf, apoi un capitol. Cuvintele au putere.

Am pufnit într-un râs zgomotos, punând cartea la loc pe raft.

— Cuvintele au putere? Sună de parcă ai fi într-un *Harry Potter* cu vrăjitori africani.

— Ești de-a dreptul ridicolă acum, m-a apostrofat ea. Și ce făcea, mă rog, tânăra Lily Parker în New York, la Sagamore? Am ridicat din umeri.

— Nimic ieșit din comun. Pierdeam vremea. Mergeam la mall. La concerte. Mă uitam la *America's Next Top Model* și *Man vs. Wild*.

— Vai, *ador* emisiunea asta, a afirmat Scout. Tipul ăla mănâncă orice.

— Și e sexy, am subliniat eu.

— Teribil de sexy, a încuviințat ea. Un tip sexy setos de sânge. Cine a știut că va avea așa un succes?

— Regizorul oricărui film de vampiri care s-a turnat vreodată! am sugerat eu.

Scout a hohotit.

— Bine spus, Parker.

Am sesizat sarcasmul.

— Încerc și eu, am zis, zâmbind larg.

Era plăcut să zâmbești, era plăcut să ai de ce să zâmbești. Era al naibii de plăcută senzația că toată afacerea asta cu internatul putea să meargă, cu alte cuvinte, puteam să îmi fac prietene și să îmi văd de școală, cam în același fel ca la Sagamore.

Un sunet ascuțit a străbătut deodată aerul, precum bătaia unor aripi micițe.

— Ups, e pentru mine, a spus Scout.

Și-a descrucișat picioarele, a sărit jos din pat și a înșfăcat un telefon mobil care vibra amenințător, gata-gata să cadă

jos de pe unul din rafturi. A ridicat telefonul, chiar înainte de a aluneca peste marginea raftului, apoi a accesat mesajul și i-a citit conținutul.

— O, Doamne! a exclamat ea. Când credeam și eu că o să iau o pauză odată cu începerea școlii, dar nici vorbă.

Dându-și seama, probabil, că vorbea cu glas tare de față cu mine, și-a ridicat privirea.

— Îmi pare rău, dar trebuie să plec. Trebuie să ... mă antrenez. Da, a spus ea pe un ton prozaic, de parcă ar fi găsit antrenamentul drept scuză, trebuie să mă antrenez.

Hotărâtă, probabil, să-și dovedească spusele, Scout și-a arcuit brațele deasupra capului și s-a aplecat spre stânga, apoi spre dreapta, de parcă s-ar fi pregătit de o cursă lungă, după care s-a îndreptat și început să-și răsucescă trunchiul cu mâinile în șolduri.

— Încălzirea, mi-a explicat ea.

Am ridicat ușor din sprânceană, neîncrezătoare.

— Pentru antrenament.

— Pentru antrenament, a repetat ea.

Și-a înșfăcat geanta neagră stil poștaş care era atârnată într-un cuier de lângă ușă și a tras-o peste cap. Craniul alb cu două oase încrucișate imprimat pe geantă rânjea la mine.

— Și te duci la antrenament în uniformă? am comentat eu.

— Se pare că da. Uite ce e, ești nouă pe aici, dar îmi place de tine. Și dacă te citesc bine, ești mult mai grozavă decât toate fetele din gașca fițoaselor.

— Bănuiesc că ar trebui să îți mulțumesc, nu?

— Așa că trebuie să rămâi o fată de treabă. Nu m-ai văzut plecând, OK?

În cameră s-a lăsat liniștea, eu mă uitam la ea, încercând să îmi dau seama cu exactitate cât de mare era buclucul în care se băga.

— E vreo chestie de genul „sunt implicată până peste cap” într-o afacere oarecare și mâine voi auzi o poveste de groază cum că ai fost sugrumată pe vreo alee dosnică?

Faptul că i-au trebuit câteva secunde până să îmi dea un răspuns mi-a sporit nervozitatea.

— Probabil că nu în *noaptea asta*, a rostit ea într-un final. Dar orice ar fi, tu n-ai nicio treabă. Și, din moment ce probabil vom fi PPV¹, va trebui să ai încredere în mine în privința asta.

— PPV?

— Sigur că da, a întărit ea și uite așa m-am făcut cu o prietenă. Dar acum trebuie s-o șterg. Mai vorbim.

Apoi a dispărut, lăsând în urma ei ușa dormitorului deschisă. Zgomotul ușii închise din holul de la intrare a semnalat ieșirea ei din apartament. Uitându-mă prin cameră, privirea mi-a căzut pe o pereche de bascheți de lângă pat.

— Antrenament, pe naiba, am mormăit eu, părăsind muzeul lui Scout.

Era aproape șase seara când traversam cei câțiva metri care mă despărțeau de camera mea. Am aruncat o privire teancului de cărți și hârtii de pe birou, admitând în sinea mea că lucrul cel mai bun pe care îl aveam de făcut era să mă pregătesc pentru orele de a doua zi.

Pe de altă parte însă, trebuia să îmi despachetez lucrurile.

---

¹ Prietene pe viață. În original: *BFF (best friends forever* — cele mai bune prietene pentru totdeauna).

Nu era o alegere dificilă. Îmi plăcea să citesc, dar nu aveam de gând să îmi petrec ultimele câteva ore din vacanța mea de vară cu nasul într-o carte.

Am deschis fermoarul genții de voiaj și am golit-o. Am înghesuit pe raft lenjeria, pijamalele și obiectele de toaletă și apoi mi-am atârnat în dulap uniforma de la Sfânta Sofia. Fustă ecosez albastru cu auriu, model Sfânta Sofia. Tricou polo bleumarin. Jachetă bleumarin. Cămașă bleu cu nasturi până sus, et cetera, et cetera. De asemenea, am pus deoparte și cele câteva haine de zi cu zi pe care le adusesem cu mine: niște jeanși și luste, câteva din tricourile mele preferate, un hanorac.

Am pus pantofii în dulap, iar flecușetele pe birou: o fotografie cu mine și părinții mei, o scrumieră din ceramică făcută de Ashley, pe care scria *best cowgirl ever*. Nu fumam, bineînțeles, și nu arăta nici pe departe a scrumieră, ci mai degrabă a ceva ce puteai găsi într-un scutec murdar într-o zi productivă. Ashley o confecționase pentru mine într-o tabără, pe când aveam opt ani. Bineînțeles că am înnebunit-o tot spunându-i cât de oribilă este, dar la ce sunt bune prietenele, dacă nu la așa ceva?

Acum Ash era acasă, la Sagamore, studiind probabil pentru testul la bio, de vreme ce școala de stat începuse de două săptămâni. Mi-am dat seama că nu îi trimisesem încă niciun mesaj, să-i spun că am ajuns cu bine, așa că am deschis telefonul și am făcut câteva poze cu camera mea — pereții goi, teancul de cărți, cuvertura imprimată cu logoul școlii — apoi le-am trimis.

„DELOC IMPRESIONATĂ RR” a fost răspunsul ei. Începuse să-mi spună Richie Rich¹ când aflase că mă voi duce la Sfânta Sofia... și după ce făcusem îndelungi căutări pe internet. Își imagina că viața într-o școală particulară plină de ifose mă va molipsi, transformându-mă într-un fel de Blair Waldorf² în delir.

Bineînțeles că nu puteam să las lucrurile așa. I-am răspuns: „Tb să mă respecti.”

Se pare că tot n-am impresionat-o, din moment ce răspunsul ei a sunat astfel: „La studiu cu tine.” Mi-am închipuit că era ocupată cu ceva, așa că m-am întors la teancul de cărți ca să arunc o privire în grabă.

Civică.

Trigo.

Lit. engleză.

Istoria artei.

Chimie.

Istoria Europei.

— Noroc că mă iau cu binișorul, am bodogănit eu, mușcându-mi buza de jos în timp ce parcurgeam în grabă titlurile.

Nemaivorbind că urma, probabil, să am și ore de pictură, așa că nu era de mirare că Foley planificase câte două ore de studiu individual în fiecare seară. Puteam să mă consider norocoasă dacă scăpam doar cu două ore.

---

¹ Aluzie la filmul *Richie Rich*, în care personajul principal este cel mai bogat copil din lume.

² Blair Cornelia Waldorf, personajul principal din serialul american de televiziune *Gossip Girl*.

Lângă mormanul de cărți era un teanc de hârtii, inclusiv orarul și regulamentul intern al Sfintei Sofia. Nu se vedea nicio hartă a clădirii, ceea ce era un pic cam descumpănitor, având în vedere că locul acesta era ca un labirint prin care trebuia să te descurci cumva.

Am auzit ușa de la intrare deschizându-se și închizându-se, iar camera comună a răsunat de râsete. Gândindu-mă că n-ar fi rău să socializez, am tras adânc aer în piept ca să îmi potolesc fluturii din stomac, apoi am deschis ușa dormitorului. Erau trei fete în cameră: blonda pe care o văzusem în bibliotecă și cele două brunete, prietenele ei. După cum le descriesese Scout, am presupus că blonda era Veronica, că fata cu părul mai scurt era Amie, a treia din noile mele colege de apartament, și că fata cu părul mai lung era Mary Katherine, cea cu inteligența limitată.

Blonda se făcuse comodă pe canapea, părul lung și unduitor îi cădea pe umeri, iar picioarele le ținea în poala lui Amie. În fața lor, Mary Katherine stătea pe jos turcește, lăsată pe spate și sprijinindu-se în palme. Toate erau în uniforme, toate în fuste plisate, colanți, cămăși și veste din lână bleumarin.

Un regiment de ofițere se din armata ecosez.

- Avem un musafir, le-a anunțat blonda, arcuindu-și o sprânceană blondă deasupra ochilor albaștri.

Amie, a cărei piele palidă nu era maculată de machiaj sau bufterii, cu excepția unei perechi de cercei din perle, a plesnit o pe Veronica peste picioare. Veronica și-a dat ochii peste cap, dar și-a ridicat picioarele, iar bruneta s-a ridicat în picioare și a venit înspre mine.

- Amie.

A făcut un semn din cap spre unul din dormitoarele aflate în spatele nostru.

— Acolo stau eu.

— Îmi pare bine de cunoștință, am zis eu. Lily.

— Veronica, a spus Amie, arătând spre blondă, și Mary Katherine, a adăugat ea, indicând bruneta.

Ambele fete au fluturat din degete.

— Ai pierdut petrecerea de bun venit de mai devreme, m-a anunțat Veronica, întinzându-și din nou picioarele. Ceai și prăjiturile în sala de bal. Șansa ta de a te întâlni cu restul colegelor de la Sfânta Sofia înainte de începerea cursurilor, adică mâine.

Din glasul Veronicăi răzbătea blazarea fetei de bani gata care le văzuse pe toate, pe care nu o impresionează nimic.

— Mă aflu aici doar de câteva ore, am răspuns eu, neintimidată de atitudinea ei.

— Mda, am auzit că nu ești din Chicago, a intervenit Mary Katherine, ținând capul pieziș, ca să-mi studieze hainele.

Având în vedere colanții ei bleumarin și balerinii din lac, precum și strălucirea părului ei care stătea perfect drept, am presupus că nu va aprecia tenișii mei Chuck Taylor (avem voie să ne încălțăm cu ce vrem) și buclele mele.

— Upstate New York. Lângă Syracuse.

— Școală de stat? a întrebat Mary Katherine cu dispreț în glas.

Ce chestie nostimă. Școala particulară chiar *era* ca în serialul *Gossip Girl*.

— Școală de stat, am confirmat eu, schițând un zâmbet.

Veronica a mârâit iritată.

— Doamne, Mary Katherine, trebuie neapărat să te porți ca o javră?

Mary Katherine și-a dat ochii peste cap, apoi și-a îndreptat atenția spre cuticulele ei, inspectându-și unghiile scurte și vopsite impecabil cu lac roșu.

— Am pus și eu o întrebare, atâta tot. Tu ești cea care insinuează că am fost rău intenționată.

— Te rog să scuzi interpelările publicului de la galerie, mi s-a adresat Amie cu un zâmbet. Ai făcut cunoștință și cu celelalte fete?

— Nu am văzut-o pe Lesley, am răspuns eu. Dar am întâlnit-o pe Scout.

Mary Katherine a pufnit sarcastic.

— Mare noroc ai avut. Fata aia are niște *probleme*.

A lungit cuvintele în mod dramatic. Am intuit că lui Mary Katherine îi plăcea să joace teatru.

— M.K. e geloasă, atâta tot, a comentat Veronica, răsucindu-și o șuviță de păr pe degete și uitându-se pe furiș la bruneta de pe podea. Nu orice fată de la Sfânta Sofia are părinți care dispun de atâția bani încât să doneze școlii o întreagă clădire.

Se pare că Scout nu glumise deloc când vorbise despre rafturile primite în plus.

— Nu contează, a zis Mary Katherine, după care și-a descrușat picioarele și s-a ridicat de pe jos. Voi două n-aveți decât să vă jucați de-a „Bine ai venit”¹ cu fata cea nouă. Eu trebuie să dau un telefon.

---

¹ În original, *Welcome Wagon*, aluzie la primul episod din sezonul trei al serialului american de televiziune *Veronica Mars*.

Veronica și-a dat ochii peste cap, și-a coborât picioarele de pe canapea și s-a ridicat în picioare.

— M.K. e prietenă cu un băiat de la UC¹, mi-a explicat ea. Crede că l-a prins pe Dumnezeu de picior.

— Este în anul preparator pentru admiterea la Drept, a precizat Mary Katherine, îndreptându-se spre ușă.

— Are douăzeci de ani, a murmurat Amie după ce Mary Katherine a ieșit pe hol și a tras ușa după ea. Iar ea are șaisprezece.

— N-o mai face pe dădaca, Amie, a admonestat-o Veronica, aranjându-și bentița pe cap. Mă duc la mine în cameră. Presupun că ne vom vedea mâine-dimineață.

Mi-a aruncat o privire.

— Nu că fac pe afurisita, dar pot să-ți dau un mic sfat?

A spus-o de parcă mi-ar fi cerut permisiunea, așa că am dat din cap, din politețe.

— Ai grijă cu cine te însoțești.

După ce a scos perla pe gură, de fapt, o aluzie la Scout, după cum am presupus eu, s-a dus la Amie. Și-au trimis bezele.

— Noapte bună, copii, ne-a urat Veronica și dusă a fost.

Când mi-am întors privirea, Amie dispăruse și ea, ușa dormitorului închizându-se în urma ei.

— Minunat, am mormăit eu, întorcându-mă la mine în cameră.

Era mai devreme decât m-aș fi dus în mod normal la culcare, dar, având în vedere călătoria, schimbarea fusului orar, precum și schimbarea de mediu, eram frântă de oboseală. Camera cu pereți și podea din calcar mi se părea destul de

---

¹ Universitatea din Chicago.

răcoroasă, chiar și pentru o zi de început de toamnă, așa că mi-am schimbat uniforma cu o pijama din flanel, am stins lumina și m-am băgat în pat.

În cameră era întuneric, dar asta nu însemna nici pe departe că era și liniște. Orașul fremăta în jurul meu, vuietul traficului din zona centrală crea un zgomot de fond constant, chiar și într-o seară de duminică. Cu toate că zidul de piatră îl înăbușea, nu eram obișnuită nici măcar cu un zumzăit ușor. Mă născusem și crescusem în mijlocul unei câmpii, plină de copaci rămuroși, unde atunci când soarele apunea, peste oraș se lăsa o liniște deplină.

Stăteam cu ochii ațintiți în tavan. Prin întuneric scăpărau puncte galben-aurii. Zugrăveala de deasupra mea era spuzită cu stelute fosforescente. Bănuiam că fuseseră lipite acolo de o fostă fată a Sfintei Sofia. În timp ce prin minte îmi umblau fel și fel de gânduri (mă întrebam cum va fi a doua zi, îmi repetam ce aveam de făcut: să îmi găsesc vestiarul, să îmi găsesc sălile de clasă, să reușesc să nu mă las umilită la orele respective, să aflu unde plecase Scout), număram stelele, încercam să deslușesc constelații și mă tot uitam la ceas.

Mă suceam și răsuceam în pat, încercând să îmi găsesc o poziție confortabilă. Mentea mea refuza să se liniștească, cu toate că zăceam sleită de puteri, încercând să adorm.

Trebuie să fi ațipit, căci m-am trezit brusc în camera cufundată într-o beznă de nepătruns. Probabil că mă trezise zgomotul ușii de la intrare, care tocmai se închisese. Imediat după aceea s-a auzit un târșăit de pași prin camera comună, pași ce se poticneau de lucrurile din calea lor și înjurături

mormăite. Am azvârlit cuvertura de pe mine și m-am dus în vârful picioarelor la ușă, lipindu-mi urechea de tăblie.

— Fir-ar să fie de masă, a bodogănit Scout, bătând în retragere ca să deschidă ușa dormitorului și apoi să o tragă după ea.

M-am uitat la ceas. Era unu și un sfert noaptea. După ce s-a lăsat liniștea în camera comună, am pus o mână pe mânerul rotund. L-am răsucit și am deschis cu grijă ușa. Încăperea era întunecată, cu excepția fantei de lumină ce răzbătea pe sub ușa lui Scout.

Mi-am încrețit fruntea. Unde fusese până la ora unu și un sfert în toiul nopții? Antrenamentul nu părea deloc plauzibil la momentul respectiv.

Cu misterul nerezolvat, am închis din nou ușa și m-am dus la loc în pat, căscând ochii la tavanul presărat cu stele până când, într-un final, m-a luat somnul.

3

Dormitorul meu era rece și întunecat în momentul în care a sunat ceasul deșteptător, pe care îl mutasem lângă pat. Nefiind suficient de trează ca să mă ridic în capul oaselor, am băjbăit după butonul *OFF* și m-am forțat să-mi deschid ochii. Stomacul îmi ghiorțăia, dar nu cred că eram în stare să îmbuc ceva. Simțeam deja cum mi se zbăteau fluturii, ca urmare a combinației școală nouă, cursuri noi, fete noi. Mâncarea de o calitate îndoielnică de la cantina liceului probabil că nu avea să fie de vreun ajutor.

După ce am stat vreun minut cu ochii ținți în tavan, am aruncat o privire pe noptieră. Lumina roșie a telefonului meu licărea, semn că aveam un mesaj. L-am înșfăcat, l-am deschis... și am zâmbit.

„SOSIT CU BINE GERMANIA” scrisese mama. „LUP-TĂ FUS ORAR.”

Era și un mesaj de la tata, pe un ton mai puțin oficial (fiecare cu stilul lui):

„MÂNÂNCĂ UN HOT DOG PT NOI! IUB, LILS!”

Am zâmbit, am închis din nou telefonul și l-am pus la loc pe noptieră. Apoi am dat cuvertura deoparte și mi-am dat cu greu picioarele jos din pat, simțind răceala podelei chiar și prin șosete. Am pornit-o împleticindu-mă spre debara, am înșfăcat un halat, am înșfăcat apoi articolele de toaletă și un prosop puse la îndemână pe birou, fiind pregătită astfel de dușul meu inaugural.

Când am deschis ușa dormitorului, Scout, îmbrăcată deja în uniformă (fustă ecosez, pulover, cizme miștoase, înalte până la genunchi), mi-a zâmbit de pe canapeaua din camera comună. A luat revista *Vogue* de pe mäsută.

— Voi citi despre puștoaicele slăbănoage din Milano. Când termini, mergem la micul dejun.

— Sigur, am bălmăjit eu.

Dar m-am oprit la jumătatea drumului, aruncând o privire înapoi.

— Ai fost la antrenament până la unu și un sfert noaptea?

Scout și-a ridicat ochii spre mine, ținând între degete marginea unei pagini pe jumătate întoarse.

— N-am de gând să recunosc faptul că am fost sau nu la antrenament, dar în caz că mă întrebi dacă am făcut ceea ce am făcut până la unu și un sfert noaptea, atunci răspunsul meu este afirmativ.

Am deschis gura ca apoi să o închid, în timp ce încercam să îmi dau seama ce voia să spună. M-am mulțumit doar să spun:

— Înțeleg.

— Pe bune, a zis ea. E ceva important.

— Cât de important?

— Cât de important? Realmente, nu pot să vorbesc despre chestia asta.

În încăpere s-a lăsat liniștea preț de câteva secunde. Fălci-le încleștate și încăpățânarea care i se citea în priviri arătau că era de neclintit. Și, cum stăteam în fața ei în pijama, cu mințtea încețoșată de somn și cu dinții care așteptau cu disperare întâlnirea cu pasta de dinți, am lăsat-o baltă.

— OK, am consimțit eu și pe chipul ei am citit o mare ușurare sufletească.

Am lăsat-o, cu revista ei cu tot, și m-am dus la baie, dar cu niciun chip nu aveam de gând s-o mai las să mă amăgească mult timp cu „antrenamentul ei”. N-aveți decât să spuneți că sunt prea curioasă, prea băgăcioasă. Dar, la o zi după sosirea mea în Chicago, era cea mai apropiată prietenă pe care o aveam. Și nu aveam de gând să o pierd pentru că intrase în cine știe ce încurcătură.

Era tot pe canapea când m-am întors (mult mai trează și mai proaspătă după un duș bun și spălarea dinților), cu picioarele ghemuite sub ea și ochii tot pe revista din poală.

— Să știi că dacă nu te grăbești, nu ne mai alegem decât cu mocirlă.

M-a privit plină de solemnitate.

— Crede-mă pe cuvânt, n-ai vrea să ai parte de mocirlă.

Destul de convinsă că avea dreptate — cuvântul suna groaznic în sine — mi-am azvârlit articolele de toaletă prin cameră și am intrat în varianta de uniformă aleasă pentru prima zi de școală. Fustă ecosez. Colanți contra frigului. Cămașă cu mâneci lungi și un pulover *en cœur*. O pereche de

cizme albastru-marin, mai scurte decât ale lui Scout, dar la fel de mițoase.

Mi-am înghesuit în geantă cărțile și niște caiete subțirele coreene, pe care le găsisem într-o papetărie din Manhattan (aveam o pasiune pentru rechizitele haioase), am înșfăcat cheia legată cu fundă, apoi am închis ușa după mine, băgând cheia în broască și răsucind-o până când s-a încuiat cu un țcănit.

— Ești pregătită? m-a întrebat Scout, cu un teanc de cărți în brațe, cu geanta neagră atârnată pe umăr, craniul cu oase încrucișate rânjind iar la mine.

— Mai pregătită ca niciodată, am spus eu trăgându-mi funda cheii peste cap.

Cantina era situată într-o clădire separată, care părea însă a fi de aceeași vârstă cu mănăstirea însăși — aceeași piatră, aceeași arhitectură gotică. Presupuneam că acele coridoare moderne, cu ferestre mari, ce făceau legătura între ele, fuseseră adăugate ca să-i liniștească pe părinții care nu își doreau ca odraslele lor să umble pe afară în timpul iernilor geroase din Chicago. În ceea ce le privește pe călugărițe, cred că erau ceva mai dispuse să înfrunte vicisitudinile naturii.

Interiorul cantinei însă era surprinzător de modern, cu un perete lung de sticlă, care se deschidea spre o mică pajiște din spatele clădirii. Curtea era îngrijită, fiind pavată cu dale mari din beton, printre care creșteau smocuri de iarbă. În colțul cel mai îndepărtat era amplasată o piesă ce se voia a fi o sculptură industrială, cred, adică o serie de benzi metalice rotunde puse deasupra unui postament tot din metal. *Odă ceasului solar* poate?

După ce-am terminat cu studierea operei de artă, mi-am îndreptat atenția spre cantina propriu-zisă. În încăperea lungă și dreptunghiulară erau aliniate mese lungi dreptunghiulare din lemn deschis la culoare și scaune din același material. Întreaga armată a Sfintei Sofia era la masă. După zece ani de diversitate în școala de stat, era ciudat să vezi atâtea fete îmbrăcate în aceleași haine. Dar uniformitatea nu atenua cu nimic agitația din cantină. Fetele erau strânse laolaltă, pălăvrăgind, încântate, probabil, să fie din nou la școală, să se revadă cu prietenele și colegile de apartament.

— Bun venit în junglă, mi-a șoptit Scout, apoi m-a condus la linia de autoservire.

Bărbați și femei cu zâmbetul pe buze, în uniforme de bucătari — halate și bonete albe — serveau ouă, costiță, fructe, pâine prăjită și păsat de ovăz. Nu semăna deloc cu masa servită de mama în compania unor doamne ursuze. Oamenii ăștia zâmbeau și flecăreau în spatele vitrinelor înțesate cu cartonașe, care descriau cât de organice sau crescute în mediul natural sau fără steroizi erau bunătățile lor. *Whole Foods*, compania americană care comercializează alimente naturale, trebuie să-și fi clădit o avere pe spinarea acestor oameni.

Cu stomacul care îmi fremăta de nervozitate, nu prea aveam poftă de micul dejun, fie el organic sau nu, așa că am cerut pâine prăjită și suc de portocale, suficient cât să-mi calmeze fluturii. După ce am înhățat tava cu micul dejun, am urmat-o pe Scout la una din mese. Ne-am așezat pe două scaune libere din capătul ei.

— Presupun că am ajuns suficient de devreme ca să evităm mocirla, nu? am întrebat-o eu.

Scout ronțăia o bucată de ananas.

— Da, slavă Domnului. Mocirla este o combinație din tot ce nu se mănâncă în prima serie: păsă de ovăz, fructe, carne și ce-o mai fi.

M-am strâmbat, imaginându-mi o asemenea combinație.

— Ce scârboșenie.

— Nu te pripi cu concluziile. Așteaptă să vezi cum e ghi-veciul, mi-a spus Scout.

Mi-a făcut semn cu capul spre meniul pe toată săptămâna, scris cu creta pe tabla atârnată în celălalt capăt al camerei. „Ghiveciul” apărea de multe ori în weekend.

Scout și-a ridicat paharul cu suc de portocale spre meniu.

— Bine ai venit la Sfânta Sofia, Parker. Mănâncă devreme sau pleacă acasă, acesta este mottoul nostru.

— Și cum se simte fata cea nouă în această dimineață?

Ne-am întors privirile spre celălalt capăt al mesei. Veronica stătea în picioare, cu părul împletit într-o coadă complicată și cu brațele încărcate de o mulțime de cărți. Mary Katherine și Amie erau în spatele ei. Amie ne-a zâmbit. Mary Katherine părea teribil de plictisită.

— E trează, am raportat eu.

Cam ăsta era adevărul.

— Mmm, a făcut Veronica pe un ton plictisit, uitându-se apoi către Scout. Am auzit că ești prietenă cu cineva din Montclare. Michael Garcia?

Scout și-a încleștat fălcile.

— Îl știu pe Michael. De ce mă întrebi?

Veronica s-a uitat peste umăr la Mary Katherine, care a oftat disprețuitor.

— Am petrecut ceva timp împreună vara asta, a spus ea, aruncându-i din nou o privire lui Scout. E un tip atrăgător, nu-i așa?

Nu-mi dădeam seama dacă încercau să-i aranjeze o șustă lui Scout, sau să își dea seama dacă era îndrăgostită de Michael, ca s-o pună, astfel, pe jeratic, spunându-i verde-n față despre interesul pe care l-ar fi manifestat el față de Veronica.

Scout a ridicat din umeri.

— E doar un prieten, atâta tot, a răspuns ea. Nu l-aș cataloga drept atrăgător.

— Îmi pare bine că gândești așa, i-a răspuns Veronica lui Scout, cu un zâmbet răutăcios, fiindcă mă gândeam să-l invit la Sneak.

Aha. Asta era. Nu trebuia să știu ce însemna „Sneak” ca să îmi dau seama de jocul ei — voia să-i sufle lui Scout prietenul de sub nas. Dacă m-ar fi interesat Michael în vreun fel, cu greu m-aș fi abținut să nu îmi înfig ghearele în chipul Veronicăi, pe care se așternuse un aer de superioritate. Dar Scout a procedat bine — s-a dat mare, încrucișându-și brațele pe piept, cu o expresie de lehamite întipărită pe chip.

— Eu zic că e grozav, Veronica. Dacă tu crezi că Michael simte ceva pentru tine, ar trebui să-ți încerci norocul. Pe bune.

Entuziasmul ei a făcut-o pe Veronica să se încrunte. Veronica era drăguță — dar nu îi stătea deloc bine încruntată. Și a strâmbat gura, s-a înroșit la față, iar trăsăturile i s-au schimonosit într-un așa hal, încât aducea mai degrabă cu un șobolan decât cu o tânără afectată. În mod cert, nu mai era deloc atractivă în această ipostază.

— Vrei să-mi tragi o cacealma, a spus Veronica. Poate că o să-l invit.

— Ai numărul lui de telefon? a întrebat Scout, scotocind prin geantă. Aș putea să ți-l dau eu.

Veronica a scos, efectiv, un mârâit amenințător, după care s-a răsucit pe călcâie și s-a îndreptat spre ușa cantinei. Mary Katherine a urmat-o, strângând din buze disprețuitor. Amie părea că regretă izbucnirea de adineaori, dar asta nu a oprit-o să ne întoarcă spatele și să le urmeze pe celelalte două.

— Punct ochit, am complimentat-o eu.

— Hm-hm, a mormăit Scout, îndreptându-se de spate pe scaunul ei. Înțelegeți ce vreau să spun? TFT.

M-am uitat la ea, plină de nedumerire.

— TFT?

— Tragicomedie fițoasă totală, mi-a explicat ea. TFT, cu alte cuvinte, mult prea multă mascaradă pentru mine, mai ales la șapte și jumătate dimineața.

Tragicomedie sau nu, erau multe întrebări care așteptau răspuns.

— Și cine e Michael Garcia? Și ce este Montclare?

— Montclare Academy este un liceu particular de băieți. E un fel de școală înrudită.

— Și e tot în centru?

— E un fel de-a spune. Sunt mult mai mulți elevi decât la noi — aproape patru sute — așadar, clasele lor sunt împrăștiate prin clădirile din jurul Buclei.

— Ce este Bucla?

— Acea parte a centrului aflată în interiorul inelului pe care circulă liniile *EL*, de tranzit rapid. Adică metroul nostru, a adăugat ea pe un ton pedant.

— Da, am răspuns eu sec. Știu ce este un *EL*. Am văzut serialul *ER*.¹

Scout a tras aer în piept cu un șuierat.

— În cazul ăsta, ar trebui să te bucuri că te-ai lipit de mine, fiindcă pot să-ți spun adevărul despre Chitown, cum mai este supranumit orașul Chicago. Nu e vorba doar de doctori sexy și drame medicale, să știi.

A fluturat o mână în aer.

— Oricum, Montclare are genul acela de program care-ți lasă timp să te afunzi într-un oraș mare. Știi tu, povestea cu șoricelul de la țară și șoricelul de la oraș, chestii dintr-astea.

— În mod categoric nu au o Foley, am remarcat eu.

Din câte o știam eu până acum, bănuiam că ea nu ne-ar fi scăpat din lesă atât de mult timp încât să ne putem „afunda” în Chicago.

— Hai să fim serioși! a consimțit Scout.

Și-a împins scaunul în spate, apoi și-a luat tava.

— Acum că ne-am săturat de mâncare și de TFT, hai să ne găsim numele.

Deși nu aveam nici cea mai mică idee la ce se referea, mi-am terminat sucul de portocale și am urmat-o.

— Numele? am întrebat eu, în timp ce împingeam tăvile printr-un ghișeu de la capătul liniei de autoservire.

— O tradiție a Sfintei Sofia, m-a lămurit ea.

Am urmat-o afară din cantină, am mers înapoi în clădirea principală, apoi am trecut prin alt coridor de legătură și am ajuns într-o altă clădire în stil gotic, unde, după cum mi-a explicat Scout, erau sălile de clasă.

---

¹ De la *Emergency Room*, titlu tradus în limba română ca *Spitalul de urgență*.

După ce am împins alte uși duble ca să pătrundem în clădire, ne-am pomenit în mijlocul unei gloate de fete, înveșmântate în ecosez, chițăind în fața a trei șiruri de vestiare. Nu erau genul de dulapuri individuale ca la liceele de stat — din acelea de metal cu ușile pe dinafară zgâriate și bușite, iar pe dinăuntru lipite cu gumă și resturi de abțibilduri. Acestea erau făcute din lemn lustruit și avea muchiile crestate atât sus, cât și jos, astfel încât zimții să se potrivească unul în celălalt, ca într-un puzzle.

Un puzzle costisitor, după cum credeam eu. Dar, oricum ar fi fost, Sfânta Sofia nu se sfia deloc să cheltuiască.

— Îți vei găsi numele pe al tău, a strigat Scout, prin vacarmul făcut de fetele din toți anii.

Toate căutau plăcuțele cu numele lor pe dulapurile individuale, ca să-l găsească pe cel care le va găzdui cărțile și obiectele personale în următoarele luni.

Am privit mirată vânzoleala adolescentelor, fără să fiu sigură că înțeleg prea bine ce e cu toată agitația asta.

Am urmărit-o pe Scout cum se strecoară printre fete, apoi i-am văzut capul blond ițindu-se ici și colo, din mulțime, și o mână ridicată în aer, încercând (bănuiam eu) să-mi atragă atenția.

Am strâns în mână chinga genții mele și am început să mă strecor printre fetele care luaseră dulapurile cu asalt, ca să ajung la Scout. Zâmbea cu gura până la urechi, cu o mână în șold și cu cealaltă răsfirată pe unul din dulapurile de sus. Pe plăcuța argintie din mijlocul tăbliei din lemn de cireș era scris un singur nume: SCOUT.

— Scrie „Scout” aici! a spus ea radiind de fericire, de parcă ar fi fost mândrul părinte al unui nou-născut.

— Păi, ăsta-i numele tău, i-am reamintit eu.

Scout a scuturat din cap, apoi și-a trecut degetele pe deasupra plăcuței argintii.

— E pentru prima oară, a spus ea, cu o privire ce începea să fie cam visătoare, când nu scrie „Millicent”. Și numai fetele dintr-a unsprezecea, junioarele, și a douăsprezecea, seniorele, primesc dulapuri din lemn.

A făcut un semn cu capul spre capătul coridorului, unde se aflau dulapuri metalice vopsite în alb, cu fante de aerisire — genul clasic din liceele de stat.

— Așadar, ai fost avansată?

Scout a aprobat din cap.

— Sunt aici de patru ani, Lil, timp în care mi-am îngheșuit cărțile în drăciile alea mici și neîncăpătoare, așteptând ziua când voi primi un dulap din lemn — admit că mi-a scăpat un chicotit copilăresc în acel moment — în Ziua A.

— Ziua A?

— Ziua Absolvirii. Prima mea zi de libertate — ziua în care o să scap de Foley și de Sfânta Sofia și de gașca fițoaselor. Mi-o planific de patru ani.

A bătut darabana pe ușa dulapului în vreme ce fetele rotau în jurul nostru precum un cârd de păsări.

— Patru ani, Parker, ca să am o plăcuță argintie cu numele meu. O plăcuță argintie, ceea ce înseamnă că mai am doi ani până la Ziua A.

— Chiar că ești trăsniță.

— Mai bine să fiu eu însămi și un pic mai ciudată decât să fiu după chipul și asemănarea găștii fițoaselor.

Privirea i s-a întunecat brusc. M-am uitat în spatele nostru, chiar la momentul potrivit, căci am surprins gașca fițoaselor traversând coridorul. Fetele mai mici de la Sfânta Sofia — cu priviri temătoare și pline de respect — se dădeau la o parte în vreme ce Veronica, Amie și Mary Katherine treceau pe coridor, plutind în norul lor de infatuare. Faptul că erau încă junioare — mai aveau încă un an până când să devină senioare cu drepturi depline — nu părea să aibă vreo importanță.

— Cel mai bine e să fi tu însăși, am consimțit eu, apoi i-am aruncat din nou o privire lui Scout, care își mângâia plăcuța. Primesc și eu un dulap?

— Doar de cea mai bună calitate, a nechezat ea, indicându-mi să mă uit în jos.

Sub dulapul ei se afla un alt dulap, cu muchiile perfect netede, iar pe o plăcuță argintie era înscris cu majuscule LILY.

— Dacă duhoarea șosetelor tale de educație fizică îmi invadează dulapul, ai încurcat-o, Parker!

Scout și-a scos cheia cu fundă atârnată la gât și a introdus-o în broască. S-a deschis cu un țcănit, dând la iveală trei rafturi din același lemn strălucitor.

S-a prefăcut că strâmbă din nas.

— E cel mai frumos lucru pe care l-am văzut în viața mea! Ce lux! Ce decadență!

De data asta, am pufnit în hohote zgomotoase de râs. Apoi, văzând că holul cu vestiare începuse să se golească de eleve, i-am dat un ghiont în braț.

— Hai, trăsbito. Trebuie să mergem în clasă.

— Ar trebui s-o termini cu complimentele, Parker. Mă faci să roșesc.

A trântit în vestiar cărțile care îi prisoseau, după care a închis din nou ușa. Odată treaba terminată, s-a întors spre mine.

— Probabil că suntem așteptate. Cel mai bun lucru pe care îl putem face este să-i onorăm cu prezența noastră.

— Ești o adevărată comoară, pe bune.

— *Absolument*, a răspuns ea, după care am luat-o din loc.

Cum treaba cu vestiarele fusese deja rezolvată (cu toate că nici măcar nu deschisese dulapul meu — faptul că îmi țineam cărțile în brațe îmi dădea o oarecare senzație de confort), am profitat de restul micii noastre plimbări, pe coridorul principal al clădirii cu săli de clasă, spre prima noastră oră de curs — istoria artei — ca să o mai trag puțin de limbă pe Scout. Întrucât cel mai bine era să abordez mai întâi chestiile interesante, am început cu manevra tactică pe care o folosisese Veronica la micul dejun.

— Așadar, am început eu, din moment ce nu mi-ai răspuns mai devreme, să încercăm s-o luăm de la capăt. Povestește-mi despre Michael Garcia.

— Un prieten, mi-a răspuns Scout, măturând cu privirea numerele inscripționate pe ușile din lemn ale claselor, pe când treceam prin dreptul lor. Un prieten, *atâta tot*, a adăugat ea, înainte să mai apuc eu să zic ceva. Nu ies cu tipi de la Montclare. Într-o relație, e mai mult decât suficient ca unul din cei doi să fie cu fumuri de școală particulară.

Evident, povestea nu se termina aici, dar Scout s-a oprit în fața unei uși, așa că am presupus că nu mai aveam timp de palavre. După aceea mi-a aruncat o privire.

— Tu ai un prieten la tine acasă?

Ei bine, cu alte cuvinte, nu mai aveam timp să discutăm despre ea. Ușa s-a deschis, înainte de a mai apuca să deschid gura — cu toate că răspunsul meu ar fi fost „nu”. Un bărbat înalt și suplu s-a ivit în pragul ușii, uitându-se la mine și la Scout cu ochi severi.

— Domnișoara Green, a rostit el, și domnișoara ...

A ridicat din sprânceană, așteptând un răspuns.

— Parker, am completat eu.

— Da, bine. Domnișoara Parker.

S-a dat într-o parte, ținând ușa deschisă cu mâna.

— Pofțiți, vă rog, la locurile voastre.

Am pășit înăuntru. Aproape la fel ca și restul clădirilor, clasa avea podele și pereți din piatră de calcar, aceștia din urmă fiind acoperiți cu table albe. Erau doar vreo câteva fete în bănci când am intrat, dar, de îndată ce Scout și cu mine am luat loc — Scout așezându-se chiar în spatele meu — clasa a început să se umple de eleve, printre care, din nefericire, și gașca fițoaselor. Veronica, Amie și Mary Katherine s-au așezat pe rândul de lângă noi, cu Amie în față, Veronica la mijloc și Mary Katherine în spatele celor două. Așezate fiind în ordinea asta, Veronica stătea chiar în banca din dreapta mea. Ce noroc pe capul meu ...

După ce s-au ocupat toate băncile, fetele au început să își scoată caietele sau laptopurile din geți. Sărisem peste laptop, gândindu-mă că și așa aveam destule griji, ca să mai adaug pe listă căutarea surselor de alimentare și căderea sistemului în mijlocul orei. Drept care mi-am scos un caiet, un pix și cartea de istorie a artei din geantă și m-am pregătit de oră.

Bărbatul care ne întâmpinase (am bănuir că era domnul Hollis, din moment ce numele era scris cu litere cursive verzi pe tabla albă) a închis ușa și a venit în fața clasei. Arăta aproape exact cum te-ai fi așteptat să fie un profesor de școală particulară: cu chelie, cu pantaloni din catifea reiată, cămașă, un sacou tot din catifea cu bazoane din piele în coate.

Hollis s-a uitat mai întâi în jos, înspre podiumul său, ca apoi să își ridice privirea și să treacă în revistă întreaga încăpere.

— Ce altceva a fost orice artă decât o formă în care să în-temnițezi pentru o clipă acel strălucitor și evaziv element care este viața însăși?

S-a întors, a scos capacul unui marker, apoi a scris pe tablă cu majuscule „WILLA CATHER”, chiar sub numele lui. S-a întors din nou cu fața spre noi, tot punând și scoțând capacul markerului pe care îl ținea în mâini cu un păcănit ritmic. „Tic nervos”, mi-am zis.

— Ce credeți că voia să spună domnișoara Cather cu asta? Știe cineva?

— Bueller? Bueller?¹ a șoptit o voce în spatele meu.

Am strâns din buze ca să nu pufnesc în râs de gluma făcută de Scout. Amie a ridicat mâna.

Când Hollis s-a uitat prin clasă, înainte de a o lăsa să vorbească, în speranța că ar putea să-i dea și altcuiva ocazia să o laudă, am bănuir că Amie răspundea la o mulțime de întrebări.

- Domnișoară Cherry, a pus-o el să răspundă.

---

¹ Aluzie la filmul *Ferris Bueller's Day Off*, în care protagonistul, elev de liceu, se hotărăște să chiulească de la școală și să își petreacă ziua în oraș, respectiv în Chicago.

— Se referă la o operă de artă ce surprinde esența unei clipe. Chipul lui Hollis s-a împlânzit.

— Frumos spus, domnișoară Cherry. Altcineva?

S-a uitat de jur împrejurul clasei, până când privirile i s-au oprit asupra mea.

— Domnișoară Parker?

Am simțit un nod în stomac și sângele a început să-mi năvălească în obraji în timp ce toți ochii se întorceau spre mine. Nu-mi trecuse prin minte mai adineaori că voi fi pusă să răspund chiar la prima oră din prima zi de școală? Mă pricepeam mai mult să desenez decât să vorbesc despre artă, dar am făcut o încercare, vocea mea răsunând ciudat în liniștea care se lăsase deodată.

— Ăăă, clipele sunt nestatornice și trecătoare, cred, și le uităm — adică, detaliile, cum ne-am simțit în momentul respectiv. Încă mai avem în memorie întâmplările, dar amintirile nu sunt exacte. Dar o pictură sau o poezie — ele pot salva esența momentului respectiv. O pot surprinde, așa cum a spus Amie. Cu detaliile. Cu sentimentele.

Clasa era cufundată în liniște în timp ce Hollis cugeta în sinea lui dacă i-am dat un răspuns bun sau dacă am bătut câmpii.

— Frumos spus, de asemenea, domnișoară Parker, a dat el verdictul, într-un final.

Nodul din stomac mi-a mai cedat un pic.

În mod aparent, după ce își satisfăcuse interesul în ceea ce privește bagajul nostru inițial de cunoștințe, Hollis s-a întors înapoi la tabla albă pe care a început să o umple — continuând astfel pe tot parcursul orei — cu o introducere în etapele principale ale artei occidentale. Hollis își iubea,

În mod evident, materia, iar vocea lui căpăta accente ascuțite când se entuziasma la maxim. Din nefericire, avea și tendința de a scuipa particulele spumoase de salivă care i se adunau în colțurile gurii.

Nu era chiar genul de spectacol pe care îți doreai să îl vezi imediat după micul dejun, dar eu, cel puțin, aveam un alt mijloc de distracție — Mary Katherine avea o metodă complicată de a-și cârlionța părul. Vreau să spun că fata avea *metodă*. Lua o șuviță, o răsucea în jurul degetului arătător, o trăgea zdravăn de capăt, după care îi dădea drumul. Apoi repeta procesul. Răsucit. Tras zdravăn. Dat drumul. Răsucit. Tras zdravăn. Dat drumul. Iar și iar, iar și iar.

Era un proces hipnotizant — atât de hipnotizant, încât aproape că am sărit ca arsă când au bătut clopotele mănăstirii cincizeci de minute mai târziu, anunțând sfârșitul orei. La auzul clopotelor, fetele au început să se împrăstie, așa că mi-am luat și eu în grabă lucrurile și am pornit-o după Scout pe holul ca o autostradă cu șase benzi, pe care fetele Sfintei Sofia umblau în mare grabă în ambele sensuri.

— Trebuie să te înveți cum să intri în val! mi-a strigat Scout acoperind vacarmul, după care a dispărut în gloata de fete.

Mi-am strâns cărțile la piept și m-am avântat și eu în mulțime.

4

Doar trei ore și ceva mai târziu, am lăsat în urmă istoria artei, trigo și civica, pentru a ne îndrepta din nou spre cantină.

— Ia-ți o pungă, m-a îndemnat Scout, când am ajuns la linia de autoservire, indicându-mi o tavă cu pungi de hârtie. Mâncăm afară.

Eram vegetariană din ziua când hrănisem cu mâna mea un miel la o fermă de animale, ca, numai la câteva ore după aceea, să fiu servită cu friptură de miel, așa că am pus mâna pe o pungă cu eticheta **MENIU VEGETARIAN** și pe o sticlă cu apă, după care m-am luat după ea.

Scout a mers pe un drum sinuos, care ducea de la cantină la clădirea principală, iar în final a împins ușile duble și a pornit-o pe trotuar. Am urmat-o, pe străzile pline de oameni care goneau în toate părțile — femei în costume business și adidași, bărbați ronțăindu-și sandviciurile în timp ce mergeau înapoi la birou, turiști având mâinile ocupate cu cafea Starbucks și cu pungi de cumpărături în culori strălucitoare.

Scout și-a scos un măr din pungă, apoi mi-a făcut un semn din cap înspre josul străzii, pe partea dreaptă.

— Nu putem merge prea departe fără escortă, dar am să-ți fac turul pentru cinci dolari cât timp mâncăm.

— Nu am de gând să îți dau cinci dolari.

— Poți să mi-i datorezi, atunci, a spus ea. Merită. Așa cum ți-am spus, sunt aici de la vârsta de doisprezece ani. Deci, dacă vrei să știi adevăratele chilipiruri, adevăratele ponturi, întreabă-mă pe mine.

Nu aveam nicio îndoială că știa toate ponturile; în mod evident, fusese aici de suficient de multă vreme încât să înțeleagă procedurile aplicate la Sfânta Sofia. Dar, ținând cont de dispariția ei în miez de noapte, nu eram prea sigură că îmi va vinde „adevăratele ponturi”.

Desigur, cel mai evident lucru în legătură cu Sfânta Sofia nu avea nevoie de explicații. Călugărițele care construiseră mănăstirea dăduseră lovitura pe piața imobiliară — mănăstirea era situată chiar în centrul orașului Chicago. Scout mi-a spus că se mutaseră acolo imediat după Marele Incendiu din Chicago din 1871, așa că orașul a crescut în jurul mănăstirii, care a rămas o fâșie de verdeață situată printre zgârie-nori, o oază gotică înconjurată de sticlă, oțel și beton.

Una dintre acele structuri din sticlă, oțel și beton era amplasată chiar alături.

— Chestia asta pătrătoasă este Burnham National Bank, mi-a explicat Scout, arătând înspre clădirea băncii, care părea un morman de cutii din sticlă așezate la întâmplare una peste cealaltă.

— Foarte modernă, am apreciat eu, despachetându-mi prânzul.

Am mușcat din lipie, mestecând cu poftă mugurii germi-nați și humusul. Chiar nu era rea deloc, pentru o mâncare vegetariană.

— Arhitectura e modernă, a remarcat ea, mușcând din măr, dar banca reprezintă un Chicago de școală veche, de viță veche.

În mod cert nu eram nici de școală veche, nici de viță ve-che (doar dacă nu cumva părinții mei aveau mai mulți bani decât știam eu), așa că am presupus că nu voi vizita clădirea BNB prea curând. Cu toate astea, am zis:

— E bine de știut.

Ne-am îndreptat spre următoarea clădire, care contrasta izbitor cu banca. Era mică, turtită, mai mult pătrată decât rotundă, genul de clădire demodată din cărămidă, ce arăta de parcă ar fi fost construită cu mâinile goale, prin anii 1940. Imediat deasupra ușii, era săpată în piatră inscripția PORT-MAN ELECTRIC CO. Clădirea avea un aer oarecum stră-vechi, cu toate acestea, arăta absolut nelalocul ei printre blocurile înalte, cafenelele și buticurile din jur.

— Clădirea Companiei Electrice Portman, m-a informat ea. A fost construită în vremea programului de reabilitare New Deal din anii '30, când se încerca să se evite șomajul. E cam demodată pentru standardele arhitectonice ale Buclei, dar mie îmi place.

După o scurtă pauză, a continuat:

— Are ceva... onest în ea. Ceva adevărat.

Pe o plăcuță din bronz de pe fațadă era scris FCS. I-am indicat-o printr-o mișcare a capului.

— Ce înseamnă FCS?

— Fundația de Cercetare Sterling. Se ocupă cu cercetări medicale, sau așa ceva.

Fără să se sinchisească de angajații sau de personalul de pază și securitate al Fundației de Cercetare Sterling, a țâșnit-o drept pe aleea îngustă ce separa FCS-ul de bancă. Mi-am îndesat restul de mâncare la loc în punga de hârtie și, în momentul în care Scout mi-a semnalat că drumul era liber, am aruncat câte o privire în stânga și-n dreapta, apoi am pornit-o cu toată viteza pe alee.

— Unde mergem? am întrebat-o când am ajuns în dreptul ei.

— Într-un loc secret, mi-a destăinuit ea, făcându-mi un semn spre capătul pasajului.

M-am uitat într-acolo, dar nu am văzut nimic altceva decât cărămida înnegrită și niște containere de gunoi, marca Dumpster.

— Sper că nu ai de gând să facem scufundări în tomberoane, nu-i așa?

M-am uitat la cizmele mele mițoase și la fusta mea curată, scurtă până la genunchi.

— Nu de alta, dar nu prea sunt îmbrăcată pentru așa ceva.

— Ai citit *Nancy Drew*? m-a întrebat Scout pe neașteptate. Am clipit, încercând să prind ideea din zbor.

— Da?

— Închipuie-ți că ești Nancy, m-a îndemnat ea. Să zicem că facem și noi investigații.

A pornit-o pe alee, călcând peste un ziar mototolit și evitând niște lichid scurs pe jos.

I-am arătat băltoaca.

— Investigăm chestia asta?

— Mergi înainte, mi-a ordonat ea, chicotind însă pe seama mea.

Am mers de-a lungul aceluia spațiu îngust până când am dat de-o fundătură: zidul de piatră care împrejmuia Sfânta Sofia.

M-am uitat contrariată la zid, la iarbă și la clădirea gotică din fundal.

— Am ocolit două clădiri, doar ca să ne întoarcem la Sfânta Sofia?

— Uită-te în dreapta ta, Einstein.

M-am conformat ordinului și am clipit de uimire, nevinovându-mi să-mi cred ochilor. Mă așteptasem să văd alte alei, sau cărămizi, sau tomberoane. Dar nici urmă de așa ceva. În schimb, aleea dădea într-o pajiște pătrată, cu vegetație bogată și cu niște coloane — piramide înguste din beton care străpungeau iarba, arătând precum o grădină de spini. Variu în înălțime, cam între un metru și un metru și jumătate, alcătuind parcă o ciudată armură din piatră.

Ne-am apropiat mai mult.

— Ce este aici?

— O grădină memorială, m-a lămurit ea. Pe vremuri, făcea parte din terenurile mănăstirii, dar municipalitatea a descoperit că, de fapt, călugărițele nu dețineau această porțiune de teren. E vorba de tipii ăia, de acolo, a subliniat ea, arătând spre clădirea din spatele băncii. Sfânta Sofia a convenit să înalțe zidul despărțitor, iar proprietarii clădirii au fost de acord să păstreze locul ca atare, atât timp cât curatorii Sfintei Sofia nu ridică nicio pretenție.

— Aha, am făcut eu, trecându-mi degetele ușor peste suprafața uneia dintre coloane.

— E o ascunzătoare grozavă, mi-a spus ea.

Zis și făcut. Scout s-a făcut nevăzută.

Mi-a trebuit un minut întreg să o găsesc prin pădurea de coloane. Și când am dat de ea, în mijlocul coloanelor, nu era singură.

Scout stătea bătoasă, cu buzele întredeschise, cu ochii mari cât cepele ațintiți asupra celor doi băieți aflați în fața ei. Erau amândoi îmbrăcați în pantaloni din catifea reiată și pulovere, cămăși și cravate — un ansamblu care bănuiam că este varianta masculină a uniformei de la școala particulară. Cel din dreapta era palid la față, avea ochi mari, căprui, iar părul negru cârlionțat îi cădea pe frunte.

Cel din stânga avea părul blond-închis și ochi albaștri. Nu — nu chiar albaștri, ci mai degrabă o nuanță undeva între albastru, indigo și turcoaz, precum culoarea incredibil de strălucitoare a unui cer de primăvară. Ochii îi scăpărau pe sub părul scurt, pe sub linia severă a sprâncenelor negre și pe sub genele lungi care i se zbăteau peste ochii aceia ciudați.

A ridicat din sprâncene plin de interes, dar vocea lui Scout l-a făcut să-și întoarcă privirile spre ea. Eu, pe de altă parte, eram și mai tulburată, și a trebuit să mă forțez să-mi dezlipesc ochii de pe băiatul din grădină.

— Ce căutați aici? i-a întrebat ea, privindu-i cu suspiciune.

Băiatul cu ochi căprui a dat din umeri cu nevinovăție.

— Voiam să mai vedem și noi câte ceva din Chicago.

— Bănuiesc că asta vrea să însemne că nu am ratat vreo întrunire, a rostit Scout pe un ton sec. Nu aveți ore?

— Nu a fost nicio întrunire, i-a confirmat el. Suntem în pauza de masă, la fel ca și voi. Am ieșit doar la o mică plimbare, să ne bucurăm de această frumoasă zi de toamnă.

Mi-a aruncat o privire și mi-a zâmbit larg.

— Presupun că ești cea mai recentă victimă a modei de la Sfânta Sofia, nu? Eu sunt Michael Garcia.

— Lily Parker, m-am prezentat eu, zâmbind la rândul meu. Așadar, *acesta* era băiatul despre care vorbise Veronica. Și, mai mult chiar, băiatul despre care Scout evitase să vorbească. După ocheadele tandre pe care i le arunca lui Scout, am prevăzut că Veronica nu avea să câștige bătălia.

— Bună, Lily Parker, mi s-a adresat Michael, după care a făcut un semn din cap către ochi albaștri. El e Jason Shepherd¹.

— În carne și oase, a completat Jason cu un zâmbet, care i-a dat la iveală gropițele din colțurile gurii.

Inima mea a început să bată ceva mai repede; gropițele alea erau mortale.

— Îmi pare bine de cunoștință, Lily.

— Și mie, am răspuns eu zâmbind, dar nu cine știe ce.

Nu avea sens să dau toate cărțile pe față de la bun început. Jason și-a ridicat degetul mare de la mână pe la spate.

— Noi învățăm la Montclare. E în josul drumului, ca să spunem așa.

— Da, am auzit, am spus eu, după care m-am uitat la Scout, care își încrucișase brațele la piept, semnul universal valabil al scepticismului.

— Ați ieșit doar la o mică plimbare, a repetat ea, nevrând, probabil, să lase lucrurile așa. O mică plimbare care

---

¹ Păstor (lb. engleză).

v-a adus tocmai în grădina din vecinătatea Sfintei Sofia? Parcă nu îmi vine să cred că este o pură coincidență.

Michael și-a arcuit o sprânceană, zâmbindu-i larg.

— Asta pentru că ești mult prea suspicioasă.

Scout a hohotit.

— Am și un motiv bine întemeiat să fiu suspicioasă, Garcia.

Privirea ciocolatie a lui Michael s-a aprins și toată acea intensitate era direcționată spre fata care stătea alături de mine.

Începea să fie destul de distractiv.

— Îți *imaginezi* doar că ai un motiv bine întemeiat, a contrazis-o el. Nu e același lucru.

M-am uitat la Jason, care părea să se distreze la fel de tare ca și mine de vorbele lor aruncate în doi peri.

— Nu crezi că ar trebui să-i lăsăm singuri? Ce zici?

— Nu e o idee rea, a conchis el, încrețindu-și fruntea, ca și cum s-ar fi concentrat intens. Am putea să-i lăsăm puțin singuri, să vedem cum evoluează lucrurile.

— Este o idee demnă de tot respectul, am căzut eu de acord, dând din cap cu solemnitate. Trebuie să le lăsăm spațiu de desfășurare.

Jason mi-a făcut cu ochiul, în vreme ce Scout — neatentă la glumele noastre pe seama ei — o tot ținea pe a ei:

— Nu înțeleg de ce te cerți cu mine. Știi doar că nu ai nici o șansă.

Michael s-a apucat cu mâinile de piept, într-un gest teatral.

— Mă omori cu zile, Scout. Pe cuvânt. Am o durere în piept — o strângere de inimă.

A simulat un geamăt.

Scout și-a dat ochii peste cap, dar zâmbetul nu-i putea ascunde tremurul nervos al buzelor.

— Cheamă un doctor.

— Ei și tu acum, Green. Nu poate un tip să iasă afară și să se bucure de vreme? E o zi frumoasă de toamnă în Chicago. *Mi amigo* Jason și cu mine ne-am gândit că ar fi bine să ieșim și să ne bucurăm de vremea frumoasă, înainte să dea zăpada.

— Încă o dată îți spun că mă îndoiesc profund, Garcia, de faptul ca te-ar interesa vremea în vreun fel.

— OK, a admis Michael, ridicând mâinile în aer, să presupunem că ai dreptate. Să zicem, ipotetic vorbind, că nu o coincidență ne-a purtat pașii chiar lângă Sfânta Sofia. Să presupunem că am avut un interes personal să sărim peste masa de prânz și să ne facem apariția pe teritoriul vostru.

Scout și-a dat ochii peste cap și a ridicat un deget în aer.

— Oh, mai pe scurt. N-am timp acum.

— Ar trebui să îți faci timp.

— Hei, ora unsprezece, a șoptit Jason.

Scout a pufnit într-un râs zgomotos la remarca lui Michael.

— Mă amuză faptul că te crezi atât de important încât să...

— *Ora unsprezece*, a șoptit Jason din nou, de data asta pe un ton înverșunat.

Scout și Michael au amuțit subit, uitându-se amândoi în direcția indicată de Jason. Am încercat să rezist pornirii de a

privi și eu în aceeași direcție, ceea ce ne-ar fi făcut pe toți să ne dăm în vileag, dar nu m-am putut abține.

Am așteptat câteva secunde, apoi am aruncat pe furiș o privire peste umăr. Printr-o deschizătură aflată între stâlpi se vedea strada din spatele nostru, cea paralelă cu Erie, dar care trecea prin spatele Sfintei Sofia. O fată subțirică în jeanși și un hanorac strâns pe corp, cu gluga trasă pe cap, stătea pe trotuar, cu mâinile înfundate în buzunare.

— Cine e? am șoptit eu.

— Nu cine e — de ce e aici? a întrebat Jason și gropițele i au dispărut în timp ce privea fata insistent.

Nu i se vedea fața, dar avea părul blond — cârlionții îi ieșeau de sub glugă, răsfirându-i-se pe umeri. Veronica era singura blondă din Chicago pe care o cunoșteam, dar nu putea fi ea. Cred că nici moartă nu s-ar fi lăsat surprinsă în jeanși și hanorac cu glugă, mai ales într-o zi în care nu purta uniformă.

Pe deasupra, fata asta avea ceva diferit în ea. Ceva tulburător. Ceva *nelalocul* său. Stătea prea nemișcată, de parcă ar fi înghețat în timp ce orașul fremăta în jurul ei.

— O caută cu lumânarea? a întrebat Michael.

Vocea lui joasă abia dacă era ceva mai mult decât o șoaptă și trăda o notă de îngrijorare. De parcă, fie că o căuta sau nu cu lumânarea, se aștepta la așa ceva.

În miezul zilei? a șoptit Scout. Și aici? E la câteva străzi distanță de cea mai apropiată enclavă. De enclava *ei*.

Ce-i aia o enclavă? am întrebat eu cu glas scăzut.

Nu chiar atât de încet încât să nu mă audă, dar m-au ignorat, oricum.

Jason a clătinat din cap.

— E prea departe de a ei și mult prea aproape de a noastră.

În răstimpul cât m-am uitat la Jason și apoi mi-am întors din nou privirea spre fată, aceasta din urmă dispăruse. Tro-tuarul era gol, de parcă fata nici n-ar fi fost acolo vreodată.

Mi-am tot plimbat privirile de la Scout la Michael și la Jason.

— Mă lămurește și pe mine cineva?

Începusem să cred că era inutil să pun întrebări — tot așa cum la fel de inutilă fusese încercarea mea de-a o face pe Scout să îmi mărturisească unde fusese seara trecută — dar nu mă puteam abține să nu le pun.

Scout a oftat.

— Trebuia să fie un tur. Nu un instructaj. Sunt frântă de oboseală.

— Cu toții suntem obosiți, a accentuat Michael. A fost o vară lungă.

— O vară lungă pentru ce?

— S-ar putea spune că facem parte dintr-un grup care prestează servicii în folosul comunității.

Mi-a trebuit un minut să realizez că fusesem din nou inclusă în conversație. Dar răspunsul nu era deloc satisfăcător — sau informativ. Mi-am încrucișat brațele la piept.

— Servicii în folosul comunității? Cum ar fi strângerea gunoaielor?

— Nu e rea deloc analogia, a apreciat Jason, cu ochii ațintiți tot asupra locului unde stătuse fata.

— Și să înțeleg că era vorba despre o persoană care aruncă gunoaie în locuri publice? am insistat eu, arătând cu degetul mare în aceeași direcție.

— Într-un fel, da, așa era, a confirmat Scout, după care m-a tras de mânecă. Hai, gata pe ziua de azi cu amintirile dragi și cu teoriile conspirației. Trebuie să ne întoarcem la ore. Distracție plăcută la școală!

— La MA este întotdeauna distractiv, a apreciat Jason. Baftă la Sfânta Sofia.

Am clătinat din cap în vreme ce Scout mă trăgea afară din grădină, dar am riscat să arunc o privire înapoi spre Michael și Jason. Stăteau umăr la umăr (Michael era cu vreo câțiva centimetri mai înalt), amândoi cu privirile ațintite asupra noastră în timp ce noi mergeam înapoi la școală.

— Am atâtea întrebări, că nici nu știu de unde să încep, am declarat eu când am ieșit din raza lor vizuală, mergând grăbit pe alee. Dar hai să începem cu partea plăcută, cu bârbele savuroase. Spui că nu ești prietenă cu el, dar Michael, în mod evident, dă semne că simte ceva pentru tine.

Scout a scos un hohot de râs puțin cam prea forțat ca să fie adevărat.

— Nu am spus doar că nu ieșim împreună. Noi, *de fapt*, nu ieșim împreună. Este o chestiune obiectivă, empirică și testabilă. Nu ies cu tipi de la MA.

— Aha, am făcut eu.

Deși nu mă îndoiam că se conforma acestei reguli, în afirmația ei se ascundea ceva mai mult, în legătura ei cu Michael se ascundea ceva mai mult decât era ea dispusă să-mi dezvăluie. Dar puteam să scot tot adevărul de la ea mai târziu.

— Și cum e cu implicarea ta în folosul comunității?

— Cum ai auzit — strângem gunoaie.

— Mda, te cred pe cuvânt și de data asta.

Acesta a fost ultimul schimb de cuvinte înainte de a ne strecura pe aleea dintre cele două clădiri, ca să ne întoarcem înapoi pe trotuar și, în final, să ne reîntoarcem la Sfânta Sofia. Chiar la țanc, aș putea spune, deoarece clopotele de deasupra turnului din stânga au început să bată tocmai pe când ajungeam la scările de la intrarea principală. Convinsă fiind că trebuie să ne grăbim, aproape că am dat peste Scout în momentul în care ea s-a oprit brusc în fața ușii.

— Știu că nu îți pot satisface curiozitatea, mi-a mărturisit ea, dar va trebui să ai încredere în mine și în această privință.

Am ridicat din sprânceană.

— Va veni oare o zi când vei avea și tu încredere în mine?

Lui Scout i-a picat fața.

— Cinstit vorbind, Lil, sper să nu se ajungă la asta.

Absolut memorabile aceste ultime cuvinte.

Mai aveam încă trei ore de parcurs — literatură engleză, chimie și istoria Europei — înainte de a-mi termina prima zi de cursuri la Sfânta Sofia. Poate că fusese bine că nu prea avusesem poftă de mâncare la prânz, deoarece, ascultându-i pe profesori vorbind cu glas monoton despre energia cinetică, *Beowulf* și Thomas d'Aquino, cu stomacul plin, cu siguranță mi-ar fi indus o stare de letargie. Așa, pe stomacul gol, totul fusese destul de sec.

Ciudat, nu-i așa? Îmi plăceau faptele, informațiile, articolele picante din reviste. Dar cu trei ore efective de cursuri legate unul de celălalt, învățatul devenise puțin cam plicticos.

În ciuda problemei cu deficitul de atenție, am trecut cu bine de prima mea zi de cursuri, rămânând față în față cu o mulțime de întrebări fără răspunsuri despre colega mea de apartament și prietenii ei, cu două ore încheiate de teme și o foame de lup.

Și fiindcă a venit vorba de foame, masa de seară a fost destul de asemănătoare cu micul dejun — cu graba de a ajunge în primul eșalon, astfel încât Scout și cu mine să nu ne alegem cu „orez mocirlos”, care se pare că era o combinație de orez cu tot ceea ce nu se mâncase la prânz. Apreciam politica de reciclare a școlii, dar „orezul mocirlos” era un pic cam prea verde pentru mine. Nu mă refer aici la sensul ecologic aici, ci la cel literal — în el erau niște bucăți verzi pe care nu am reușit să le identific.

Pe de altă parte, îți reamintea, în mod categoric, că trebuie să fii punctual la masă.

Din moment ce am fost punctuale și era prima zi oficială de școală, gastronomii zâmbăreți ne-au oferit un amestec de preparate culinare preferate în Chicago: hotdogi în stil Chicago, pizza cu crustă groasă și înaltă pe margini, sandviciuri italienești cu carne de vită și o prăjitură cu brânză dintr-un local numit Eli's.

După ce ne-am luat mâncarea și ne-am așezat la masă, m-am concentrat asupra delicatesei mele din Chicago — o felie de pizza cu roșii și cașcaval din belșug — așa că nu era cazul să o mai bat la cap pe Scout în privința întâlnirii pe care o avusesem cu băieții sau a grupului ei care presta „servicii în folosul comunității” sau a escapadei ei nocturne.

Veronica și acolitele ei n-au intrat în vorbă cu noi, ceea ce ne-ar fi stricat atmosfera plăcută în care mâncam pizza

dintr-o tavă de plastic, dar asta nu le-a împiedicat să ne arunce priviri disprețuitoare din celălalt capăt al cantinei, în cea mai mare parte a orei alocate pentru masă.

— De ce atâta ranchiună? am întrebat-o pe Scout și mi-am înfipt furculița într-o bucată de pizza, cașcavalul întinzându-se din farfurie până la gură.

Scout a aruncat și ea o privire pe furiș la masa *fetelor drăguțe*, după care a ridicat din umeri.

— Veronica și cu mine suntem aici, amândouă, de când aveam doisprezece ani. Am început școala în aceeași zi. Dar ea, nu știu ce să zic, a devenit părătitoare? A hotărât că, în calitate de regină a găștii fițoaselor, trebuie să aibă dușmani.

— Matură gândire, am comentat eu.

— Nu că mi-ar păsa, a continuat Scout. De obicei, ea stă la cantină în partea ei și eu stau într-a mea.

— Cu excepția faptului când este în apartamentul tău, punând țara la cale cu Amie, am subliniat eu.

— Așa e.

— Și de ce aici? am mai întrebat-o eu. De ce te-au adus părinții tăi tocmai aici?

— Sunt din Chicago, mi-a răspuns ea. Născută și crescută aici. Părinții mei au fost odrasle de acționari — stră-străbunicul meu a inventat o morișcă pentru circuitele electrice și părinții mei s-au ales cu banii după moartea lui. O generație mai târziu și părinții mei s-au trezit cu un trai destul de dulce.

— Și au optat pentru internat? m-am mirat eu cu glas tare.

A făcut o pauză contemplativă și a rupt o bucată din chifla pe care o ținea în mână.

— Nu că nu m-ar iubi. Cred doar că nu erau pe de-a-ntregul siguri ce să *facă* cu mine. Și ei au crescut prin internate — când bunicii mei au pus mâna pe bani, și-au făcut prieteni cu dare de mână. Credeau că internatul era cel mai bun lucru pe care îl puteau oferi copiilor lor, așa că i-au trimis acolo pe părinții mei, și părinții mei, la rândul lor, m-au trimis pe mine. Oricum, ei au programul lor — ba Monte Carlo, ba Palm Beach et cetera, et cetera. Datorită internatului pot călători în voie, pot face față obligațiilor sociale, ca atare.

Nu-mi puteam imagina o viață separată de familia mea — cel puțin, nu înainte de vacanța sabatică.

— Și... nu e greu? am întrebat-o.

Scout a clipit la auzul întrebării mele.

— Sunt pe picioarele mele de multă vreme. Acum, că am ajuns până aici, este așa cum *este*, înțelegi?

Nu înțelegeam, de fapt, dar am dat din cap aprobator.

— Vreau să spun că, înainte de Sfânta Sofia, am fost la o școală primară particulară și am avut o bonă cu care stăteam de vorbă mai des decât cu părinții mei. Am fost, cred, genul de copil cu părinți bogați și cu cheia de gât. Tu ești apropiată de părinții tăi?

Am dat din cap și a trebuit să mă lupt cu neașteptatul val de lacrimi care m-a năpădit odată cu senzația bruscă de singurătate. De abandonare. Ochii mă usturau, încă mă mai luptam cu lacrimile și trăiam senzația aceea dinaintea ruperii văgazului de lacrimi.

— Da, am bâiguit eu încercând să nu plâng.

— Îmi pare rău, a spus Scout.

Vocea ei era caldă, calmă și plină de compasiune.

Am ridicat din umeri.

— Știam de ceva vreme că urmau să plece. Uneori mă simțeam bine, alteori eram extrem de supărată.

Am dat din umeri.

— Probabil că n-ar trebui să mă roadă prea tare chestia asta. Adică nu e ca și cum ar fi plecat în Germania ca să scape de mine sau mai știu eu ce, dar tot doare. Încă mă mai simt ca și cum aș fi fost abandonată aici.

— Ei bine, a spus Scout ridicându-și cana cu apă, în cazul ăsta, ar fi cel mai bine să mulțumești stelei tale norocoase că m-ai găsit pe mine. Deoarece voi sta lipită de tine ca timbrul de scrisoare. Sunt o prietenă de care cu greu poți să te dezbari, Parker.

Am zâmbit, cu toată melancolia care mă cuprinsese, și mi-am ridicat și eu cana.

— Pentru noile prietenii, am tostat eu, după care ne-am ciocnit cănila.

Odată cina terminată, ne-am întors în camerele noastre să ne spălăm și să ne punem în geanți cărțile și rechizitele pentru orele de studiu. De asemenea, m-am descotorosit de colanți și mi-am schimbat cizmele fabuloase — dar surprinzător de incomode — cu o pereche de papuci, mult mai confortabili. Mobilul meu a început să vibreze tocmai când îmi puneam piciorul stâng în cel de-al doilea papuc cu talpă groasă, de culoare verde-smarald. L-am scos din geantă, am verificat ID-ul apelantului și am zâmbit.

— Ce mai e nou prin Germania? am întrebat eu după ce am deschis telefonul și l-am pus la ureche.

— Nimic, deocamdată, mi-a răspuns tatăl meu.

Vocea lui, răzbătând prin patru mii de mile de cabluri de transmisie, căpătase un timbru metalic.

E târziu aici. Cum a fost la școală?

Ca la școală, i-am confirmat eu.

Apăsarea din piept mi-a mai cedat la auzul vocii tatălui meu. M-am așezat pe marginea patului picior peste picior.

După cum se pare, liceul e liceu cam pe oriunde te-ai duce.

Exceptând uniformele? m-a chestionat el.

Am zâmbit.

Exceptând uniformele. Cum a fost prima voastră zi de sabat sau cum i-o fi spunând?

Destul de anostă. Mama și cu mine am avut o întrevedere cu persoanele care ne finanțează cercetarea. O mulțime de reguli de bază, protocoale de cercetare și așa mai departe.

Eu simțeam, în mod efectiv, plictiseala din glas. Tatăl meu nu era adeptul detaliilor administrative sau al planificărilor. Era un tip care vedea lucrurile în perspectivă, un gânditor, un profesor. Mama însă era cea organizată. Probabil că lua notițe la ședințe.

Sunt convinsă că situația se va îmbunătăți, tati. Probabil că vor să se asigure că nu risipesc de pomană milioane de dolari pentru cercetare, dându-i pe mâna vreunor americani trăsniiți.

Cum? a vociferat el. Nu suntem chiar atât de trăsniiți, a continuat el, cu o voce groasă, imitând, probabil, vreo celebritate ajunsă de mult oale și ulcele.

Tatăl meu își imagina despre el însuși că ar fi un comediant destul de bun.

Avea ceva imaginație, nu glumă.

— Sigur, tati.

S-a auzit o bătaie în ușă. Mi-am ridicat privirea în timp ce Scout intra în cameră.

— Uite ce e, trebuie să fug în sala de studiu individual. Salut-o pe mami din partea mea și urează-i succes cu actuala cercetare, știi tu.

— Noapte bună, Lils. Ai grijă de tine.

— Sigur, tati. Te iubesc.

— Și eu te iubesc.

Am închis telefonul și l-am pus la loc în geantă. Scout și-a arcuit sprâncenele întrebător.

— Părinții mei sunt bine mersi în Germania, i-am raportat eu.

— Îmi pare bine. Hai să ne revanșăm pentru investiția făcută de ei cu vreo două ore de teme.

Invitația nu era tocmai atrăgătoare, dar nu se punea problema că am fi avut de ales. Orele de studiu individual erau obligatorii, la urma urmelor.

Acestea se desfășurau în Sala mare, încăperea imensă cu toate mesele acelea unde dădusem pentru prima dată cu ochii de armata ecosez. Prezența era sută la sută în seara aceea, aproape două sute de fete în fuste ecosez bleumarin așezate în jurul a vreo cincizeci și ceva de mese pentru patru persoane. Am traversat printre rânduri, îndreptându-ne spre două locuri libere din partea centrală, de unde puteam vedea cum nu se poate mai bine intrările și ieșirile a tot ce mișca în Sfânta Sofia. Totodată, dădeam ocazia și armatei ecosez să fie cu ochii pe noi, și chiar au fost, fiindcă lipăitul papucilor mei pe podeaua din calcar le-a atras tuturor atenția.

Le-a atras atenția inclusiv celor două femei cu chipuri severe, cu pantofi negri cu tălpi groase și ochelari cu rame masive. Siluetele lor pătrătoase erau înveșmântate în fuste și pulovere negre. Patrulau în perimetrul camerei cu clipboarduri în mâini.

-- Cine sunt ele? am șoptit eu, în timp ce ne așezam una în fața celeilalte.

Scout și-a ridicat privirea în timp ce își scotea cărțile și cartetele din geantă.

Femeile-dragon. Dau stingerea, ne supraveghează când studiem și, în general, se asigură că nu se întâmplă nimic distractiv câtă vreme sunt în post.

Grozav, am apreciat eu, deschizându-mi cartea de trigonometrie. Și eu urăsc la fel de mult distracția.

Îmi închipuiam eu, a susținut Scout, fără să își mai ridice privirea și scriind ceva în grabă pe caiet. Se vede pe fața ta.

Una dintre femeile-dragon, care rătăcea de colo-colo, a trecut pe lângă masa noastră, privind pe deasupra ochelariilor cu o sprânceană ridicată dezaprobator la șoaptele noastre. Am schițat din buze un „Îmi pare rău”, dar ea a tot mârșălit ceva pe clipboard, înainte de a se îndepărta de noi.

Scout și-a reprimat un zâmbet.

Te rog să nu mai deranjezi întreaga școală, Parker, pentru numele lui Dumnezeu!

Am scos limba la ea, dar m-am apucat de teme.

După vreo oră de lucru, ea s-a întins să-și dezmoștească picioarele, stând pe scaun, apoi și-a sprijinit bărbia în palmă.

M-am plictisit.

M-am frecat la ochi, fiindcă scrisul mărunț de tipar din cartea de istorie a Europei începuse să îmi danseze prin fața ochilor.

— Vrei să fac o scamatorie?

— Poți să faci vreo scamatorie?

— Ei, nu încă. Dar sunt cărți peste tot pe aici, am subliniat eu. Trebuie să fie un manual de instrucțiuni pentru așa ceva pe rafturile astea.

Fata care stătea lângă mine la masă și-a dres glasul, stând cu nasul băgat în cărțile din fața ei.

— Eu chiar încerc să fac ceva treabă aici, domnișoarelor. Duceți-vă în altă parte să vă jucați de-a *Fetele Gilmore*.

Fata era drăguță, genul de fotomodel — în sensul franțuzesc, dacă înțelegi ce vreau să spun. Păr lung, ochi mari, buze mari — și făcea destul de bine pe iritata, arcuindu-și o sprânceană perfectă deasupra ochilor căprui.

— Collette, Collette, a admonestat-o Scout, îndreptând vârful creionului spre fată, apoi spre mine. Nu mai face pe autoritara. Noua noastră prietenă, Parker, aici de față, o să creadă că faci parte din gașca fițoaselor.

Collette a strâmbat din nas, după care mi-a aruncat o privire piezișă.

— Asta s-o crezi tu, Green. Presupun că tu ești Parker, nu?

— Așa eram ultima oară când am verificat.

— Atunci nu mă face să îți acord mai mult credit decât meriți, Parker. Unele dintre noi chiar privesc studiul la modul cel mai serios. Dacă nu promovez cu note bune la anul, s-ar putea să nu mai ajung la Yale. Și dacă nu ajung la Yale,

voi intra într-o depresie de proporții monumentale. Așa că tu și prietena ta mergeți să faceți pe deșteptele în altă parte, bine?

Punctase cuvântul „bine” cu o zvâcnire a capului, după care se întorsese la cărțile ei.

E deșteaptă, într-adevăr, i-a luat apărarea Scout. Din păcate, asta nu prea are mare influență asupra personalității ei.

Collette a întors o foaie din cartea ei.

Încă mai sunt pe aici.

Fetele Gilmore, a repetat Scout, pufnind apoi cu sarcasm.

Cum aparent își terminase temele, s-a uitat cu atenție de jur împrejur, după care și-a scos din geantă o carte cu benzi desenate. A făcut o pauză, ca să se asigure că nu era în pericol să fie surprinsă, după care și-a făcut cartea sandvici între paginile manualului de trigo.

Am ridicat din sprânceană la această mișcare, dar ea a dat veselă din umeri și s-a întors la rezolvarea problemelor de trigo, citind, din când în când, pe furiș, o pagină-două din benzile desenate, dar dând impresia că se gândește profund la rezolvarea vreunei probleme.

Trăsnito, am bodogănit-o eu, zâmbind.

După ce ne-am petrecut cele două ore de studiu individual obligatoriu în Sala mare — fără să studiem deloc, bineînțeles, dar măcar am făcut act de prezență acolo — ne-am întors în apartament ca să profităm de ultima noastră oră liberă înainte ca soarele să apună oficial după prima mea zi în chip de elevă la Sfânta Sofia. Apartamentul era gol, adică gașca fițoașelor nu era acolo. În schimb, ușa lui Lesley era închisă și pe

sub ușa răzbătea o geană de lumină. I-am dat un ghiont lui Scout în timp ce ne îndreptam spre camera ei. Ea s-a uitat în direcția pe care i-o indicasem cu capul, apoi mi-a răspuns tot printr-un semn din cap.

— Violoncelul a dispărut, a constatat ea, arătând spre colțul pustiu al camerei comune, unde fusese parcat violoncelul în ziua sosirii mele.

Dintr-odată, în apartament s-a auzit o muzică răsunând cu ecou. Zdrăngănitul notelor joase ale concertului pentru violoncel de Bach se revărsa în cascadă din camera lui Lesley. Cânta frumos și, câtă vreme și-a plimbat arcușul pe coarde, Scout și cu mine am rămas locului în camera comună, în liniște deplină, pătrunse de respect, cu privirile ațintite spre ușa închisă din fața noastră.

După vreo câteva minute, muzica s-a oprit, înlocuită fiind de un târșăit de picioare de cealaltă parte a ușii. Fără niciun preambul, ușa s-a deschis. O blondă ne privea printre gene din prag. Era îmbrăcată simplu, într-un tricou mulat pe corp, o fustă evazată din bumbac și balerini cu baretă Mary Janes. Avea părul scurt, de un blond spălăcit, și breton.

— Bună, Lesley, a salutat-o Scout, ridicând degetul mare de la mână dreaptă spre mine. Ea e Lily. Fata cea nouă.

Lesley m-a privit clipind din ochii ei mari și albaștri.

— Bună, a spus ea, după care s-a răsucit pe un călcâi, a intrat înapoi în cameră și a închis ușa după ea.

— Și aceasta a fost Lesley, a conchis Scout, descuind ușa de la camera ei și aprinzând lumina.

Am intrat după ea, închizând ușa în urma noastră.

— Lesley nu e prea vorbărească de felul ei.

Scout a confirmat cu o înclinare a capului și s-a așezat pe pat picior peste picior.

De data asta, Barnaby a fost chiar vorbăreață. Întotdeauna a fost o tăcută. Să aibă în ea vreun soi de vână de savant? E al naibii de bună la violoncel.

Mi s-a făcut pielea de găină, am fost eu de acord. Cântecul acela e de-a dreptul obsedant.

Scout a dat din nou din cap. Tocmai își trăgea o pernă în poală când i-a sunat mobilul. S-a întins după el, l-a luat de la locul lui, de pe raft, și l-a deschis.

Când? a întrebat ea după un moment de liniște, întorcându-se cu spatele la mine și cu telefonul lipit de ureche.

Aparent nemulțumită de răspunsul primit, a mormăit o injurătură, după care a oftat cu disperare.

Trebuia să fi știut că puneau ceva la cale în momentul când am văzut-o pe ea.

Bănuiam că „ea” era blonda pe care o văzusem pe stradă în pauza de masă.

A urmat o altă pauză, în timp ce Scout asculta vocea de la celălalt capăt al firului. În liniștea din cameră, distingeam vocea, dar nu puteam înțelege cuvintele. Tonul era grav, așa că am presupus că apelantul era băiat. Michael Garcia, poate?

OK, a convenit ea. Așa o să fac.

A închis telefonul furioasă și a făcut o pauză înainte de a mi-arunca o privire.

E vremea s-o iei din loc?

Scout a aprobat din cap. Și, de data asta, avea o privire încordată. Nu mi-a trăsnet prin minte atunci că încordarea trada spaimă.

În inima mea a vibrat spiritul de solidaritate.

— Ai nevoie de întăriri? De cineva care să te ajute la strânsul gunoaielor?

Scout a zâmbit, ochii luminându-i-se puțin.

— Drept să-ți spun, chiar mi-ar plăcea. Dar serviciile în folosul comunității nu sunt încă pregătite pentru tine, Parker.

Și-a înșfăcat jacheta și geanta cu cap de mort, după care am ieșit amândouă din cameră. Scout se ducea la un rendez-vous secret; eu, una, nu prea eram sigură încotro mă îndreptam.

— Nu mă aștepta, a spus ea făcându-mi cu ochiul, apoi a deschis ușa și a ieșit pe hol.

„Nu te baza pe asta”, mi-am zis în sinea mea. Hotărârea mea era deja luată. De data asta, nu aveam de gând s-o mai las să-mi mormăie tot felul de scuze ca să se fofileze într-o excursie nocturnă — cel puțin nu solo.

De data asta, mergeam și eu.

A închis ușa după ea. Eu am întredeschis-o și am privit-o cum se strecoară de-a lungul coridorului.

— A sosit vremea să mă joc de-a Nancy Drew, am murmurat eu, apoi mi-am scos papucii zgomotoși din picioare, i-am luat în mână și am început s-o urmăresc.

5

Tocmai dispărea după colț când am închis ușa care dădea în camera comună. Coridorul era pustiu și cufundat în liniște, cu excepția zgomotului făcut de pașii ei; podelele și pereții străluceau în lumina aurie a becurilor din applique.

Scout s-a îndreptat spre scări, pe care le-a coborât tropăind. Am stat ascunsă până când am fost sigură că nu putea să mă vadă în timp ce cobora al doilea șir de trepte în spirală, apoi m-am luat după ea. Când a ajuns la primul etaj, a traversat Sala mare, unde, chiar și după orele obligatorii de studiu, încă mai erau câteva adolescente ambițioase. Din nefericire, culoarul dintre mese era drept și gol, și, dacă Scout întorcea capul, ieșeam de sub acoperire.

Am tras adânc aer în piept și am început să merg. Am ajuns până la jumătatea drumului fără vreun incident, când, pe neașteptate, Scout s-a oprit. M-am trântit pe cel mai apropiat scaun și m-am aplecat, prefăcându-mă că îmi potrivesc

papucul. Când s-a întors din nou cu spatele și a continuat să traverseze încăperea, m-am ridicat în picioare, apoi m-am repezit să mă strecur printre ușile duble înainte ca acestea să se închidă după ea.

Am reușit să mă strecur printre ele ca prin urechile acului, apoi m-am lipit de peretele coridorului, care ducea spre cupola clădirii principale. Am tras cu ochiul după colț; Scout traversa în grabă labirintul gravat în dalele de piatră. Îmi mușcam buzele în vreme ce luam în calcul posibilele căi de acțiune. Scena aceasta din joaca de-a Nancy Drew era cu dus și-ntors — încăperea era uriașă și pustie, cel puțin în mijloc, așa că nu existau prea multe locuri unde să te poți ascunde.

Rămasă fără acoperire, m-am gândit că voi fi nevoită să o aștept să iasă. Am urmărit-o cu privirea: a traversat labirintul, a trecut în coridorul de vizavi și s-a oprit în fața unei uși. S-a uitat în jur, probabil să vadă dacă e singură (cu toții mai greșim, uneori), apoi și-a scos de la gât cheia legată cu fundă și a descuiat-o.

Clicul butucului a răsunat cu ecou în încăpere. A tresărit la auzul zgomotului, dar a pus o mână pe clanță, s-a mai uitat pentru ultima oară în jur și dusă a fost. După ce s-a făcut nevăzută, am luat-o la fugă de-a curmezișul labirintului, până în celălalt capăt al încăperii, apoi mi-am lipit urechea de ușa pe care Scout o închisese după ea. După ce zgomotul pașilor ei s-a stins, am răsucit mânerul rotund și am constatat că ușa rămăsese descuiată. Cu inima bubuindu-mi în piept ca o tobă — am deschis-o încet.

Era un alt coridor.

Am dat în sfârșit afară aerul din piept.

Un coridor care nu te stresa prea tare. La drept vorbind, umărarea devenea cam repetitivă. Încăpere. Coridor. Încăpere. Coridor. Dar mi-am reamintit că aveam un țel mai înalt — să o spionez pe fata care mă adoptase în chip de cea mai bună prietenă a ei.

OK, dacă e s-o luăm așa, nu părea deloc a fi un țel prea nobil.

Morală sau nu, treaba la care mă angajasem trebuia dusă până la capăt. Am intrat și am închis ușa după mine. Nu o vedeam pe Scout, dar i-am urmărit cu privirea umbra alungită, care se retrăgea după colț pe măsură ce ea înainta prin coridor. Am urmat-o pe coridor, apoi am coborât un alt șir de trepte, care duceau, cred, la subsol, cu toate că nu arăta prea diferit față de primul etaj. Același tip de piatră, aceleași lumini albe și aceleași aplice metalice. Tavanul era diferit, totuși. În locul boltelor și cupolelor de la primul etaj, tavanul, nu atât de înalt aici, era mai plat și acoperit cu plăci decorative din ipsos. Cam multă osteneală, totuși, pentru un subsol.

Scările dădeau în alt coridor. M-am luat după zgomotul pașilor ei, dar nu am mai înaintat decât vreun metru sau doi până când am auzit un alt sunet — zăngănitul și hârâitul metalului pe metal. Am încremenit și am simțit cum mi se pune un nod în gât de spaimă. Am înghițit în sec. Voiam să o strig, să îi strig numele în gura mare, dar nu eram în stare să scot niciun sunet din cauza senzației de sufocare. M-am silit din răsuflări să mai fac un pas înainte, apoi un altul, aproape simțind ca arsă la scrâșnetul metalic care a reverberat iarăși în coridor, înghețându-mi sângele în vine.

„Of, la naiba”, mi-am zis în sinea mea, sforțându-mă să-mi recapăt suflul.

— Scout? am strigat eu. Ești OK?

Cum nu am primit niciun răspuns, am luat-o pe după colț. Coridorul se termina brusc cu o ușă metalică... dar ea nu se vedea pe nicăieri.

— Fir-ar să fie! am bodogănit eu.

M-am uitat în jur și nu am văzut nimic care să-mi fie de folos la ceva, așa că m-am apropiat de ușă să o examinez mai îndeaproape.

Era giganto-enormă, dacă se poate spune așa. Avea cel puțin doi metri și jumătate înălțime și o arcadă și era încadrată cu nituri și balamale din alamă. În mijlocul ei se afla un volant uriaș, iar sub acesta era o bară transversală din oțel masiv, groasă de vreo zece-cincisprezece centimetri, care asigura ușa. Acum era deblocată. Asta explica sunetul metalic pe care îl auzisem mai devreme.

Nu eram sigură că vreau să știu ce se ascundea după această ușă, care bara accesul în Sfânta Sofia, dar Scout era acolo. Nu ne cunoșteam noi de multă vreme, și nici nu eram la curent cu toate întâlnirile ei cu grupul care presta servicii în folosul comunității, dar nu-mi mirosea deloc a bine... și puteam, cel puțin, să-i ofer o mână de ajutor noii mele colega de apartament.

Și la urma urmelor, ce aveau să-mi facă — să mă dea afară în brânci?

— Sagamore, sosesc! mi-am șoptit eu în barbă și am pus mâinile pe volant.

Am tras de el, dar ușa nu a cedat. Am răsucit volantul, întâi în direcția acelor de ceasornic, apoi invers, dar manevrele mele nu au avut niciun efect — cel puțin, nu de partea aceasta a ușii.

Mi-am mijit ochii să cercetez mai bine ușa de sus până jos, căutând o altă metodă de a o descuia — o broască, un cod numeric, orice ar fi putut să o deschidă și să-mi permită să intru.

Dar nu era nimic din toate acestea. Până aici mi-a fost cu misiunea mea de salvare.

Mi-am cântărit opțiunile.

Unu: puteam să mă întorc înapoi pe scări, să mă bag sub plapumă și să uit că cea mai bună prietenă a mea, pe care mi-o făcusem de curând, se afla undeva în spatele unei uși enorme înclinate, într-o veche mănăstire din centrul orașului.

Doi: puteam să aștept să se întoarcă și s-o ajut apoi în vreun fel.

Mi-am mușcat buzele preț de o clipă, uitându-mă înapoi la coridorul pe care venisem aici, drumul meu spre siguranță. Dar eram aici, *acum*, și ea era înăuntru, acolo, trecând prin Dumnezeu știe ce necazuri.

Așa că m-am așezat pe podea și mi-am pus bărbia pe genunchi, pregătită să o aștept.

Nu știu când am adormit, dar am tresărit din somn la zgomotul făcut de pașii de dincolo de ușă. Am sărit în picioare, ținând în mâini papucii pe care mi-i scosesem mai devreme — singura mea armă. Cum stăteam cu fața spre ușă, cu două bucăți de cauciuc spongios în chip de scut, mi-a trăsnet

prin minte că de cealaltă parte a ușii s-ar putea să fie un străin, și nu Scout.

Strângeam bine papucii, iar inima îmi bătea nebunește, mai-mai să-mi spargă pieptul. Dintr-odată, volantul a început să se rotească în sensul acelor de ceasornic cu un scrâșnet metalic, semn că cineva căuta să intre în subsolul mănăstirii. Câteva secunde mai târziu, ușa a început să se deschidă foarte încet, sute de kilograme de metal rotindu-se spre mine.

— Nu te apropia! am strigat eu. Sunt înarmată.

Vocea lui Scout a răsunat de cealaltă parte a ușii.

— Nu folosi arma! Și dă-te la o parte din drum!

Nu era greu să mă supun ordinului ei, deoarece trăsesem o cacealma. M-am dat deoparte, și îndată ce ușa s-a deschis suficient de mult cât să te streкори prin ea, ea a ieșit afară, cu pieptul tresăltându-i în ritmul respirației sacadate și greoaie.

A tras o înjurătură pe înfundate, apoi și-a apăsât palmele pe ușă.

— Am să te muștraluiesc imediat pentru faptul că m-ai urmărit, dar, între timp, *ajută-mă să închid chestia asta!*

Deși în cap mi se învârtejeau tot felul de idei referitoare la ce anume lăsase Scout de cealaltă parte a ușii, m-am dus în dreptul ei. Folosindu-ne de ambele mâini, cu brațele și picioarele răsfirate, am împins-o până am închis-o. Ușa era pe atât de grea pe cât era de înaltă, și mă întrebam cum de reușise să o deschidă mai întâi de toate.

După ce s-a închis ușa, Scout a rotit volantul, apoi a fixat bara de oțel în poziția încuiat. Amândouă am sărit în sus de spaimă când s-a auzit un trosnet puternic de cealaltă parte, căruia ușa i-a răspuns cutremurându-se din balamalele uriașe.

M-am uitat la ea cu ochii măriți de uimire.

— Ce naiba a fost *asta*?

— Gunoiul, a răspuns Scout, cu ochii pironiți pe ușa închisă, de parcă ar fi vrut să se asigure că orice sau oricine ar fi urmărit-o nu avea s-o spargă.

Cum ușa a rămas neclintită, la locul ei, și coridorul era cufundat în liniște, Scout s-a întors cu fața spre mine, cu părul ei scurt și blond răvășit smocuri-smocuri căzându-i peste față, cu jacheta atârându-i pe un umăr... și aruncând săgeți din priviri.

— Ce naiba crezi că faci aici, jos?

Și-a dat părul din ochi, apoi și-a tras jacheta pe umăr.

— Mă antrenez?

Scout și-a pus mâinile în șolduri cu un scepticism nedismulcat.

— Mi-era teamă că ai dat de necaz.

— Ți-ai băgat nasul unde nu-ți fierbe oala, mi-a întors ea vorba. Ți-am cerut să ai încredere în mine în această privință.

— Să am încredere în tine în ceea ce privește o legătură secretă e una. Dar să am încredere în tine în privința siguranței propriiei tale persoane e cu totul altceva.

Am făcut un semn din cap spre ușă.

— Spune-i serviciu în folosul comunității dacă vrei, dar mie îmi este destul de clar că te-ai implicat într-o chestie urâtă. Și n-am de gând să stau cu mâinile în sân și să văd cum îți faci rău singură.

— Nu ești mama mea.

— Nu, am căzut eu de acord. Dar sunt noua ta PPV.

Trăsăturile chipului ei s-au împlânzit.

— Nu am nevoie de toate detaliile, am afirmat eu, ridicându-mi mâinile în aer, dar trebuie să știu ce naiba s-a întâmplat de cealaltă parte a ușii.

Ca la un semn, trosnetul s-a făcut din nou auzit, iar ușa a săltat din țâțâni.

— Ni se întâmplă chiar acum! a zbierat ea. Tărăște-te la loc în gaura ta.

M-a apucat strâns de braț și a început să tragă de mine în josul coridorului cu intenția de a mă îndepărta de ușa de rău augur.

— Hai să mergem.

M-am smuls din strânsoarea ei și, când mi-a dat drumul, mi-am pus papucii în picioare. Ea traversa coridorul cu repeziciune, așa că a trebuit să țopăi ca să țin pasul cu ea.

— E un criminal cu toporul în mână?

— Mda, a răspuns ea sec. E un criminal cu toporul în mână.

Am parcurs în tăcere cea mai mare parte a drumului de întoarcere. Scout și cu mine nu prea ne-am vorbit și atât clădirea principală, cât și Sala mare erau cufundate în întuneric și pustii. Razele lunii, în nuanțe roșii și albastrii, care răzbăteau prin vitralii, constituiau singura sursă de lumină de pe drum.

În vreme ce traversam coridoarele, Scout a rezistat ispitei de a se uita înapoi să vadă dacă ușa de la subsol fusese spartă sau dacă chestia aia îngrozitoare era pe urmele noastre. Eu, pe de altă parte, tot aruncam ocheade peste umăr, fiindu-mi teamă să privesc, dar și mai teamă ca nu cumva acel ceva sau cineva să se furișeze în spatele nostru, fără să prindem de veste. Faptul că pe coridoare era o liniște tihnită nu îmi domolea imaginația, care plăsmuia contururi în umbrele de sub mesele din Sala mare, în timp ce o traversam.

„Și ce anume fusese în spatele ușii?” Am hotărât că nu mai puteam să țin în mine întrebarea.

- Vreun traficant de droguri furios? am chestionat-o eu. Vreun evadat dintr-o clinică de boli psihice? Vreun robot care a pus stăpânire pe oameni?

- Nu știu dacă roboții au pus deja mâna pe noi.

Tonul ei era sec.

- Zombi cu apucături canibalice?

Zombii sunt un mit.

Asta s-o crezi tu, am mormăit eu. Răspunde-mi doar atât: ești în cârdășie cu tipii ăia de la Montclare?

Ce înseamnă „cârdășie”, mai exact?

Scout.

Făceam antrenament. Grozave exerciții. Mi-a crescut ritmul cardiac și mi-am lucrat mușchii.

Și a îndoit cotul, apoi și-a încordat brațul de parcă ar fi ridicat o halteră.

Când am deschis ușa clădirii unde se aflau dormitoarele noastre, am oprit-o din drum. Nu părea deloc mulțumită de treaba asta.

Erai urmărită, i-am spus eu. Ceva sau cineva din spatele acelei uși era pe urmele tale, și, orice sau oricine o fi fost, a răbit ușa după ce am închis-o.

Bucură-te, pur și simplu, că am reușit să închidem ușa.

Scout, am zis eu. *Fii serioasă*. Ce se întâmplă?

Uite ce e, Lil, se petrec niște lucruri în școala asta — chiar dacă lucrurile par normale, asta nu înseamnă că, de fapt, așa și e. Lucrurile sunt rareori ceea ce par a fi.

Lucrurile nu păreau aproape deloc normale, începând cu disparițiile din miez de noapte, continuând cu întâlnirea întâmplătoare cu băieții din vecini și terminând cu chestia asta. Și toate în primele mele douăzeci și patru de ore petrecute în Chicago.

— Mai precis, ce înseamnă „rareori sunt ceea ce par a fi”? S-a uitat la mine ridicând o sprânceană.

— Spuneai că ai o armă.

M-a cercetat din cap până-n picioare.

— Mai precis, despre ce armă era vorba? Papucii?

Am ridicat un picior în aer, balansându-mi papucul verde-smarald, cu talpă groasă, prin fața ei.

— Hei, cu chestia asta puteam să-i ard una în dovie următorului. Cântărește vreo cinci kilograme și îți garantez că s-ar fi gândit de două ori înainte de a invada Sfânta Sofia.

— Mda, sunt sigură că i-ai fi ținut la distanță.

Văzând expresia mea de uimire, și-a ridicat brațele în sus.

— Bine. Bine. Hai să presupunem, de dragul argumentului, că fac parte dintr-un club pentru tinerii talentați. Într-un anumit fel.

— Un club pentru tinerii talentați. Cum ar fi, de exemplu? „Talentăți în a scorni minciuni”, mi-a venit imediat în minte.

— Talentăți, la modul general?

În încăperea s-a lăsat liniștea, iar eu am așteptat în zadar ca ea să dezvolte răspunsul dat.

— Asta-i tot ce ai de gând să-mi spui?

— Asta-i tot ce *pot* să-ți spun, a rectificat ea, și deja am spus prea mult. Aș vrea să îți pot spune, dar crede-mă pe

...cuvânt că nu pot. Nu că nu aş avea încredere în tine, a adăugat ea, ridicând o mână în chip defensiv. E doar ceva ce nu ămi este permis să fac.

Nu îţi este permis să îmi spui mie, sau oricui altcuiva, că ceva mare şi zgomotos şi puternic umblă în voie dincolo de uşa aia de metal, mare şi groasă, din subsol? Şi că tu te duci acolo, jos, de bunăvoie?

Ea a dat din cap fără să trădeze vreo emoţie.

-- Cam aşa ceva.

Am pufnit pe nări şi am clătinat din cap.

Eşti nebună. E ca la balamuc aici.

Sfânta Sofia are multe de oferit.

Altceva decât escapadele nocturne şi maniacii din spaatele uşilor gigantice din subsol?

Oh, astea nici măcar nu sunt atracţiile principale, Lil.

Scout s-a întors cu spatele, pornind-o din nou pe drumul care ducea înapoi spre casă.

Când am ajuns în apartament, Scout s-a îndreptat spre camera ei, dar s-a oprit din drum, ca să-mi arunce o privire.

În orice ai fi implicată, am asigurat-o eu, nu mi-e frică.

Îmi ţineam degetele strâns încrucişate când am făcut această afirmaţie mincinoasă.

Şi dacă ai nevoie de mine, sunt aici.

Îmi dădeam seama că era obosită, dar avea un licăr de bucurie în priviri.

Joci destul de tare, Parker.

I am zâmbit cu gura până la urechi.

Ştiu. E una din calităţile mele cele mai valoroase.

6

Oricare ar fi fost „atracțiile” Sfintei Sofia, nu s-au dat în vileag în următoarele câteva zile de școală. Tot nu știam sigur ce făcea Scout noaptea, dar n-am văzut vânătăi sau zgârieturi suspecte și nici oase rupte. Din moment ce nu șchiopăta, mi-am ținut gura în legătură cu disparițiile ei... și cu orice se putea petrece în coridoarele subterane ale școlii.

Pe de altă parte, cearcănele de sub ochii ei indicau faptul că se ducea, în continuare, undeva pe timpul nopții, că *ceva* se petrecea, totuși, oricât de nepăsători păreau toți ceilalți din școală. Nu am mai bătut-o la cap, mai mult din pricină că am pus în balanță posibilul profit (zero, dată fiind încăpățânarea ei) cu potențialul preț (să aduc o ofensă proaspetei noastre prietenii). Eram încă în stadiul de a ne cunoaște mai bine și nu doream să creez o stare de tensiune între noi... cu toate că nu voia să îmi destăinuie secretul ei, cel puțin nu deocamdată.

Totuși, aveam o altă calitate de care mă puteam folosi în jocul de-a misterele lui Scout Green — aveam răbdare, așa că puteam să aștept până când era ea dispusă să-mi dezvăluie

secretul. Se simțea că o deranja faptul că trebuia să-l țină doar pentru ea, așa că m-am gândit că nu va trece mult timp până când mi-l va divulga de bunăvoie.

În ciuda secretului dintre noi, lucrurile își urmau făgașul lor normal sau, cel puțin, ceea ce am aflat eu că era normal după standardele Sfintei Sofia. Asta însemna studiu, studiu, și iar studiu. Împreună cu Scout, am reușit să strecor ceva distracție tipică tocilarilor — câteva schițe, citirea pe furiș a revistelor cu benzi desenate din ascunzătoarea lui Scout, plimbări în jurul mănăstirii în pauza de prânz — și, în plus, câteva convorbiri la repezeală cu părinții mei. (Totul părea să fie în regulă în Deutschland.) Dar în cea mai mare parte a timpului era vorba de studiu... cel puțin până în prima mea zi de joi la Sfânta Sofia.

Eram în plină istorie a Europei când s-a întâmplat. Fără niciun preambul, ușa s-a deschis în mijlocul orei. Mary Katherine a intrat în clasă, cu părul strâns într-o coadă împletită adusă în față și cu un fular gros, din noduri de postav de lână, înfășurat în jurul gâtului.

Îmi a înmănat un bilet lui Peters, ursuzul nostru profesor de istorie. Peters i-a aruncat o privire acră — soarta țăranilor europeni fiind cel mai important lucru din mintea lui —, dar l-a luat, totuși, l-a citit de la un cap la altul, apoi i l-a dat înapoi lui M.K.

Lily Parker, m-a numit el.

M-am îndreptat de spate.

Peters a încercat să-și arcuiască o sprânceană. Dar nu prea i-a reușit, așa că arăta mai degrabă a privire chiorășă, stângenitoare.

Ești chemată în biroul directoarei.

M-am întunecat la față, dar am încuviințat printr-o aplecare a capului. Cu o mână mi-am luat în grabă lucrurile de pe bancă și cu cealaltă am înșfăcat geanta și m-am ridicat în picioare. M.K. stătea cu brațele încrucișate și își dădea ochii peste cap, în așteptarea mea. Era deja în drum spre ușă în momentul în care am ajuns în fața clasei.

— Frumoase încălțări, s-a pronunțat ea, după ce am închis ușa clasei și am început să traversăm coridorul.

Mergea înaintea mea, ținând biletul între degete.

M-am uitat în jos, la vestimentația mea din ziua respectivă — cămașă, hanorac cu glugă marca Sfânta Sofia, colanți bleumarin și cizme galbene matlasate din piele lăcuită — în timp ce îmi potriveam geanta în bandulieră. Cizmele erau tipatoare și nu puteau fi pe gustul oricui, dar erau în stil retro, fiind confecționate de un designer foarte șic, așa că nu eram sigură dacă nu cumva M.K. era sarcastică. Am presupus că, din moment ce erau absolut fabuloase, făcea pe sincera cu mine.

— Mulțumesc, i-am răspuns eu. Sunt *vintage*. Din nefericire, proprietarul magazinului cu produse la mâna a doua vândute în scopuri caritabile, din centrul vechi al orașului Sagamore, știa și el că sunt *vintage*. Trei luni de economii la sânge din banii de alocație s-au dus pe o tranzacție de cinci minute.

— Știi, mi-a confirmat ea. Sunt Puccini.

Tonul ei era ușor condescendent, de parcă ar fi fost imposibil ca eu să fi fost cine știe ce cunoscătoare în materie de Puccini atunci când le-am cumpărat. Dar cele trei luni de alocație știau mai bine.

Perla asta a fost singura chestie pe care a spus-o Mary Katherine în timp ce am străbătut Sala mare, am traversat

laborantul și apoi am cotit-o spre aripa administrativă. Era același drum pe care îl parcursesem atunci când m-am întâlnit cu Foley la ușă cu câteva zile în urmă, doar că în sens invers și, probabil, în circumstanțe diferite de data asta.

Când am ajuns la birou, M.K. a pus mâna pe mânerul ușii, dar s-a întors cu fața spre mine, înainte de a o deschide.

Vei avea nevoie de un permis de liberă trecere pe coridor, înainte de a te întoarce, mi-a spus ea cu malițiozitate.

A deschis ușa și, după ce am intrat, a închis-o după mine. Fietenoasă fată, n-am ce zice.

Biroul lui Foley arăta exact la fel ca acum câteva zile, cu excepția faptului că, de data asta, ea nu se afla în încăpere. Biroul masiv din stejar era gol — nu tu suporturi pentru creioane, nu tu flori, nu tu uleiuri aromatate — numai dosarul de un albastru regal, care trona exact în mijloc, cu marginile paralele cu muchia biroului, de parcă ar fi fost special aranjat astfel.

M-am apropiat. Ținându-mi geanta la spate, m-am aplecat să mă uit mai îndeaproape. Pe eticheta dosarului era tipărit elegant: LILY PARKER.

Un dosar pe care era scris numele meu, într-o încăpere goală. Efectiv te îmbia să îl deschizi.

Am aruncat o privire în spatele meu. Când m-am convins că sunt singură, am întins o mână să-l deschid, dar mi-am tras o repede înapoi în momentul în care am auzit un hârșăit metalic răsunând în cameră.

Mi-am îndreptat din nou spatele în timp ce corpul de bibliotecă de pe o latură a biroului lui Foley a început să pivoteze spre centrul camerei. Foley, înaltă și dichisită, cu fiecare buclă de păr la locul lui, îmbrăcată într-un taior bleumarin croit

impecabil, a ieșit prin deschizătură, apoi a împins la loc corpul de bibliotecă.

— Pot să întreb ce se află dincolo de ușa secretă?

— Ai putea să întrebi, a admis ea, înconjurând biroul masiv, dar asta nu înseamnă că îți voi și răspunde, domnișoara Parker.

S-a așezat pe scaun cu eleganță, s-a uitat la dosar pentru o clipă, apoi și-a ridicat privirea spre mine, arcuindu-și o sprânceană.

Am răspuns cu ceea ce speram eu a fi un zâmbet afabil și absolut inocent. Sigur că da, *aș fi vrut* să mă uit, dar nu era cu și cum *aș fi avut*, de fapt, timpul necesar să *fac* ceva.

Aparent mulțumită, și-a coborât din nou privirea și, cu un singur deget, a deschis dosarul.

— Ia loc, m-a poftit ea, fără să-și ridice ochii din dosar.

M-am trântit pe scaunul din fața biroului ei și mi-am pus lucrurile — cărțile și geanta — morman în poală.

— Ești aici de trei zile, a spus Foley, împreunându-și degetele pe deasupra biroului. Te-am chemat aici ca să afli cum te-ai acomodat.

S-a uitat în ochii mei, rămânând în expectativă. Am bănuțit că se aștepta la un răspuns din partea mea.

— Totul e bine.

— Aha. Și relațiile cu colegele de clasă? Te integrezi bine în comunitatea Sfintei Sofia? În apartamentul domnișoarei Green?

„Interesant”, am cugetat eu în sinea mea. Era vorba doar de „apartamentul domnișoarei Green”, nu și de al lui Amle sau al lui Lesley. Dar răspunsul meu a fost la fel de nepăsător.

— Da. Scout și cu mine ne înțelegem destul de bine.

Și cu domnișoara Cherry? Cu domnișoara Barnaby?

Desigur, am răspuns.

Ma gândeam că un răspuns vag mă va salva și nu va mai fi nevoie să răspund la alte întrebări legate de atitudinea găștii tinerilor față de nou-venite.

Poley a dat din cap.

Vreau să te încurajez să îți lărgеști cercul de colege, să faci cunoștință îndeaproape cu cât mai multe dintre fetele din clasa ta și să îți creezi cât mai multe legături. În orice situație, succesul tău va fi măsurat nu numai prin ceea ce ești capabilă să înveți, prin rezultatele la teste, ci și prin ce cunoștințe ai pus-puse ai.

Desigur, am spus eu din nou, cu supunere în glas.

Și orele? Cum stai cu progresul tău academic?

Eram abia în a patra zi de școală la Sfânta Sofia — trei zile și jumătate fără teste-fulger și fără nicio evaluare — așa că nu prea aveai cu ce să măsoari „progresul”. Drept care m-am ținut de planul meu: ofeream răspunsuri vagi, tipic adolescente; fiind o adolescentă, consideram că eram îndreptățită s-o fac.

Bine.

A articulat un sunet care trăda un interes vag, apoi s-a întors la dosarul din față ei.

Odată ce te vei acomoda cu programul academic, vei avea ocazia să participi la activitățile noastre extracurriculare, printre care orele de pictură, dat fiind interesul manifestat de tine față de arte.

Poley a închis dosarul dintr-o mișcare, apoi și-a încrucișat mâinile deasupra lui, sigilându-i astfel secretele cuprinse în interior.

— Lily, am să-ți vorbesc cu toată sinceritatea.

Mi-am arcuit sprâncenele în mod îmbietor.

— Date fiind împrejurările în care ai venit aici și faptul că înainte ai urmat cursurile unei școli de stat, nu eram pe deplin convinsă dacă vei ajunge să consideri că Sfânta Sofia ți se potrivește... în mod confortabil.

Am ridicat din sprânceană.

— Confortabil, am repetat eu cu o voce cât mai anostă, cât mai monotonă.

— Da, a repetat Foley, fără să se dezmință. Confortabil. Faptul că ai venit aici nu a fost alegerea ta, ci dorința părinților tăi, cu toate că nu ai pe nimeni în Chicago. Nu pot decât să îmi imaginez cât de greu trebuie să îți fie aici, având în vedere că te-ai despărțit de curând de părinții tăi. Dar îi cunosc pe Mark și pe Susan și cred cu adevărat în cercetarea pe care o fac.

Chestia asta m-a făcut să încremenesc de uimire.

— Îi cunoașteți pe părinții mei?

Am surprins o tresărire pe chipul ei, o tresărire imediat mascată de expresia ei obișnuită de aroganță afabilă.

— Nu știai că îi cunosc pe părinții tăi?

Tot ce am putut să fac a fost să clatin din cap. Părinții mei îmi spusese doar un singur lucru despre Sfânta Sofia: că era o școală excelentă, cu profesori grozavi, bla bla bla. Că o cunoșteau pe Foley — mda, asta au cam uitat să-mi spună.

— Trebuie să recunosc că sunt surprinsă, a zis Foley.

„Pune-mă și pe mine la socoteală”, am cugetat eu.

— Sfânta Sofia este o instituție excelentă, fără nicio îndoială. Dar ești departe de casă și de toți cunoscuții tăi din

Sagamore. Sincer vorbind, am presupus că părinții tăi au ales Sfânta Sofia pe baza relației dintre noi.

Nu era doar o simplă cunoștință a părinților mei — aveau o relație?

— În ce fel îi cunoașteți pe părinții mei?

— Păi..., a început ea, lungind răspunsul monosilabic, în vreme ce își trecea degetele peste marginile dosarului.

Mișcarea asta nu i se potrivea deloc — era prea timidă. Mi a dat impresia că trage de timp. După un moment lung de tăcere, a ridicat ochii spre mine.

— Am avut legături profesionale, a rostit ea, într-un final. Preocupări comune în domeniul cercetării științifice.

M-am încruntat, nedumerită.

— Preocupări comune? În domeniul filosofiei?

— În domeniul filosofiei, a repetat ea, cu un glas lipsit de orice inflexiune.

Am clătinat din cap, dar ceva din tonul ei m-a făcut să simt un gol în stomac.

— În domeniul filosofiei, am spus iar, de parcă repetându-i spusele, aș fi găsit răspunsul la semnul de întrebare din vocea ei. Sunteți sigură că i-ați cunoscut pe părinții mei?

— Îi cunosc bine pe părinții tăi, domnișoară Parker. Suntem colegi de breaslă, într-un fel.

Tonul ei era plin de precauție, de parcă ar fi ocolit ceva, ceva ce nu era sigură dacă trebuia să îmi spună sau nu.

Mi-am coborât privirea spre galbenul strălucitor al cizmelor mele. Aveam nevoie de un minut ca să procesez toate informațiile astea — faptul că Foley îi cunoscuse pe părinții mei, că ei o cunoscuseră pe ea, și poate — doar poate — că

decizia lor de a mă trimite aici nu a fost doar o simplă alegere academică.

— Părinții mei, am insistat eu, sunt profesori, profesori universitari, amândoi. Predau filosofia la Colegiul Hartnett. Din Sagamore.

Foley și-a încrețit fruntea.

— Și nu ți-au pomenit niciodată de cercetările lor genetice?

— Cercetări genetice? am întrebat eu, cu o stupoare vădită în glas. Ce fel de cercetări genetice?

— Munca lor de laborator. Studiile lor genetice. Studiile de longevitate.

„Până aici”, am hotărât eu — gata cu întrunirea asta, gata cu ascultatul minciunilor pe care le îndruga femeia asta despre părinții mei. Nu mai voiam să ascult niște lucruri pe care se pare că nu le știam despre oamenii de care am fost cea mai apropiată.

Erau lucruri pe care nu mi le spusese?

M-am ridicat în picioare, mi-am luat cărțile și mi-am pus geanta pe umăr.

— Trebuie să mă întorc în clasă.

Foley și-a arcuit o sprânceană, dar mi-a permis să mă ridic, să îmi adun lucrurile și să mă îndrept spre ușă.

— Domnișoară Parker, mi s-a adresat ea, iar eu m-am întors cu fața spre ea.

A scos un mic blocnotes dintr-un sertar, a mâzgălit ceva pe foaia de deasupra, după care a rupt-o.

— Vei avea nevoie de un permis de liberă trecere pe coridor, ca să te poți întoarce în clasă, mi-a spus ea, cu biletul în mână.

Am dat din cap aprobator, m-am întors din drum și i-am luat biletul pe care îl ținea între degete.

— Îi cunosc pe părinții mei, am asigurat-o eu pe ea, dar și pe mine, în același timp. Îi cunosc.

Cu toate că eram măcinată de îndoieli, am încheiat discuția aici. Am deschis ușa și am plecat.

Nu-mi aduc aminte mare lucru despre drumul înapoi, traversând coridor după coridor, trecând prin Sala mare și pe coridorul de trecere spre clădirea cu săli de clasă. Până și arhitectura o vedeam ca prin ceață, având în minte numai întâlnirea cu Foley și semnele de întrebare pe care le ridicase.

Să fi făcut o confuzie? Să fi citit alt dosar, în loc de al meu? Consiliul de administrație să fi exagerat în privința mediului meu de proveniență, pentru ca eu să pot fi acceptată la Sfânta Sofia?

Sau părinții mei mă mințiseră? Ascunseseră față de mine adevărata natură a slujbei lor, a serviciului lor? Și dacă era chiar așa, de ce să o ascundă? De ce să-i spui fiicei tale că predai filozofie și să ai, în schimb, cu totul alte preocupări științifice?

Ce spusese Foley? Ceva legat de longevitate și genetică. Fiestia asta nu avea nici în clin, nici în mănecă cu filosofia. Era vorba de cu totul altceva: știință, anatomie, muncă de laborator.

Fusesem la Hartnett cu părinții mei, mă plimbasem pe coridoarele departamentului de religie și filosofie, le făcusem cu mâna colegilor lor. Colorasem cărțile pe podeaua din biroul mamei mele în zilele când bona mea era bolnavă, mă jucasem de-a v-ați ascunselea pe holuri în serile când părinții mei lucrau până târziu.

Exista, desigur, o modalitate simplă de a rezolva misterul. Când am ieșit din aripa administrativă, m-am oprit în nișa clădirii principale, un semicerc din piatră cu o băncuță în mijloc, și mi-am scos telefonul din buzunar. Era o oră târzie în Germania, dar problema trebuia lămurită.

„CUM MERGE CERCETAREA?”, am tastat eu. Am trimis mesajul și am așteptat; răspunsul a venit în câteva secunde.

„ARCHIVE SUPER!”, a venit mesajul tatălui meu, dintr-o altă dimensiune a timpului. Nici măcar nu am avut timp să încep să-i răspund, că un al doilea mesaj a țâșnit pe ecranul meu, de data asta de la mama. „PAG 1 REV GERM FILOS.”

În argoul caraghios al universitarilor, asta însemna că părinții mei își asiguraseră publicarea primului articol (mare scofală!) în te miri ce revistă de filosofie germană.

De asemenea, mai însemna și că urma să apară o revistă cu numele părinților mei în el, de genul celor pe care le-am văzut la noi acasă de nenumărate ori. Nu se putea falsifica așa ceva. Foley trebuia să se fi înșelat.

— Stai s-o vezi și pe asta, am murmurat cu un rânjet ușor răutăcios, după care m-am uitat la telefon să văd cât e ceasul.

Ora de istorie a Europei avea să se termine în cinci minute. Nu cred că lui Peters îi păsa prea tare dacă mă întorceam sau nu în ultimele cinci minute ale orei, așa că am făcut cale-ntoarsă, trecând din clădirea cu săli de clasă în coridorul cu vestiare, ca să îmi iau cărțile pentru orele de studiu individual.

Un bilet — împăturit cu grijă în patru — era înfipt în ușa dulapului meu.

Am pus cărțile pe jos, am tras biletul din ușa și l-am despă-
luit.

Era un scris caligrafic:

*Îi-am văzut pe tine și pe Scout și nu am fost singura.
Păzește-ți spatele.*

Mi s-a ridicat un nod în gât de spaimă. M-am întors și
m-am lipit cu spatele de dulap, încercând să-mi domolesc bă-
tăile inimii. Cineva ne văzuse, pe mine și pe Scout — cineva
care, probabil, ne urmărise din bibliotecă, prin clădirea prin-
cipală, până la ușa în spatele căreia zăcea monstrul adormit.

Au bătut clopotele, semnalând sfârșitul orei.

Am mototolit biletul.

Că să rezolv situațiile de criză, trebuie să le iau pe rând,
una câte una, m-am gândit eu. Una câte una.

7

Am așteptat să se întoarcă Scout de la ore ca să-i spun de bilet în răstimpul liber până la cină. Ne-am dus direct în camera mea, pentru a evita gașca fițoaselor, care pusese deja stăpânire pe camera comună. Era un mister pentru mine de ce voiau să-și piardă timpul în apartamentul nostru, dată fiind animozitatea lor față de Scout, dar, după cum spusese chiar ea, păreau să aibă o înclinație deosebită spre situațiile dramatice. Probabil o căutau cu lumânarea.

Am încuiat ușa dormitorului, am scos biletul din buzunarul hanoracului și i l-am dat.

Scout s-a albit la față, apoi l-a întins spre mine.

— De unde a apărut chestia asta?

— Din ușa vestiarului meu. L-am găsit acolo după ce am plecat din biroul lui Foley. Și asta e, de fapt, partea a doua a întregii tărășenii.

Scout s-a așezat pe podea, apoi s-a pus pe burtă, stând cu picioarele încrucișate, ridicate. M-am așezat turcește pe pat

și am pus-o la curent cu cele petrecute în biroul lui Foley, inclusiv cu ceea ce mi-a spus despre părinții mei. Lăsând deoparte chestia cu genetica, Scout era surprinsă de faptul că Foley manifesta cât de cât interes față de mine. Despre Foley nu se știa că ar fi interesată de elevele ei, era mai mult concentrată pe cifre — procentajul de admitere în Ivy League și punctajele obținute la testul de aptitudini. Pentru Foley, elevele ca persoane nu constituiau decât niște date parțiale din cadrul statisticii globale, care era mult mai importantă.

-- Poate că îți pare rău pentru mine? am întrebat eu. Fiindcă am fost abandonată de părinți pentru o vacanță europeană?

OK, sunt de acord că sună destul de patetic, dar, oricum, Scout nu era dispusă să creadă una ca asta.

Nici vorbă, a afirmat ea. Aici este un internat. Nimeni nu are părinții prin preajmă. Așa, și ce-a mai spus? Că părinții tăi fac cercetări în domeniul geneticii?

Am confirmat din cap.

-- Exact asta a spus. Dar părinții mei predau filosofie. Adică — în mod sigur, fac cercetare. Scriu articole — tocmai de aceea călătoresc în momentul de față. Dar nu despre genetică. Nu despre biologie. Ei sunt băgați până peste cap în Heidegger și în existențialism și așa mai departe.

-- Hm, a îngăimat Scout cu fruntea încrețită de gânduri și cu bărbia proptită într-o mână. E chiar ciudat. Și ai fost în biroul lor, și așa mai departe? Adică, nu doar au simplificat chestiunile referitoare la slujba lor ca să te facă să înțelegi ce fac?

Am dat din cap.

-- Am fost acolo. Le-am văzut diplomele. Le-am văzut cărțile. I-am văzut corectând lucrări.

Scout stătea cu buzele strânse și cu ochii mijiți de concentrare.

— E de-a dreptul ciudat. Pe de altă parte, poate că Foley a făcut o confuzie. Nu e greu de imaginat că a luat o elevă drept alta.

— Asta am crezut și eu la început, a fost răspunsul meu, dar părea destul de sigură pe ea.

— Hm.

Scout s-a rostogolit pe spate, apoi și-a pus mâinile împreunate sub cap.

— Până când aflăm ce este cu posibilele identități secrete ale părinților tăi, să vedem mai întâi ce-o să facem noi în privința biletului.

— Ce vrei să spui prin „noi”? Biletul e problema ta, nu a mea. Cineva trebuie să te fi văzut pe tine.

— Era în vestiarul tău, Parker. Probabil că te-au surprins când mă urmăreai. Probabil că te-au auzit tropăind pe hol cu papucii ăia precum un cal de tracțiune din rasa Clydesdale.

— În primul rând, mi-am scos papucii din picioare ca să nu facă zgomot. Și în al doilea rând, eu nu *tropăi*.

Am azvârlit cu perna în ea ca să mă fac mai bine înțeleasă.

— Sunt o tânără femeie cât se poate de suplă și sprintară.

— Asta nu înseamnă că nu poți tropăi.

— Nu e sub demnitatea mea să dau într-o fată.

Scout a izbucnit într-un hohot puternic de râs.

— Aș vrea s-o văd și pe asta.

— Provoacă-mă, toanto. Provoacă-mă.

De data asta, aruncam săgeți din priviri. Ea mi-a arătat cerceul din nas.

- Ai idee cât de tare te doare ca să-ți pui chestia asta?
Cât am îndurat ca să obțin așa un *look*?

- Åsta numești tu *look*?

- Sunt epitoma modei avangardiste.

- Mda, *Vogue* te va chema cu siguranță mâine să prezinti tendințele toamnei.

Scout a hohotit din nou.

- Ce mi-a spus mie cineva cândva? Că nu e sub demnitatea sa de a lovi o fată? Nici sub a mea, bobocelule.

- Cum spui tu, am aprobat-o eu. Hai să ne întoarcem la problema noastră — biletul.

Sigur că da, biletul.

Scout s-a așezat picior peste picior, cu cizme cu tot, balansându-l pe cel de deasupra, în timp ce reflecta.

- Ei bine, fie că ai tropăit sau nu, cineva ne-a văzut. Se poate să fi fost vreuna din drăgălașele noastre colege de apartament; se poate să fi fost altcineva din Sfânta Sofia. Drumul care duce la ușa din subsol nu e, cum s-ar zice, tocmai ascuns de văzul lumii. Trebuie să trec prin Sala mare ca să ajung în clădirea principală. Până aici, nimic ieșit din comun — adică, mersul în clădirea principală. Fetele studiază uneori în capelă, se ține chiar și o slujbă acolo în serile de miercuri.

S-a ridicat într-o rână, cercetându-mă din priviri.

- Ai văzut pe cineva care putea să ne fi văzut la rândul său?

Am dat din cap în semn că nu.

- Am crezut că am fost descoperită când te-ai oprit tu în Sala mare. M-am așezat la masă o secundă, dar pe urmă m-am ridicat și am șters-o de acolo destul de repede.

— Hm, a făcut Scout. Ești sigură că n-ai spus nimănui nimic?

— Să-i spun cuiva că alergam prin Sfânta Sofia în mijlocul nopții, urmărind-o pe colega mea de apartament ca să aflu unde se duce pe furiș? Nu, nu am spus nimănui așa ceva și sunt destul de sigură că e genul de lucru de care mi-aș fi amintit, totuși.

Mi-a zâmbit cu gura până la urechi.

— Îți poți imagina ce s-ar fi întâmplat dacă vreuna dintre fetele din știi-tu-ce gașcă ar fi dat de noi acolo, jos?

A făcut un semn spre ușă și a clătinat din cap.

— Ar fi luat-o razna de-a binelea.

— Aproape c-am luat-o și eu razna de-a binelea, am subliniat eu.

— Așa e. Cu toate că aveai armament cu greutate în dotare.

— Hei, ți-ar plăcea să te întâlnești cu mine pe o alee întunecoasă, fiind înarmată cu papuci cu tălpi groase?

— Depinde de cât timp ai fi trează. Ești un adevărat căp-căun dimineața.

Am izbucnit amândouă în râs, dar ne-am oprit brusc la auzul unei bătăi în ușă. Scout și cu mine am făcut un schimb de priviri. Mi-am descrușișat picioarele și m-am dus la ușă, am tras zăvorul și am deschis-o.

În pragul ușii era Lesley, de data asta în uniformă — fustă ecosez, cămașă Oxford cu mâneci lungi și cu un buzunar în dreptul pieptului și cravată — clipind din ochii ei albaștri.

— Aș vrea să intru.

— OK, am răspuns eu, și m-am dat deoparte, apoi am închis din nou ușa după ce a intrat în cameră.

— Salut, Barnaby, i s-a adresat Scout de pe podea. Care-i treaba?

— Fetele alea sunt teribil de agasante. Aproape că nu îmi mai aud nici gândurile.

Ca un făcut, din camera comună a răzbătut un val de hohote de râs. Ne-am dat toate ochii peste cap.

— Te înțeleg, a zis Scout. Dar ce te aduce la ușa noastră?

— Trebuie să fiu mai sociabilă. Adică să stau de vorbă cu oamenii.

Încă mai stătea lângă ușă, uitându-se la noi plină de speranță.

— Ahaaa, a rostit Scout într-un final. Ai început-o bine, venind aici. Cum ai petrecut astă-vară?

Barnaby a ridicat din umeri, apoi și-a încrucișat picioarele și s-a așezat turcește pe podea.

— Am fost într-o tabără de muzică. Am exersat la violoncel.

Scout și cu mine am făcut un schimb de priviri din care se vedea în mod fățiș cât de plictisitor ni se părea subiectul. Cu toate acestea, Scout a întrebat:

- Și cum a fost în tabăra de muzică?

- Nici pe departe atât de interesant pe cât ai crede.

- Pfui! a exclamat Scout. Aiurea.

Lesley, care stătuse până atunci cu ochii ei mari ațintiți pe podea, și-a ridicat privirea mai întâi spre Scout, apoi înspre mine.

- Și anul trecut a fost la fel de plictisitor. Vreau ca anul acesta să fie mai interesant. Voi păreți interesante.

Scout a zâmbit larg, având o strălucire diabolică în ochi.

— Știam eu că te plac, Barnaby.

— Mai ales când dispăreți noaptea.

Lui Scout i-a picat fața. Evident bulversată, s-a ridicat repede în capul oaselor, stând cu picioarele încrucișate în fața ei.

— Cum adică, când dispărem noi noaptea?

— Știți voi, a spus Lesley, arătând-o cu degetul pe Scout, când tu te duci în subsol — apoi m-a arătat pe mine cu degetul — și tu o urmărești.

— Îhî-îhî, a mârâit Scout, culegându-și o scamă de praf și afișând o nonșalanță prefăcută. Nu cumva tu i-ai lăsat un bilet lui Lily? Un avertisment?

— Ah, în ușa vestiarului ei? Da, eu am fost.

Scout și cu mine ne-am uitat una la cealaltă, după care ne-am uitat la Lesley.

— Și de ce l-ai pus acolo? a întrebat Scout.

Lesley își plimba privirea de la una la alta.

— Pentru că vreau să mă bag și eu.

— Să te bagi?

Lesley a confirmat din cap.

— Să mă bag. În ceea ce faceți voi, orice ar fi. Vreau să mă bag și eu. Vreau să vă ajut. Am talentele mele.

— Nu am de ce să recunosc că am face ceva, și-a cântărit Scout cu grijă cuvintele, și chiar dacă am face ceva, ai idei despre ce este vorba?

— Ei bine, nu.

— Și atunci de unde știi că ai talentele necesare pentru a veni în ajutorul nostru? a mai întrebat Scout.

Lesley a rânjit, iar privirea ei era ușor diabolică.

Ei bine, v-ați dat seama că vă urmăresc? Știați de prezența mea acolo?

Nu, a răspuns Scout pentru amândouă, cu un licăr apreciativ în priviri. Nu, nu ne-am dat seama.

S-a uitat înspre mine și a zis:

Aduce argumente convingătoare în sprijinul talentelor ei.

Da, așa e, am căzut eu de acord. Dar de ce să lași un bilet anonim în ușa vestiarului meu? Dacă voiai să te bagi și tu, de ce nu ai venit pur și simplu să vorbești cu noi? Locuim împreună, la urma urmelor.

Lesley a ridicat din umeri cu nonșalanță.

Așa cum am mai spus, atmosfera e cam plictisitoare pe aici. Am vrut să îi adaug niște sare și piper.

Să adaugi niște sare și piper, a repetat Scout, cu o voce secă. Mda, probabil că te vom putea ajuta în privința asta. Te vom ține la curent.

Grozav, s-a pronunțat Lesley și a ieșit.

Bineînțeles că Scout nu i-a spus lui Lesley, cu exactitate, cât de interesantă era. Nici eu nu am contribuit prea mult în această privință, desigur. Nu fusesem nimic mai mult decât o amuzantă vioară a doua, poate nici măcar atât. De fapt, mai corect ar fi să zic o vioară a doua care își băga nasul unde nu i-l fierbea oala.

Mi se luase o piatră de pe inimă fiindcă dezlegasem enigma misteriosului bilet, dar am rămas tăcută în timpul cinei, la fel de tăcută în sala de studiu individual, și tot atât de tăcută după aceea, în camera comună — unde, din fericire, nu era nici urmă de gașca fițoaselor. Nu-mi puteam scoate din

mente vorbele lui Foley. Sigur că da, văzusem articolele și birourile și îi cunoscusem pe colegii părinților mei, dar văzusem, totodată, și serialul *Alias*. Oamenii își creaseră acoperiri mult mai elaborate decât carierele universitare. Să îi plăsmuiți părinții mei o poveste complicată despre slujbele lor astfel încât să își țină ascunse adevăratele lor vieți? Dacă chiar era așa, mă îndoiam profund că mi-ar spune-o în caz că i-aș întreba. Am intrat în incinta Sfintei Sofia cu gândul că era prima zi a separării de doi ani de oamenii care însemnau pentru mine mai mult decât oricine altcineva pe lumea asta – doi oameni care fuseseră sinceri cu mine, chiar dacă nu ne înțeleseserăm întotdeauna foarte bine. (Eram o adolescentă, la urma urmelor.) Dar acum aveam îndoieli. Trebuia să îmi privesc viața în retrospectivă și să decid dacă tot ceea ce creștiam, tot ceea ce credeam eu că reprezenta adevărul despre mama mea și tatăl meu era o minciună.

Sau poate că Foley se înșelase. Poate că îi confundase pe părinții mei cu părinții altcuiva. Parker nu era un nume chiar neobișnuit. Sau poate că îi cunoscuse pe părinții mei înainte ca eu să mă nasc, într-o vreme când aveau cariere diferite față de acum.

Cel mai mare semn de întrebare care se ridica, totuși, nu avea nimic de-a face cu părinții mei. Era în legătură cu mine însămi. De ce mă deranjaseră atât de tare întrebările puse de Foley? De ce mă speriaseră atât de tare? De ce pusesem atâta preț pe ceea ce îmi spusese ea? Cuvintele lui Foley atinseseră o coardă sensibilă, dar care anume? Aveam și eu îndoielile mele?

Îmi tot derulam amintirile, vizitele la colegiu, conversațiile avute cu părinții mei, întrevederea cu Foley, încercând să întorc pe toate fețele până și cel mai mic amănunt.

Nu am ajuns la nicio concluzie, dar procesul de gândire mă reducea la tăcere. Scout stătea pe podeaua din camera comună cu iPodul la urechi și cu o revistă *Vogue* luată de pe masuță, iar eu eram întinsă pe canapea cu un braț sub ceafă și cu ochii ațintiți în tavan.

Lui Scout i-a vibrat mobilul, și-a întins mâna după el, apoi a bălăjit ceva despre antrenament. Am fluturat din mână în semn că nu trebuia să se scuze față de mine.

- Știu, i-am spus. Fă ce ai de făcut și gata.

Fără nicio explicație, și-a strâns echipamentul — sau orice altceva o fi pus în geanta ei cu cap de mort și oase încruciate — și a ieșit din apartament. Din moment ce aveam să ne lăsam amândurora o favoare nespionând-o, m-am decis să rămân acasă pentru tot restul serii. M-am întors, așadar, în camera mea și mi-am luat blocnotesul de schițe și câteva creioane. Nu prea mai desenasem mare lucru de când venisem în Chicago, așa că era vremea să mă apuc de treabă, mai deosebi că aveam să încep în curând orele de pictură.

Orele astea aveau să fie o schimbare în bine, totuși. De obicei desenasem din imaginație, chiar dacă Foley nu prea fusese impresionată de asta. Nu tu boluri cu fructe. Nu tu ghioculi cu flori. Nu tu portrete de oameni în costume demodate. Dar pentru cât de departe mergeam cu desenatul meu din imaginație, misterul lui Scout Green era un subiect destul de bun. Creionul meu zbura pe hârtia rugoasă, în timp ce schițam căpcăunul pe care mi-l imaginam ascuns după ușă.

Ușa de la intrare s-a deschis atât de repede, lăsând loc unui amestec discordant de ciripeli, încât aproape că am găurit hârtia cu vârful creionului. Gașca fițoaselor a dat buzna înăuntru — o furtună de fetișcane neastâmpărate și zgometoase. Gândindu-mă că nu avea niciun sens să înrăutățesc situația mea sau a lui Scout, mi-am închis caietul de schițe și l-am îndesat sub pernă.

Veronica a venit în urma lui Amie, iar în spatele lor și-a făcut apariția Mary Katherine, care avea în mâini o cutie de pantofi de un alb strălucitor.

— Oh, a rostit M.K.

Expresia de pe chipul ei a trecut de la răutate diabolică la iritare când a dat cu ochii de mine prin ușa deschisă a dormitorului.

— Ce faci acolo?

Amie și-a dat ochii peste cap.

— Locuiește aici, în apartament?

— Exact, a confirmat Veronica cu un zâmbet viclean, cocoțându-se pe prag. M.K. ne-a spus că ai fost chemată la Foley azi.

Evident, M.K. bătuse toba.

— Mda, am catadicsit eu să-i răspund. Am fost.

Veronica și-a încrucișat mâinile peste cămașa ei Oxford, lăsată pe dinafară, și peste cravată, în timp ce Mary Katherine și Amie s-au mutat în spatele ei, în chip de cavaleri apărători ai reginei.

— Problema e că Foley nu stă niciodată de vorbă cu elevele.

— De-adevăratelea?

— Foarte de-adevăratelea, a susținut ea. Așa că ne-ar interesa pe toate să aflăm de ce ai fost invitată în *inner sanctum*.

- Ai aflat vreo chestie interesantă? m-a întrebat Mary Katherine chicotind.

Mănată de o pornire sarcastică, mai-mai că îmi venea să doborât sacul, mai-mai că îmi venea să le azvârl drept în față, pe scurt, cum cele cinci minute petrecute în biroul lui Foley m-au făcut să pun sub semnul întrebării cei aproape șaisprezece ani de experiență personală și m-au făcut să mă îndoiesc de părinții mei, de familia mea, de o viață întreagă de amintiri. Dar am ținut totul în mine. Nu m-aș fi simțit în largul meu ca fetele să dețină asemenea informații despre mine sau despre temerile mele. Era exact genul de slăbiciune numai bună de exploatat.

Eram surprinsă, totuși, să aflu că Mary Katherine nu trăsesese, pur și simplu, cu urechea la ușa lui Foley. Și treaba asta părea a fi genul de situație pe care ea ar exploata-o.

Nu chiar, am răspuns eu, într-un târziu. Foley a făcut doar o verificare de rutină. Având în vedere că sunt nouă, vreau să spun, am adăugat eu în chip de răspuns la sprâncenele arcuite de mirare ale lui M.K. Voia să se convingă că mă adaptez bine.

Lui M.K. i-au căzut sprâncenele la loc, iar buzele ei au început să se bosumfle.

Oh, a spus ea dezamăgită. Bine, atunci.

Gioana după senzațional odată eșuată, și-a desfăcut brațele încrucișate la piept și s-a îndreptat spre dormitorul lui Anne. Amie a urmat-o, dar Veronica a rămas în urmă.

— Hei, mi s-a adresat ea mie, vii sau ce faci? Doar n-avem toată ziua la dispoziție.

Mi-a trebuit aproape un minut ca să mă dumiresc că vorbea cu mine.

— Să vin și eu?

Și-a dat ochii peste cap, după care s-a răsucit pe călcâie.

— Haide, mi-a spus ea, făcându-mi apoi semn să intru.

Am clipit, uimită, dar foarte curioasă în același timp, așa că am sărit jos din pat și am urmat-o. S-a dus până în dreptul ușii deschise, care dădea în camera lui Amie și s-a oprit pentru o clipă, invitându-mă să intru.

Nu aveam habar *de ce* mă invita înăuntru și eram destul de băgăcioasă din fire ca să mă întreb ce punea la cale. Era o ocazie căreia nu puteam să-i dau cu piciorul.

— Vin, am răspuns eu, apropiindu-mă de Veronica, aflată în pragul ușii.

Când a făcut un semn cu capul spre interiorul camerei, am îndrăznit să intru și să arunc o primă privire. Camera era atât de roz, încât îți venea să vomiti.

Ca să fiu sinceră, arăta de parcă explodase fabrica de păpuși Barbie. Era roz peste tot, de la pereți la covor, până la cuvertură și fețele de pernă. Practic vorbind, a trebuit să îmi țin ochii pe jumătate închiși din pricina culorii orbitoare.

Pe de altă parte, lucrurile din cameră erau de cea mai bună calitate: televizor cu ecran plat, laptop de ultimă generație, sistem acustic modern, la care puteai lega iPodul; plaid gros, matlasat. Adică OK, totul era de un roz uciagător, dar știam să apreciez calitatea.

Drăguță cameră, am mințit eu pe jumătate.

Veronica a închis ușa după mine.

Mary Katherine era deja așezată pe patul lui Amie, picior peste picior, ținând în poală cutia strălucitoare de pantofi. Amie stătea pe un scaun din plastic, lucios și transparent, în fața unui birou confectionat din același plastic transparent.

De ce a venit ea aici, mă rog? a întrebat Mary Katherine.

Veronica m-a cântărit din priviri.

Ca să vedem cât de *cool* este.

În momentul în care Mary Katherine a lovit cu palmele laterale cutiei, am bănuir că expediția mea în Regatul Roz și testul pe care trebuia să-l dau erau legate de cine știe ce s-o fi aflat în cutia de pantofi din poala lui Mary Katherine... sau de reacția mea la acel ceva.

De unde știm că nu e precum Micuța Maria Gu-
na Spartă¹? a întrebat Mary Katherine.

Hai, fi seroasă, M.K. Lily e din New York. E *trendy*.

Veronica a ridicat din sprânceană în mod provocator.

Nu-i așa?

Eram din Sagamore, nu din New York, dar eram mult prea absorbită de presiunea de gradul I pe care o exercita gura liștoaselor asupra mea, ca să vadă dacă pot fi recunoscută sau nu drept una de-a lor. Și, din moment ce misterul meu să se rezolve în momentul în care M.K. dădea la o parte capacul cutiei, m-am gândit că nu strica să încerc. Măcar unul din mistere să-l rezolv.

Sunt *trendy* rău de tot, am aprobat-o eu, cu o voce seacă.

¹ În original, *Tattletale Mary*, piesă de teatru de Terry Grimwood.

— Ești gata? a întrebat Veronica, în timp ce Mary Katherine își strecura degetele pe sub capacul cutiei.

— Sigur că da, am confirmat.

Nu știam sigur la ce să mă aștept, având în vedere ce am-ploare luaseră lucrurile în ultima vreme. Substanțe cu efecte dăunătoare asupra creierului uman? Diamante? Produse electronice furate? Arme nucleare cu plutoniu? Sau, dacă ar fi fost băieți adolescenți, artificii și reviste cu femei goale?

Nu era însă chiar atât de spectaculos.

Înconjurată de fetele ei — și de mine — Mary Katherine a ridicat capacul. Cutia era plină cu bomboane, Cola dietetică, numere mai vechi din *Cosmo*, băuturi energizante și țigări din foi. Arăta precum trusa unui supermodel, plină cu obiecte de primă necesitate.

— Ei? m-a îmboldit M.K. E ca lumea, nu-i așa?

Am deschis gura ca să o închid repede la loc. Nu prea se ascundeau de văzul lumii, deși numerele acelea din *Cosmo* — disponibile, probabil, în orice farmacie, băcănie sau parfumerie din Statele Unite — erau de contrabandă. Totuși, eram un musafir pe teritoriu inamic. Nu era momentul potrivit acum să le aduc jigniri.

— În mod categoric sunt... o mulțime de chestii înăuntru.

Veronica a întins mâna după o cutie de bomboane în formă de țigarete și a scos din ea un băț alb de zahăr.

— Avem prieteni care ne aprovizionează, m-a informat ea, ciugulind dintr-un capăt al țigării.

— Și părinții lui Mary Kate ne trimit vapoare întregi, a adăugat Amie, pe un ton dezaprobator.

M.K. și-a dat ochii peste cap.

— Avem *nevoie* de ele, a subliniat ea. Politica Sfintei Sofia se reduce doar la sănătate și vigoare, la mâncare organică, crescută în libertate și îmbunătățită cu vitamine. Slăbiciuni precum acestea nu intră în calcul. Și dacă Foley găsește vreodată așa ceva în camera noastră, ne-am ars.

M-a cântărit din nou din priviri.

— Așadar, poți să îți ții gura?

Nu-mi puteam dezlipi ochii de pe o punguță de bomboane din lemn dulce — cea mai mare slăbiciune a mea — așa că am dat din cap.

— Nicio problemă.

Mary Katherine a tras un hohot de râs și, remarcând direcția privirii mele, s-a întins după punga de bomboane din lemn dulce marca Scotties și mi-a azvârlit-o. Am deschis-o — fără să mă întreb o clipă măcar de ce îmi oferea bomboane — și am început să ronțai capul unui cățel, ca o gumă de mestecat.

Veronica s-a uitat la prietenele ei, apoi s-a uitat pe furiș înspre mine, cu ochii strălucind de speranță.

— Știi, Parker, noi nu ținem ascunse aici toate comorile lui M.K., ca să fim acoperite în caz că Foley se hotărăște să verifice din nou camerele. Restul se află în locul nostru tăcut. Îi spunem cufărul cu comori. Noi tocmai mergeam acolo, știi tu, să ne reîmprospătăm proviziile.

I-a aruncat o privire lui Mary Katherine.

— M.K. aproape că a rămas fără marfă.

Veronica mi-a aruncat o privire rece și calculată.

— Poți să vii cu noi dacă vrei. Să împărțim premiul cel mare.

Aș fi fost prea idioată dacă nu-mi dădeau de bănuir. Marfa de contrabandă cu care fetele astea *trendy*, de la oraș, se făleau că ar fi grozavă, nu era grozavă deloc. Mai mult chiar, erau excesiv de amabile cu mine. În vreme ce mă gândeam că era posibil ca ele să încerce, în continuare, să mă îndrume, în felul lor nechibzuit, spre un anturaj „mai bun”, mi se părea, totuși, că aveau o intenție mult mai infamă pe agenda lor de lucru.

Dar nu erau singurele care aveau planuri secrete.

Mai devreme, Foley aproape că mă făcuse să îmi pierd pământul de sub picioare; asta era șansa mea de a-mi reveni, de a prelua controlul, de a *acționa*.

— Și unde anume se află marfa dosită?

M-am uitat înspre Amie, considerând că, dintre toate, ea era singura care îmi putea da un răspuns onest.

— Jos, mi-a răspuns ea. În subsol.

„Și iată că avem un câștigător”, am gândit eu. Un drum jos, în subsol, mă aducea cu un pas mai aproape de descifrarea misterului în care erau învăluite plecările lui Scout — și de orice altceva se petrecea în Școala de fete Sfânta Sofia.

Am făcut un semn aprobator din cap întregului grup.

— Contați pe mine. Hai să pornim la vânătoarea de comori.

8

Eram înarmate cu lanterne roz dintr-un set pe care Amie îl scosese dintr-o ascunzătoare a sertarului de jos al biroului. Am mai văzut, tot acolo, un set de scule roz, o trusă de prim-ajutor roz și niște baterii roz. Amie părea genul de om pregătit pentru orice împrejurare (dar și cu idei fixe).

Mai eram înarmată și cu o doză destul de mare de scepticism cu privire la motivele lor. Bănuiam că gașca fițoaselor voia să mă bage în bucluc, că „vânătoarea de comori” avea să fie, în cele din urmă, doar o farsă la adresa mea. Având în vedere că erau șanse foarte mari să fiu nevoită să o iau la fugă, mă bucuram că purtam cizme. Socoteam că îmi ofereau mai multă viteză decât papucii și că, astfel, puteam să dau mult mai ușor o scatoalcă, dacă se ajungea la așa ceva.

Scout era tot plecată când am ieșit noi din apartament: trei fete din gașca fițoaselor și încă una care se ținea scai de ele, cu Veronica în frunte. Era aproape zece seara, iar coridoarele erau tăcute și pustii, în timp ce parcurgeam același

traseu pe care fusesem cu două zile mai devreme pe urmele lui Scout — în jos pe scări până la etajul unu, pe coridorul principal spre Sala mare, apoi prin Sala mare până în clădirea principală. Dar în loc să ne oprim la ușa pe care intrase Scout, am luat-o la stânga, spre aripa administrativă, unde fusesem împreună cu M.K. mai devreme, în cursul aceleiași zile.

Nu aprinsesem încă lanternele, așa că nu prea știam de ce le luasem cu noi. Dar auzind un zgomot de pași răsunând pe coridor, m-am bucurat că nu le aprinsesem. Veronica a ridicat o mână în aer, iar noi ne-am oprit în spatele ei. S-a întors cu fața pe noi, cu ochii strălucind de emoție, și ne-a făcut semn din mână să ne dăm mai în spate. Ne-am dat câțiva pași înapoi, în vârful picioarelor, apoi ne-am înghesuit într-una din nișele semicirculare din coridor. Mi-am mușcat buzele, încercând să îmi țin respirația sub control, fiind convinsă că bubuiturile asurzitoare ale inimii mele se făceau auzite pe toată lungimea coridorului.

După un răstimp, care mi s-a părut lung de o oră, zgomotul pașilor a început să se stingă, pe măsură ce persoana respectivă — probabil vreuna din femeile-dragon cu clipboard în mâini — se îndepărta, mergând în direcția opusă nouă.

Veronica a tras cu ochiul afară din ascunziș, ținând o mână la spate ca să ne indice să stăm pe loc, cât timp ea cerceta coridorul.

— OK, a șoptit ea într-un final.

Am pornit-o din nou la drum: Veronica, apoi Mary Katherine, Amie și eu. Nu mă puteam abține să nu arunc câte o privire în spate, din mers, dar coridorul era gol, cu

excepția liniștii cavernoase pe care o lăsam în urma noastră și a podelei luminate de umbrele pestrițe ale lunii.

Ne-am continuat drumul prin aripa administrativă, dar înainte de a ajunge la biroul lui Foley, am cotit-o pe un coridor lateralnic, care se termina cu un șir de trepte din piatră. Aerul devenea mai rece pe măsură ce coboram în subsol, ceea ce mă făcea să simt tot mai acut faptul că ne îndreptăm spre ceva neplăcut. Probabil că ne *îndreptăm* spre chestia aia oribilă care o urmărise pe Scout, dar nu îmi puteam da seama dacă gașca fițoaselor avea idee sau nu de creatura care stătea la pândă în umbra coridoarelor de dedesubtul școlii lor pline de ifose. Dacă ar fi știut, cu siguranță i-ar fi făcut lui Scout zile fripte pe tema asta. Păreau genul de fete în stare de așa ceva.

— Nu mai avem mult, a șoptit Veronica în momentul în care am ajuns la piciorul scărilor.

După tipicul arhitectural al Sfintei Sofia, am intrat într-un alt coridor din piatră. Auzisem de clădiri în care se află catacombe secrete, dar mă întrebam de ce călugărițele își bătuseră capul să construiască un labirint în subsolul clădirii — o marcă pe care o duseseră la îndeplinire fără camioane, macarale sau elevatoare.

— Aici este, a rostit, în sfârșit, Veronica.

Ne aflam în dreptul unei uși simple, din lemn. Pe ușă stătea scris, cu litere aurii de tipar (exact ca literele de pe ușa biroului lui Foley), cuvântul: CUSTODE.

Am ridicat mirată o sprânceană, uitându-mă la ușă.

— Intrăm în oficiul personalului de serviciu?

Fără să catadicsească să îmi răspundă, Mary Katherine și Veronica s-au jucat cu mânerul de alamă, până când ușa s-a deschis cu un declic.

— Vino să vezi, m-a poftit Veronica cu un rânjet întipărit pe chip, în vreme ce ținea ușa deschisă.

Am intrat și am rămas cu gura căscată la priveliștea care mi se înfățișa în fața ochilor.

Camera era o boltă gigantică din piatră, complet goală — cu o excepție — în ea se afla un Chicago în miniatură — o machetă, la scară mică, a orașului. De la cele două turnuri Sears de șaizeci de centimetri, cu cele două vârfuri strălucitoare (pe care până și eu le recunoșteam), până la Chicago River, la roata panoramică Ferris și Navy Pier. Toate în miniatură, toate executate până la ultimul detaliu și așezate pe podeaua uriașei încăperi de către cineva care, în mod evident, era îndrăgostit de Chicago — de cineva care *cunoștea* orașul Chicago.

— Cine a făcut asta? am întrebat.

— Habar n-am, a răspuns Veronica. Era aici când am venit noi în internat. E ca lumea, nu?

— Foarte, am murmurat eu, privind cu ochii mari de uimire, studiind totul cu atenție, în timp ce mă plimbam prin perimetrul gol al încăperii din piatră.

Macheta era aproape lipsită de culoare — clădirile și peisajul fiind redată în diversele nuanțe de gri ale cartonului subțire — cu excepția simbolurilor care marcau câteva puncte din oraș. Un simbol bleumarin, care arăta precum patru cercuri lipite unul de altul, sau ca semnul plus făcut din

linii curbe. Un simbol verde, care reprezenta un cerc în interiorul căruia se afla un Y mare de tipar.

Marcaje, m-am gândit eu, care indicau amplasamentele a două tipuri de *nu-știu-ce-anume* de prin oraș.

M-am dus în mijlocul lacului Michigan — un spațiu viran pe podea — și m-am uitat cu luare-aminte printre clădiri, în căutarea Sfintei Sofia. Când am dat de East Erie, mi-am dat seama că erau două simboluri în apropiere: chestia cu patru cercuri era pe bulevardul Michigan și, mai interesant chiar, Y-ul închis în cerc era la doar două cvartale distanță de Sfânta Sofia.

Ce înseamnă simbolurile astea? am întrebat eu.

Dar nu mi-a răspuns decât liniștea din jur.

Mi-am ridicat privirea și m-am uitat în spatele meu tocmai când închideau ușa, auzind sunetul încuietorii. Am sărit peste Navy Pier, am alergat spre ușă, m-am agățat de mâner cu ambele mâini și am tras de el.

Nimic.

Am zgâlțâit, am încercat să-l răsucesc, am tras din nou.

Tot nimic, nimic cu ce să descui ușa pe dinăuntru. Doar gaura cheii.

Hei! am urlat eu, bătând apoi cu pumnul în ușă. Veronica! Amie! Mary Katherine! Am rămas înăuntru!

Am adăugat această ultimă parte în caz că, poate cine știe, nu aveau habar că m-au încuiat într-o cameră din subsolul școlii; în caz că uitaseră că o pornisem patru la drum pe condoarele Sfintei Sofia, ca să ajungem în această încăpere subterană, dar numai trei se întorceau acum sus.

Dar nu era un accident, bineînțeles, și singurul răspuns pe care l-am primit au fost niște chicoteli, pe care le auzeam răsunând pe hol.

— Matură gândire, n-am ce zice! am zbierat eu, după care am trântit o înjurătură, mai mult pe seama prostiei mele.

Bineînțeles că aici, jos, nu erau nici bomboane, nici doze cu răcoritoare dietetice, nici țigări ascunse sau băuturi energizante de pe piața neagră. Era totuși o comoară — gașca li țoaselor dăduse peste ceva din întâmplare, o cameră secretă în care se afla o machetă complicată, la scară redusă, a orașului. Dar probabil că nu o băgaseră în seamă, interesate fiind doar să folosească încăperea ca să-mi joace o festă — așa cum se proceda, de obicei, cu nou-veniții.

Am izbit cu piciorul în ușă, dar nu m-am ales cu nimic altceva decât cu o durere ascuțită din talpă până în șold. După cât se părea, nici măcar cizmele mele preferate nu-mi ofereau mai multă protecție decât papucii. M-am proptit cu o mână de ușă, iar cu cealaltă mi-am frecat piciorul, muștrându-mă amarnic pentru faptul că intrasem după ele în cameră.

Una era să umbli brambura prin școală; o făcusem deja. Dar să fii încuiată în oficiul custodelui, într-un subsol aproape abandonat al unei școli particulare era cu totul altceva. Cu toată înclinația mea spre explorări, îmi dădeam seama că nu-i a bună.

Când durerea s-a mai domolit, m-am sprijinit din nou pe ambele picioare. Până una alta, rămăsesem blocată aici, jos, într-o tainiță, care se afla, probabil, puțin cam prea aproape de oricine sau orice stătea la pândă în spatele ușii din metal. Era vremea să acționez.

Cu o mână strânsă în jurul lanternei mele roz și cu cealaltă în șold, m-am uitat de jur-împrejur. Din nefericire, calea normală de ieșire nu era o opțiune viabilă. Ușa era încuiată pe dinafară, iar eu nu aveam cheia.

Stai așa! am murmurat eu, punând lanterna pe jos.

Eram într-o clădire veche și aveam o cheie-schelet, care putea funcționa drept cheie universală. Mi-am scos de la gât cheia legată cu fundă.

Haide, m-am încurajat singură.

Am introdus cheia în broasca de metal, ținând două degete încrucișate, ca să-mi poarte noroc.

Butucul nu s-a urnit din loc.

Am tras o nouă înjurătură în gura mare, apoi am scos cheia din broască și mi-am tras funda peste cap. Privirea mi-a alunecat spre lanterna de pe jos și, pentru o clipă, mi-a trecut prin cap să lovesc broasca cu ea, dar numai Dumnezeu știa cât timp aveam să rămân aici, jos. Sacrificarea lanternei probabil că nu era o idee prea grozavă (ha!).

M-am dat înapoi ca să studiez mai bine ușa. Asemenea ușilor din clădirea principală, și aceasta era confecționată dintr-o placă subțire din lemn, de modă veche, prinsă în cadru cu două balamale din alamă. Cuiele din balamale erau destul de mari, așa că am socotit că aș putea să încerc să le trag afară, să scot ușa din țâțâni și să mă strecur prin crăpătura, dar nu-mi plăcea deloc ideea de a ajunge, din nou, sus, în biroul lui Foley, de data asta pentru distrugerea bunurilor mamei Sofia. Nu era nicio îndoială că gașca fițoaselor i-ar fi spus cine era vinovata și bănuiam că era genul de lucru pe care l-ar fi inclus în portofoliul meu permanent.

Având în vedere toate aceste considerente, am pus „scoaterea ușii din țâțâni” la coada listei mele mentale și m-am uitat prin restul camerei în căutarea unei alte modalități de ieșire. Dar dacă ar fi pe undeva vreo ușă secretă? Din moment ce Foley avea o asemenea ușă, nu-mi părea deloc de plasat să mai găsesc încă una într-o cameră tănuțită din subsol. Am străbătut perimetrul camerei, apăsându-mi palmele pe dalele din piatră în timp ce avansam, în speranța că voi găsi vreun mecanism de declanșare.

Am înconjurat de două ori camera.

Nu am găsit nimic.

Tocmai pe când eram gata să renunț la descoperirea unei căi de evadare, care să nu implice dezmembrarea ușii, mi-a venit o idee. Macheta, cu toate clădirile ei micuțe și cu toată arhitectura ei, necesitase multă muncă, multă măiestrie. Și asta însemna că cineva își petrecuse o groază de timp aici. Multe ore.

Dar ușa era încuiată pe dinafară și ce se întâmpla dacă arhitecții rămâneau încuiați aici, pierzând noțiunea timpului, pe când lucrau la proiectul lor obsesiv de detaliat? Nu aveau nevoie de o altă cale de ieșire? Sigur că ei — sau el sau ea sau oricine — aveau propria lor cale de evadare. Trebuie să-mi fi scăpat ceva.

Eram în capătul cel mai îndepărtat al camerei când am observat licărul de lumină, reflecția de pe marginea vestică a orașului. Mi-am răsucit gâtul să văd mai bine și mi-am dat seama că licărirea provenea dintr-una din cele două turle ascuțite ale zgârie-norului Sears Tower.

M-am apropiat.

Turlele erau din metal, ceea ce era ciudat, fiindcă erau singurele obiecte de metal din orașul redus la scară. Tot restul era confecționat din același material: carton gri.

- Interesant, am mormăit.

Am îngenuncheat lângă ceea ce presupuneam a fi Chicago River. Am întins mâna cu grijă, oh, cu foarte mare grijă, și am tras de turlă.

Nu s-a mișcat de la locul ei.

- Haide, am spus eu, îndreptându-mă spre a doua. Am apucat-o de vârf, am clătinat-o și am simțit cum începe să se desprindă de carton. O smucitură, apoi încă una, suficient cât să trag metalul prin gaură, dar nu destul de tare încât să rup acoperișul clădirii.

În cele din urmă a ieșit. Am ridicat-o spre lumină.

Era o cheie.

Grozav! mi-am zis, făcând semnul de *rock on* și râzând cu gura până la urechi, apoi am ieșit din lac.

Poate că nu fusese o victorie deplină — nici măcar nu eram sigură că se va potrivi cheia în broască — dar trăiam, cu siguranță, senzația de triumf. O victorie pentru arhitectul care fusese încuiat și o victorie pentru mine. Și, ceea ce era mai important, o înfrângere pentru gașca fițoaselor.

Am mers de-a lungul râului până am ajuns la lac, după care m-am întors spre ușă, unde am băgat cheia în broască și am răsucit-o.

Încuietoarea s-a deschis.

Nu mi-e jenă să spun că, de fericire, am făcut câțiva pași de dans în cizmele mele galbene.

Gândindu-mă că următoarea persoană care va fi încuiată aici s-ar putea să aibă nevoie de cheie, am scos-o din broancă și am pus-o la locul ei, în Sears Tower. Mi-am plimbat privirea asupra orașului, făcându-mi o notiță în gând să îi spun lui Scout despre machetă, în cazul în care nu o văzuse deja. Nu tream eu o bănuială că simbolurile de pe clădiri aveau tangență cu nu-știu-ce făcea ea, și cu nu-știu-ce „gunoi” din războia ea împreună cu prietenii ei.

Și apropo de război, sosise vremea să îmi calculez următoarea mișcare.

Prima variantă presupunea să mă întorc în apartament și să-mi înfrunt adversarele, Veronica *et al.* Ele îmi aruncă priviri malițioase și nu-și mai încap în piele de fericire că m-au încuiat. Eu le arunc priviri malițioase și nu-mi mai încap în piele de fericire că am evadat. Nu era tocmai ceea ce aș fi numit eu o seară captivantă de joi.

Varianta a doua era puțin mai riscantă. Mă alăturasem găștii fițoaselor, în incursiunea lor în subsol, în ideea că aveam ocazia, puțin probabilă, ce-i drept, ca ele să mă ducă într-un loc interesant. Am avut succes în privința asta, zic eu.

Cum ele se întorseseră în Regatul Roz, aveam posibilitatea să explorez puțin pe cont propriu. Așadar, pentru a doua oară într-o singură seară, am mers la risc. Reușisem să îmi folosesc talentele pentru a găsi calea de ieșire dintr-o cameră încuiată, deci eram îndreptățită să cred că norocul era de partea mea.

Am mai aruncat o ultimă privire orașului, după care am tras ușa după mine.

— Noapte bună, Chicago, am șoptit eu.

Deloc surprinzător, coridorul era gol când am ieșit din oficiul custodelui. Gașca fițoaselor nu era de văzut pe nicăieri. Probabil că își sărbătoreau victoria pe undeva. Habar nu aveau ele...

Coridorul se ramifica în două direcții — una ducea înapoi spre scările care urcau la etajul întâi, cealaltă pătrundea, probabil, mai adânc, în străfundurile subsolului. Cum decizia de a mă juca de-a Nancy Drew era deja luată, am pornit-o pe drumul pe care nu îmi umblaseră încă pașii.

Înaintam încet, cu un umăr aproape lipit de perete, încercând să mă fac cât mai invizibilă posibil. La capăt, coridorul se bifurca în T; m-am îndreptat într-acolo. Porțiunea aceasta de subsol era bine luminată, așa că am ținut lanterna închisă, dar o strângeam în mână cu atâta forță, încât palma efectiv îmi transpira. Încă mă mai aflam în subsol, încă mai eram aproape de nu-știu-ce grozăvii aflate de cealaltă parte a ușii mari din metal, pe care o închisese Scout. Asta însemna că trebuia să fiu cu garda sus.

Am ajuns la capătul coridorului fără niciun incident, apoi am aruncat câte o privire pe coridoarele din stânga și din dreapta mea. Ambele erau pustii, și nu aveam nici cea mai vagă idee în ce parte a clădirii mă aflam. Și, ceea ce era și mai rău, ambele coridoare erau lungi și întunecoase. Nu erau lumini în tavan, nu erau aplice pe pereți — doar întuneric de nepătruns.

Nu era cea mai bună dintre alegeri. Nu aveam o monedă, ca să dau cu banul, niciun glob magic de cristal pe care să-l întreb încotro s-o apuc, așa că am recurs la singura metodă

respectabilă pe care o mai aveam la dispoziție, pentru a lua o hotărâre atât de importantă ca aceasta.

Din nefericire, nu am apucat să trec de „Alabala portocală”, fiindcă pământul a început să vuiască și să se cutremure sub picioarele mele. Am fost azvârlită în față, chiar în locul de intersectare al coridoarelor, și a trebuit să mă sprijin de zidul din piatră ca să mă pot ține pe picioare, în timp ce podeaua vibra sub mine.

Dar tot tumultul s-a potolit pe cât de repede s-a pornit. Cu palma încă lipită de cărămizile din piatră, cu inima bubuindu-mi în piept, m-am uitat în sus, la tavanul de deasupra mea, așteptând să aud țipete și zgomot de pași și alte semne doveditoare ale efectului Cutremurului-care-a-înghițit-Chicago-ul.

Doar liniște. Nimic altceva.

Mi-am întors brusc capul spre coridorul din stânga mea, deoarece dintr-acolo se auzea un zgomot de pași grăbiți, care se îndreptau spre mine, și am încercat să îmi înfrâng atacul de panică.

Am aprins lanterna și am rotit șuvoiul de raze prin întuneric, dar arcul de lumină abia dacă străpungea bezna, chiar dacă îmi mijeam ochii ca să văd mai bine.

Și apoi i-am văzut pe Scout și pe Jason în spatele ei, amândoi în uniforme, amândoi alergând spre mine de parcă ar fi fost în pericol de moarte. Am îndreptat în jos șuvoiul de lumină al lanternei, ca să nu-i orbesc, temându-mă că exact asta se va întâmpla.

— Scout? am strigat eu fără glas, căci spaima îmi paraliza-se coardele vocale.

Am încercat din nou și de data asta am reușit să îngăim:

— Scout!

Încă erau departe — coridorul era lung — dar fugeau de rupeau pământul... și era ceva în urma lor.

Nu m-a surprins aproape deloc faptul că erau urmăriți. La urma urmelor, o ajutasem deja pe Scout în încercarea ei de a scăpa de *ceva*. Dar nu știam sigur la ce să mă aștept.

Pe măsură ce se apropiau de mine, mi-am dat seama că în spatele lor era blonda pe care o văzusem luni în grădina cu coloane — fata îmbrăcată în hanorac, care ne urmărea din stradă. Fugea de îi sfârâiau călcâiele în spatele lui Scout și al lui Jason. Dar, chiar și în timp ce alerga cu toată viteza de-a lungul coridorului, chipul ei era cumva lipsit de orice expresie, unicul semn de viață pe care-l dădea cu adevărat fiind doar licărirea stranie din ochii ei. Părul lung și unduios îi flutura pe spate în timp ce alerga înspre noi, luându-și avânt cu brațele.

Deodată și-a dat mâna peste cap, apoi și-a azvârlit-o brusc în față, de parcă ar fi aruncat cu ceva în cei doi. Aerul și pământul au vuit și, de data asta, trepidația a fost suficient de puternică cât să mă doboare. Am căzut în patru labe.

Până să apuc să mă uit din nou în sus, Scout și Jason erau la doar vreun metru de mine. Asta însemna că fata blondă era doar la câțiva metri în spatele lor. Am văzut expresia de groază întipărită pe chipul lui Scout.

— Ridică-te, Lily! m-a implorat ea. *Fugi!*

Am mormăit o înjurătură care ar fi făcut să roșească până și o flotă de marinari și, ignorând vânățiile care înfloreau pe genunchii mei, am sărit în picioare așa cum mi se ordonase. Toți trei am luat-o la goană pe coridor în jos, în căutarea unui loc mai sigur. Alergam dintr-un coridor într-altul, în

direcția opusă față de cea în care fusesem împreună cu gașca fițoaselor — ceea ce era, probabil, un lucru bun, din moment ce nu era vreo ușă metalică gigantică în partea aceea a mănăstirii care să te țină afară.

Să o țină pe *ea* afară.

Orice vrajă o fi folosit blonda mai devreme, a folosit-o din nou, făcând pământul să se cutremure sub picioarele noastre. Nu știam cum reușea să facă să se miște pământul, cu toată piatra de deasupra, dar cu certitudine o făcea. Ne-am împiedicat cu toții, dar Scout a întins o mână să se sprijine de perete pentru a-și menține echilibrul, iar Jason s-a agățat de cotul lui Scout. Eu m-am agățat de pereți, căci dalele de piatră mi-au năvălit în față în timp ce ea mă doboră din nou la pământ. M-am proptit în mâini; podurile palmelor îmi ardeau în momentul când am atins podeaua.

Scout și Jason erau din nou în picioare și ajunseseră deja la câțiva metri distanță în fața mea, până când să-mi dau seama că nu eram și eu cu ei.

— Lily! a zbierat Scout.

Însă eu îmi întorsesem capul ca să o urmăresc pe blondă. Provocatoarea de cutremure stătea, pur și simplu, acolo și mi-am închipuit că, din moment ce eram deja pe jos, nu prea mai avea ce să îmi facă.

Bineînțeles că asta nu însemna că tipul care a apărut din spatele ei nu putea să-mi facă vreun rău. Era mai în vârstă decât ea — student, probabil. Păr negru ondulat, umeri lași și ochi albaștri, care străluceau cu o așa intensitate, că te umpleau de fiori. Și cu foame. Și toată foamea și toată intensitatea erau îndreptate asupra mea.

Am înghițit în sec de spaimă și de panică și am încercat să îmi pun roțițele minții în mișcare, am încercat să îmi determin mâinile și picioarele să mă ridice de pe jos, dar, dintr-o dată, devenisem la fel de stângace ca un cățelandru, incapabilă să îmi coordonez mișcările.

Băiatul s-a dus lângă blondă, a mormăit ceva, și, întocmai cum făcuse și ea, și-a azvârlit mâna în aer, de parcă ar fi sfichit un bici în direcția mea.

Presiunea atmosferică din încăpere s-a schimbat și ceva a început să zboare spre mine, *ceva* ce crease el prin mișcarea aceea a mâinii. Arăta ca o lentilă de contact dintr-un fum verzui nedeslușit, numai că nu era fum cu adevărat. Nu era, de fapt, un *lucru*. Mai degrabă, era ca și cum aerul însuși din încăpere se sucea și răsucea.

Încă mai eram pe jos — doar o secundă sau două trecuse — de când căzusem pe podea, timpul scurgându-se mai încet în starea de panică — și mă holbam cu gura căscată de groază în vreme ce se îndrepta spre mine. Nimic din ceea ce se petrecuse în viața mea la Sagamore sau din săptămâna mea la Chicago nu mă pregătise pentru... orice era acel ceva. Și acel ceva era pe cale de a intra în contact cu mine.

Se spune că sunt momente în viața ta când timpul se dematerializează cu încetinitorul, când îți poți vedea soarta gonind spre tine. Acesta era unul dintre acele momente. Aveam la dispoziție o secundă să reacționez, dar nu îmi era îndeajuns pentru a mă da la o parte, așa că m-am întors cu spatele. Ghemul contorsionat de aer m-a izbit cu forța unui tren marfar, golindu-mi aerul din plămâni. Mi-a străbătut tot corpul precum un straniu arc de foc, precum o ființă vie care-și

săpa tunel în coloana mea vertebrală, în trunchiul meu, în membrele mele.

— Lily! a zbierat Scout.

Podeaua a început din nou să vuiască și să se cutremure sub mine și am auzit un mârâit amenințător, semănând cu urletul unui animal înfuriat. Am auzit un târșâit de pași, zgomote de încăierare, dar nu puteam face nimic altceva decât să zac acolo, cu corpul zguduit de spasme de durere și de foc și de valurile de căldură care îmi străbăteau cu repeziciune membrele. Clipeam din pricina culorilor care îmi dansau în fața ochilor, lumea — sau porțiunile de podea și de încăpere pe care le puteam cuprinde cu vederea din poziția mea, adică întinsă cât eram de lată pe podeaua din piatră — fiind acoperită cu o ceață verzuie.

Trebuie să fi leșinat, deoarece, atunci când am deschis din nou ochii, eram în aer, purtată pe niște brațe puternice. Mi-am ridicat privirea și am dat de niște ochi strălucitori, ochi de același albastru ca cerul preriei primăvara, ochi care mă priveau la rândul lor.

— Jason? am întrebat eu, vocea mea sunând găunoasă și distantă.

— Ține-te bine, Lily, mi-a spus el. Te scoatem noi de aici. Lumea s-a întunecat din nou.

9

M-am trezit clipind, mijindu-mi ochii din pricina soarelui care își revărsa lumina prin peretele de ferestre din stânga mea, ciocnindu-se de pereții albi de pe celelalte trei laturi ale camerei în care mă aflam. M-am uitat în jos. Eram într-un pat înalt, cu picioarele acoperite cu un cearșaf alb și o pătură subțire, restul corpului meu fiind înfășurat într-una din cămășile alea aspre cu imprimeuri, de spital.

Te-ai trezit.

Mi-am ridicat privirea. Scout stătea pe un scaun de plastic lângă patul meu, cu o carte groasă cu coperte din piele în mână. Era în uniformă, dar își pusese un cardigan peste cămașa Oxford.

Unde mă aflu? am întrebat eu, punându-mi mâna strecoasă la ochi.

În Clinica LaSalle Street, m-a informat ea. La câteva străzi de școală. Ai dormit douăsprezece ore încontinuu. Doctorul a fost aici acum câteva minute. A spus că n-ai

făcut vreo comoție sau altceva; te-au adus aici doar fiindcă ai leșinat.

Am dat din cap și am făcut un semn spre fereastră.

— Poți să faci ceva cu lumina asta?

— Sigur.

Și-a pus cartea deoparte și s-a ridicat în picioare, apoi s-a dus la fereastră și a tras energic de șnur până când jaluzelele s-au închis și în cameră s-a făcut întuneric. Când a terminat, s-a întors și s-a uitat la mine, stând cu brațele încrucișate la piept.

— Cum te simți?

Am făcut o evaluare rapidă. Nu părea să am nimic rupt, dar aveam o durere de cap îngrozitoare și mă dureau destul de tare toate încheieturile — de parcă aș fi căzut ca lumea, de vreo câteva ori la rând, pe piatra necruțătoare.

— Amețită, mai ales. Mă doare capul. Și spatele.

Scout a dat din cap.

— Ai fost lovită destul de tare.

A venit la patul meu și s-a trântit pe el într-o parte.

— Vreau să spun că îmi pare rău că ai ajuns, fără să vrei, în situația asta, dar mai întâi de toate, ce căutai în subsol?

Din tonul ei răzbătea o întrebare nerostită: „Mă urmăreai din nou?”

— Gașca fițoaselor a coborât acolo. M-au invitat și pe mine.

Scout a pălit.

— Gașca fițoaselor? Au fost ele în subsol?

Am confirmat dând din cap.

— Au însăilat o poveste despre o ascunzătoare cu marfă de contrabandă, dar nu era decât o farsă. M-au încuiat în camera cu macheta.

— Camera cu macheta?

Am desenat în aer un pătrat.

— Oficiul secret al custodelui care conține o machetă, perfect redusă la scară, a orașului? Bănuiesc că știi despre ce vorbesc eu aici.

— Ah. Acea.

— Mda. Uite ce e, am fost suficient de răbdătoare în privința disparițiilor în miez de noapte, a chestiilor secrete din subsol, dar — mi-am rotit un deget în aer, indicând salonul de spital care ne înconjură — a sosit vremea să îmi spui despre ce este vorba.

După ce s-a gândit un pic, a dat din cap.

— Ai dreptate. Ai fost lovită de blestemul focului.

Preț de câteva secunde, n-am făcut altceva decât să mă uit la ea. Atât mi-a luat să realizez că, de fapt, îmi dăduse un răspuns sincer, cu toate că nu aveam idee ce voia să spună.

— De ce?

— De blestemul focului. Numele, știu, e totalmente medieval. De fapt, așa e și blestemul focului însuși, credem noi. Dar asta e o chestie de magie străveche, într-adevăr, și nu are rost să intrăm acum în amănunte. Blestemul focului, a repetat ea. Asta te-a lovit. Chestia aia verde care arăta precum o lentilă de contact. A fost o vrajă, făcută de Sebastian Born. Prumușel la chip, hain din fire.

Rămăsesem cu privirea ațintită în gol.

— Blestemul focului.

— Va dura ceva vreme ca să-ți explic totul de-a fir a păr.

Am făcut un semn rapid cu degetul mare de la mână spre monitor și spre aparatura de lângă patul meu.

— Cred că agenda mea de lucru este destul de liberă momentan.

Lui Scout i-a căzut fața, sarcasmul ei obișnuit fiind înlocuit de o expresie mult mai tristă și mai temătoare. În ochi se citea îngrijorarea.

— Îmi părea atât de rău, Lil. M-am speriat groaznic — pentru o clipă am crezut că te-am pierdut.

Am încuviințat din cap, dar încă nu mă simțeam în stare să o iert.

— Sunt OK, am spus eu, deși nu eram sigură dacă asta voiam să spun.

Scout a dat din cap aprobator, dar și-a înghițit lacrimile, apoi a făcut un semn spre noptiera de lângă patul meu.

— Au sunat părinții tăi. Bănuiesc că Foley i-a anunțat că te afli aici. Le-am spus că ești OK — că ai căzut pe scări. N-am putut — n-am știut ce să le spun.

— Nici eu nu știu, am murmurat, după care am luat telefonul de pe noptieră.

Îmi lăsaseră un mesaj vocal, pe care aveam să-l verific mai târziu și câteva SMS-uri. Am deschis telefonul și am format numărul mamei mele. A răspuns aproape imediat, pe linia telefonică auzindu-se tot felul de trosnituri și paraziți.

— Lily? Lily? a întrebat ea, cu o voce puțin cam stridentă.

Din glasul ei răzbătea teama. Îngrijorarea.

— Bună, mami. Sunt OK. Am vrut doar să te sun.

Oh, Dumnezeu! a exclamat ea, răsuflând ușurată. E OK, Mark, a spus ea cu o voce mai calmă acum, în timp ce îl liniștea pe tatăl meu, care, după toate aparențele, se afla lângă ea. E bine. Lily, ce s-a întâmplat? Dumnezeu! am fost atât de îngrijorați — Marceline a sunat și ne-a spus că ai răzuit!

Am deschis gura, dar n-am zis nimic. Eram total debusolată. Nu știam cum să reacționez acum când aveam dovada faptului că mama mea vorbea despre Foley spunându-i pe numele mic — ca să nu mai pomenim de perspectiva lui Foley asupra carierelor părinților mei — așa că am pus întrebarea cea mai importantă la care mă puteam gândi pe moment:

O cunoașteți pe Foley? Pe domnișoara Foley, vreau să spun.

A urmat o pauză stânjenitoare, chiar înainte ca paraziții să înceapă să pârâie în telefon. Mi-am lipit strâns palma de cealaltă ureche.

Mami? Se întrerupe. Nu te mai aud.

Îmi pare rău, suntem pe drum. Da, suntem... da. O cunoaștem pe Marceline.

Pârâit.

Ești bine?

Da. Sunt bine, am spus eu din nou. M-am trezit și mă simt bine. Am... alunecat, atâta tot. Ce-ar fi să mă sunați mai târziu?

De data asta, am auzit numai cuvintele „călătorie” și „hotel” înainte ca legătura să se întrerupă de tot. Am rămas cu ochii ațintiți pe telefon înainte de a-l închide.

— Tocmai i-am mințit pe părinții mei, m-am smiorcăit eu când am pus telefonul la loc pe noptieră.

Mi-am dat seama că păream iritată, dar date fiind împrejurările, am considerat că mi se cuvenea acest drept.

Scout a deschis gura să îmi răspundă, dar înainte de a apuca să scoată vreun cuvânt, s-a auzit o bătaie în ușă. S-a uitat în ochii mei, dar a ridicat din umeri.

— Intră, am spus eu.

Ușa s-a întredeschis și Jason s-a strecurat înăuntru.

— Ia te uită, a murmurat Scout, ridicându-și și coborându-și rapid sprâncenele a mirare.

I-am aruncat o privire ucigătoare, înainte ca Jason să deschidă de tot ușa și să intre. Nu mai purta bulendrele maro Montclare Academy, avea o ținută sport: jeanși și un pulover bleumarin cu fermoar. Știam că nu era nici locul, nici momentul potrivit, dar bleumarinul se asorta teribil de bine cu ochii lui. Avea un rucsac pe umăr și în mână ținea un ghiaveci micuț cu o singură floare cu petale involburate — un bujor, cred.

Floarea și rucsacul nu erau singurele accesorii ale lui Jason. Când și-a făcut și Michael apariția în cameră, i-am lăsat lui Scout privirea mirată, cu ridicat și coborât rapid din sprâncene cu tot, pe care mi-o aruncase ea mai devreme. Ea s-a înroșit.

— Voiam doar să știu cum te mai simți, a spus Jason, lăchizând ușa, după ce el și Michael au intrat.

Și-a lăsat rucsacul să cadă pe un al doilea scaun de plastic, apoi a întins mâna cu floarea spre mine, cu o față zâmbitoare.

— Și ți-am adus o floare.

— Mulțumesc, am răspuns eu, trecându-mi cu bună știință o mână prin păr.

Nu-mi puteam imagina că arăta bine totul, acolo sus, după douăsprezece ore în care zăcusem inconștientă. Scout m-a întins după ghiveci, apoi l-a pus pe un birou, lângă un vas cu lalele albe.

Am arătat cu mâna spre aranjament.

— De unde sunt?

— Ce să fie? a întrebat Scout și abia după aceea a părut să sesizeze prezența lalelelor. Ah, da. Păi să vedem.

A scos cartea de vizită, a citit-o, s-a încruntat, apoi mi-a aruncat o privire.

— Scrie doar Consiliul de administrație.

— Surprinzător de atenți, am spus eu, gândindu-mă că Foley trebuie să-i fi anunțat.

— Garcia nu a avut chef de învățat, mi-a explicat Jason, așa că ne-am propus să facem câțiva pași.

Scout l-a privit pe Michael cu uimire.

— Are Garcia vreodată chef de învățat?

— Am și eu momentele mele, Green, a admis el, după care s-a apropiat de pat.

Când a ajuns lângă mine, mi-a luat mâna și mi-a strâns-o într-a lui.

— Cum te simți?

— De parcă m-ar fi călcat marfarul.

— E de înțeles, a spus Jason, aflat în spatele lui, iar Michael a încuviințat din cap.

— Scout tocmai era pe cale de a-mi explica ce anume se întâmplă pe sub orașul Chicago.

Jason și Michael i-au aruncat lui Scout câte o privire fulgerătoare. Bănuiam că părerile lor erau destul de amestecate în privința confesiunii ei. Ea le-a făcut un semn obraznic cu mâna.

— Acum că s-au întrunit toți membrii clubului, am continuat eu, împreunându-mi mâinile în poală, puteți decide care dintre voi vrea să îmi explice și mie despre ce este vorba? Ochi albaștri? Ochi căprui?

I-am aruncat o privire lui Scout.

— Instigatoarea?

— Instigatoarea, a hotărât Michael, rânjind. Îmi place cum sună.

Scout a scos limba la el, dar el i-a făcut cu ochiul. Rușeața a început din nou să i se suie în obraji. Mi-am reținut zâmbetul.

— Bine, a fost de acord Jason. Ai fost implicată fără voia ta în conflict, așa că meriți niște răspunsuri. Ce vrei să știi?

— Scout mi-a spus deja că am fost lovită de blestemul lui lui, am zis eu, și mi-am cam imaginat restul. Voi trei sunteți în cârdășie și umblați de colo-colo prin subsolul mănăstirii ca să vă luptați cu oamenii răi, care produc cutremure și aruncă foc din mâini.

Liniște.

— Nu-i rău deloc, de fapt, a comentat Scout într-un final Michael și-a întors capul spre mine.

— Ce părere ai despre cutremure și despre aruncatul flăcărilor?

Mi-am concentrat privirea pe așternutul subțire de spital, apoi am pigulit o scamă. Sosise, probabil, vremea să reflectez la chestia asta, oricum s-ar fi numit ea, în care fusesem antrenată — sau, mai bine spus, în plasa căreia *căzusem*.

Nu sunt sigură, am rostit eu după un minut de gândire. Vreau să spun că nu mă pot îndoi de partea cu cutremurele și cu aruncatul flăcărilor. Am simțit cutremurele, am simțit focul. Au durut.

Amintirea acelei călduri incandescente îmi încordase umerii, așa că i-am rotit, ca să-i detensioneze.

Sunt în viață, am continuat eu, ridicându-mi privirea spre ei, ceea ce cred că nu mai este ceva ce pot considera, de acum încolo, ca fiind de la sine înțeles. Dar dincolo de toate astea, efectiv nu am avut timp să mă gândesc prea mult la cele întâmplate. Să procesez informația, să văd dacă are vreun sens.

Mi-am ridicat privirea spre Scout. Își rodea marginea buzelor. Pe chipul ei se citea spaima, poate și faptul că își cerea scutire. Era nesiguranța care provine din faptul că ești conștient că un om pe care l-ai primit în viața ta cu brațele deschise și ai putea să dispară din nou, lăsându-te singur.

Are sens, a rostit ea cu glas scăzut.

Cuvintele ei reprezentau o afirmație, dar din tonul ei răzbatea și o întrebare: *Pentru noi? Pentru prietenia noastră?*

Scout și cu mine ne-am uitat una la cealaltă pentru câteva secunde și în acest răstimp s-a întâmplat ceva — mi-am dat seama că mi se oferise o nouă șansă: șansa de a deveni membru unei altfel de familii, șansa de a avea încredere în cineva, șansa de a-mi asuma un risc în această relație. Părinții mei

erau la mii de kilometri distanță, dar eu îmi câștigasem o nouă, și, totodată, cea mai bună prietenă. Și asta însemna ceva. Era genul de lucru de care să te ții cu dinții.

— În cazul ăsta, am susținut eu, nedezipindu-mi privirea de a ei, cred că ar trebui să-mi spui și mie despre ce e vorba.

I-a trebuit o clipă să reacționeze, să înțeleagă ceea ce îi spusese, să își dea seama că mă angajam să fac parte din acea chestiune, de orice natură ar fi fost ea, în care erau ei implicați până peste cap. Și, în momentul când și-a dat, în sfârșit, seama, chipul ei s-a luminat.

Dar înainte de a apuca să ne simțim foarte apropiate una de cealaltă, Jason a intervenit între noi:

— Înainte de a-i spune mai multe decât știe, va trebui să te gândești bine la ceea ce faci. A fost sub pământ doar pentru puțină vreme. Asta înseamnă că s-ar putea ca ei să nu o recunoască. Putem să ne vedem cu toții, în continuare, de treburi noastre și nu este nevoie ca ei să știe de existența ei.

Și-a încrucișat mâinile la piept cu o figură îngrijorată.

— Dar dacă o bagi și pe ea în afacerea asta, va fi direct implicată în conflict. Nu în calitate de membră a clubului JV, desigur, ci în calitate de membră a comunității. O vei pune pe radar, iar ei o vor înfiera pentru că e suporter al enclaveli. Poate deveni o țintă. Dacă îi spui mai mult, va fi implicată total. La bine și la rău.

Nu mă deranja partea cu „la bine și la rău”, dar continuarea nu îmi surâdea deloc: „până când moartea ne va despărți”.

— Aruncă o privire în jur, l-a îndemnat Scout cu calm în glas și cu ochii ațintiți asupra mea. Este în spital, îmbrăcată într-o cămașă de noapte din hârtie. Are un tub în braț.

Și-a întors privirea spre Jason, care era cuprins de nervozitate.

– Este deja implicată.

De parcă ar fi luat o decizie, Scout aproape că a sărit de pe scaun pe pat, făcându-și loc să stea pe marginea lui. Între timp, Michael și Jason au făcut un pas înapoi, ca să se dea la o parte din calea ei, făcând un schimb de priviri, fără să-și vorbească, în vreme ce o așteptau să-și înceapă relatarea.

– Inorogii, a început ea.

Camera a rămas cufundată în tăcere câteva secunde.

– Inorogii, am repetat eu.

A dat din cap.

– Inorogii.

Am clipit nedumerită.

– N-am nici cea mai vagă idee ce trebuie să înțeleg din chestia asta.

– Aha, a rostit ea, ținând un deget în aer. Nu te așteptai să încep cu așa ceva, nu-i așa? La modul cel mai serios, despre inorogi este vorba. Imaginează-te în Europa medievală. Ai cai, boi și alte animale de povară. Traiul este sumbru, murdar și, în general, sărăcăcios.

Jason s-a aplecat spre Michael.

– Și unde vrea să ajungă?

– Habar n-am, a mărturisit Michael. E pentru prima dată când aud discursul ăsta.

– Tacă-ți fleanca, Garcia. OK, foarte sumbru și murdar, o mulțime de țărani, viața e jalnică. Pe neașteptate, o fecioară se duce pe o pășune, sau așa ceva, unde se așteaptă să dea

de un cal. În schimb, găsește acolo un inorog. Corn, coana albă, strălucire magică, tot tacâmul.

S-a oprit din vorbit, apoi s-a uitat întrebător la mine.

— Îmi pare rău, Scout, dar dacă asta vrea să fie o metaforă sau ceva de genul ăsta, n-am priceput nimic.

— Nici noi, a adăugat Michael.

Scout s-a aplecat puțin în față și, când a reluat firul povestirii, vocea ei era mai calmă, mai solemnă.

— Gândește-te la ce ți-am spus. Ce-ar fi dacă, dintr-odată, din când în când, n-ar mai fi doar un alt cal de pe pajiște? Dar ar fi cu adevărat un inorog?

— *Oooh*, a intervenit Jason. M-am prins.

— Mda, a căzut și Michael de acord.

— Sunt oameni pe lumea asta, a continuat Scout, asemenea inorogilor de pe pajiște. Sunt unici. Sunt rari.

A făcut o pauză, ridicându-și ochii spre mine cu o expresie solemnă.

— Și sunt înzestrați. Cu puteri magice.

OK, bănuiesc că toată povestea asta despre inorogi ar fi trebuit, probabil, să mă facă să îmi dau seama unde voia să ajungă. Totuși, a trebuit să clilesc de câteva ori ca să mă demeticesc, după ce a spus-o fără înconjur.

— Puteri magice, am repetat, într-un final.

— Puteri magice în toate formele și mărimile, a afirmat ea. Îți văd îndoiala din priviri, dar ai văzut cu ochii tăi. Ai simțit-o pe pielea ta.

Și-a întors capul într-o parte, spre aparatura la care eram conectată.

Ai dovada nemijlocită că există, chiar dacă nu știi ce e și de ce.

Mi-am încruntat sprâncenele de atâta concentrare.

Bine, bine, cutremure și foc și mai știu eu ce, dar puteri magice?

Jason s-a aplecat puțin înspre mine.

Îți trebuie ceva timp să te obișnuiești cu ideea, m-a asigurat el. Dar, între timp, poate că ar fi mai bine să o lași să continue cu explicațiile. Povestea nu se termină aici.

Mi-a zâmbit cu căldură, iar inima mi s-a zbătut în piept, în ciuda împrejurărilor vitrege.

Trebuie să fii idolul fetelor, Shepherd, cu farmecul asta al tău.

Vocea lui Scout era uscată ca iasca. Mi-am înghițit zâmbetul, cel puțin până când ea s-a uitat din nou la mine. Avea o privire ucigătoare, precum o profesoară care ridică din sprâncene când te surprinde trimitând bilețele prin clasă.

Te rog, am spus eu, făcându-i semn cu mâna să continue.

OK, a convenit ea, ținând mâinile ridicate în sus pentru a sublinia cuvintele, așadar, există un foarte mic procent din populație care posedă puteri magice.

Ce fel de puteri magice? E vorba de cutremure de pământ, aer comprimat în forma unei lentile de contact și alte chestii dintr-astea?

Câte puțin din fiecare. Există categorii de puteri, diferite tipuri de talente. Puterile elementelor — adică focul, apa și vântul. Vraji și incantații...

Una din piesele puzzle-ului s-a așezat la locul potrivit.

— Tu ești aceea, am exclamat eu, ducându-mă cu gândul la cărțile din camera lui Scout. Cărți de rețete. Cărți de vrăji. Poți să faci vrăji?

— Într-un fel, a răspuns ea afabil, de parcă aș fi întrebat o, pur și simplu, dacă poartă inel în nas. Mi se spune Spellbinder¹.

M-am uitat înspre Jason și Michael, dar ei s-au mulțumit doar să dea din cap.

— Este cursul tău de inițiere. Despre noi, putem vorbi mai târziu, mi-a spus Michael, după care i-a aruncat o privire lui Scout. Continuă.

— În orice caz, a reluat Scout, puterile apar, de obicei, cam pe la vârsta pubertății. La începutul tranziției spre maturitate.

— Sâni și cutremure? am întrebat eu. Asta zic și eu schimbare.

— Vorbesc serios, și-a întărit ea spusele, confirmând din cap. E un sentiment destul de straniu. Te trezești într-o dimineață și *bum!* porți cupă B și ai capacitatea mistică de a manipula materia sau de a face vrăji sau de a te lupta cu Secrețarii², pentru a ajunge la guvernarea orașului Chicago. Fetele din serialul *Gossip Girl* sunt o nimica toată pe lângă noi.

Am fixat-o cu privirea o clipă, încercând să îmi imaginez cât mai exact ce fel de viață ar fi fost asta. Nu mă gândeam la partea că te poți trezi peste noapte că porți cupă B — deși ar fi fost o ajustare considerabilă. M-am uitat în jos, la pieptul meu. Nu ar fi fost o schimbare în dezavantajul meu, credeam eu, dar totuși....

— Mai ești atentă sau nu? m-a întrebat Scout.

¹ Cea care face farmece (lb. engleză).

² În original, *Reapers*, creaturile mecanice din jocul video *Mass Effect*.

Mă am ridicat repede privirea, roșeața suindu-mi-se în obraji. Ea mi-a zâmbit ștregărește.

Și eu mă gândeam la același lucru, mi-a spus ea făcându-mi cu ochiul.

Înainte de a vă împrieteni prea tare, a avertizat-o Michael, spune-i și de reversul medaliei.

Există și un revers al medaliei? am întrebat eu.

Păi, nu e așa întotdeauna? a răspuns ea cu glas sec. Problema e că puterile magice nu durează o veșnicie. Nu durează pentru totdeauna, cel puțin, nu fără un preț. Când suntem tineri — de la șaisprezece-optsprezece ani până pe la douăzeci și ceva — magia ne face mai puternici. Acționează în deplină concordanță cu corpurile, cu mințile, cu sufletele noastre. Când suntem tineri, magia este ca un extra-simț sau ca o super-modalitate de a înțelege lumea, o super-modalitate de a o manipula. Avem acces la ceva ce oamenii au uitat după ce vânătoarea de vrăjitoare le-a băgat spaima în suflet, făcându-i pe toți să uite de acest dar.

Și ce se întâmplă când îmbătrâniți?

Puterile magice au prețul lor, a intervenit Jason. Și în cazul nostru, acest preț ne afectează destul de tare.

Mult prea tare, a adăugat Michael, dând din cap.

Eu am privit mirată.

Un preț? Adică, din punct de vedere mintal? Vă fac să tenebuniți sau așa ceva?

S-ar putea, a admis Scout. Îți rod trupul și sufletul ca un putregai, dinăuntru în afară.

Am ridicat din sprânceană.

— Vrei să spui că îți mănâncă efectiv trupul? Adică omoară oameni?

Ea a dat din cap în semn că da.

— Cu cât îmbătrânești mai tare, cu atât puterile magice își trag mai multă sevă din tine. Te secătuiesc, te transformă. Puterile magice, oarecum simbiotice la început, devin, cu timpul, parazitare. Și ca să rămâi în viață, ca să ții piept lăcomiei constante pe care o manifestă puterea magică, trebuie să o hrănești.

— Cu ce?

Vocea mea era ștearsă. La fel era și a lui Scout când mi-a răspuns.

— Cu energia altora. Cei care își păstrează puterile magice trebuie să învețe să absoarbă esența celorlalți — ca niște vampiri ai sufletelor. Noi îi numim Secerători.

— Secerători de viață, am gândit eu cu voce tare.

— Aducători de moarte, a completat ea. Dacă vrei să trăiești mai puțin, pe ei trebuie să-i chemi.

— Ai spus că se hrănesc cu energia altora, am repetat eu. Ce vrea să însemne asta?

Jason a făcut un pas înainte.

— Ai văzut vreodată oameni care păreau secătuiți de energie? Abătuți? Așa cum sunt elevii care dorm în clasă tot timpul și se târăsc de colo-colo și alte chestii dintr-astea?

— Sunt adolescentă, am răspuns eu pe un ton răspicat. Cam așa trăim noi.

— Pubertatea își ia tainul, a confirmat Scout, dar hormonii nu constituie singura problemă. Acești Secerători le iau drept țintă oamenii care manifestă lipsă de încredere în

propriile lor puteri — oamenii care nu se adaptează mediului lor. Și încetul cu încetul, astfel încât să nu atragă prea mult atenția, Secerătorii le consumă energia. Spune-i cum vei — aura lor, sufletul lor, dorința lor de a trăi. Acea scânteie care ne face ceea ce suntem, care ne face să fim ceva mai mult decât niște roboți pe două picioare.

Copiii cutremurului și ai focului, am comentat eu. Cei care vă urmăreau pe voi — ne urmăreau pe *noi* — în subsolul mănăstirii. Erau Secerători?

Scout a încuviințat din cap.

O prezentare tardivă, dar să-ți spun, totuși, cine sunt: Alex și Sebastian. Ea este în ultimul an într-un liceu de stat; el este în clasa a zecea la Northwestern. Ei nu au, de fapt, nevoie să se hrănească cu nimic, deocamdată, dar ajută la depistarea victimelor pentru cei mai în vârstă. Acesta este modul lor de a fi. Fă orice ai face ca să nu-ți pierzi puterile magice; nu contează câți oameni rănești — sau omori — ca să o faci.

OK, am spus eu. Deci acești indivizi răi, acești Secerători, sug sufletul din oameni ca să nu devină niște zombi ambulănți. Dar voi, ceilalți? M-am uitat la fiecare în parte. Presupun că nu plănuieți să sugeți vreun suflet în viitor.

Înainte ca ei să apuce să răspundă, s-a auzit o altă bătaie în ușa. Înainte să apuc să răspund, a intrat o soră îmbrăcată în uniformă, cu o tavă în mână.

Bună ziua, ne-a salutat ea. Cum te simți?

A gonit-o pe Scout de pe pat ca să pună tava, pe care era un pahar mic de plastic cu apă, o ulcică de plastic și o cupă cu pudding de ciocolată.

— Bine. Ținând seama de împrejurări.

— Aha, a mormăit ea.

S-a apropiat de pat și mi-a luat pulsul. A tras de capătul unui tub al mașinii conectate în perete, pe care l-a îndreptat apoi spre mine.

— Scoate limba.

De îndată ce am scos-o, mi-a înfipt bucata de plastic rece sub limbă, apoi a urmărit monitorul din spatele meu.

— Voi n-ar trebui să fiți cu toții la școală acum? a întrebat ea fără să-și ridice ochii.

— Suntem învoiți, a răspuns Scout.

— Aha, a făcut ea din nou.

Când aparatul a făcut *bip*, mi-a scos termometrul din gură, l-a pus deoparte, apoi s-a dus la capul patului, unde a mâzgălit ceva pe fișa mea. După ce a pus fișa înapoi în lăcașul ei, s-a uitat la mine.

— Programul de vizite se termină într-o oră, ne-a anunțat ea.

— Sigur că da, am spus eu.

După ce a aruncat o ultimă privire muștrătoare spre Scout, Michael și Jason, a dispărut pe ușă afară.

Făcându-mi-se brusc o foame de lup, am arătat spre tava de la capul patului.

— Dă-mi pudingul și continuă-ți povestea, i-am spus lui Scout.

Ea a îndepărtat capacul din folie de aluminiu, apoi mi-a dat cupa și lingurița în timp ce lingea restul rămas pe folie. M-am înfipt în puding.

Noi nu sugem suflete, a continuat Michael. Din punctul nostru de vedere, nu merită să ne păstrăm puterile magice — dacă asta înseamnă să ne hrănim din seva celorlalți. Nu putem dormici să plătim acest preț, să luăm viețile altora și să devenim poetici atunci când vorbim despre cât de grozav am fi un Adept.

Am înghițit o porție zdravănă de puding — puterile magice, care aproape mă rataseră, îmi făcuseră o poftă teribilă de mâncare — apoi m-am uitat la el cu uimire.

Adept?

Cei dintre noi care au puteri magice, mi-a explicat el — dați care sunt dispuși să renunțe la ele. Așa ne spunem noi. Filosofia noastră este următoarea: când ajungem la douăzeci și cinci de ani, restituim puterea universului. Încetăm să o mai folosim. Facem o promisiune, un jurământ.

E un fel de târg chiar, a completat Scout, schițând un zâmbet. Nemaivând putere, nu mai tulburăm echilibrul universului.

Încetăm să mai fim Adepți, a continuat Jason.

Vocea lui scăzută părea puțin nostalgică, de parcă ar fi luat în considerare ce lovitură va fi pentru el să renunțe la puterile magice și nu părea deloc încântat de treaba asta.

- OK, am spus eu. Ca să recapitulăm, există tineri cu puteri magice care aleargă de colo-colo prin Chicago. Unii dintre ei sunt dispuși să renunțe, atunci când magia se transformă într-un animal de pradă — ăștia ați fi voi.

Scout a dat din cap.

- Iar alții nu sunt dispuși să renunțe, așa că îi așteaptă un viitor de supt suflete.

— E un rezumat destul de corect, a spus Michael, încuviințând din cap.

— Dar asta nu îmi explică de ce voi alergați prin coridoarele subterane ale mănăstirii aruncând, cum îi spune, blestemul focului unul într-altul.

Scout s-a uitat la Michael, care a dat din cap aprobator, de parcă i-ar fi acordat permisiunea de a răspunde la întrebare.

— Am găsit o listă, a spus ea. O listă cu, ei bine, cred că ai putea să le spui indicii. Tineri care au devenit ținta Secerătorilor. Tineri pe care i-au luat în vizor, pentru a-i transforma, la propriu, într-un prânz energizant.

Am dat din cap în semn că am înțeles.

— Lucrez la o vrajă de protecție, pe jumătate farmec, pe jumătate blestem, astfel încât Secerătorii să nu mai fie în stare să se concentreze asupra țintelor lor.

— Cum faci asta?

— Ai încercat vreodată să te uiți la o stea îndepărtată, m-a întrebat Scout, și cu cât te uiți mai atentă, cu atât devine mai încețoșată?

— Sigur că da. De ce?

— Păi asta încearcă să facă Scout aici, a spus Michael, în crucișându-și brațele și făcând un semn din cap spre ea. Să facă țintele invizibile pentru Secerători. Ea experimentează asta pe un puști care locuiește într-un apartament din Michigan și este elev la un liceu din South Loop. Nu au fost deloc încântați când au aflat.

— Și din cauza asta vă vânau pe voi? am întrebat eu, întorcându-mi privirea spre Scout.

După cum îți poți imagina și singură, a confirmat ea, nu suntem chiar populari. Datorită ideii noastre de a renunța la propriile puteri magice, nu facem parte, cum s-ar zice, din tabăra majoritară.

Cei înzestrați sunt mândri de puterile lor magice, a spus Jason. Chiar așa și trebuie să fie. Dar cei mai mulți dintre ei nu vor să renunțe la ele.

Asta ne pune în minoritate, a adăugat Michael. Suntem oarecum rebeli.

O celulă magică de decimare?

Cam așa ceva, a adevărit Scout, cu un zâmbet trist. Așadar, Secerătorii își identifică țintele — oameni care pot fi o bună hrană psihică — și tineri care încep să intre în posesia darurilor lor. Detectori, a adăugat ea, anticipând întrebarea mea. Darul lor special este acela de a găsi puterile magice. De ele detecta.

De îndată ce un tânăr este detectat, a continuat Michael, Secerătorii îl încercuiesc precum se adună leii în jurul prăzii. Vorbesc cu tinerii, uneori și cu părinții lor, despre darul lor, le prefigurează parametrii, adică ce știu exact să facă. Și îi învață pe tineri că nu trebuie să se simtă stăpâniți de darul lor și că orice suflet pe care îl storc de viață merită să fie sacrificat pentru binele lor.

Secerătorii încearcă să le inoculeze tinerilor convingerea că renunțarea la puterile lor este egală cu o conspirație, a mai spus Jason, că hrănindu-se cu energia altora, cu esența lor reprezintă un soi de selecție naturală magică — adică supraviețuirea celor tari care se hrănesc cu cei slabi, sau așa ceva. Noi nu suntem de acord. Noi lucrăm la vrăji care să

protejeze victimele sau încercăm să intervenim pe lângă tinerii înzestrați, să îi determinăm pe tineri să gândească singuri, să se gândească la consecințele magiei lor.

— La bine și la rău, a adăugat Scout.

— Așa că încercați să îi faceți să renunțe la jurământul făcut, am tras eu concluzia.

— Te-ai prins, a spus Scout. Încercăm să-i învățăm pe tinerii înzestrați că renunțarea la puterile lor magice este spre binele omenirii. Știi de ce — pentru că, astfel, nu mai distrug sufletele oamenilor.

Am zâmbit ușor.

— Corect.

— Din cauza asta nu prea suntem populari printre ei și tot din aceeași cauză, nici Secerătorii nu sunt deloc populari printre noi. Și, în mod cert, nu avem nevoie de Secerători care să se înmulțească pe aici.

— Nu-i deloc de glumă, a murmurat Jason. Sunt destui fani ai Novicilor în Chicago...

Michael a tușit, dar din tusea lui s-a putut înțelege „Northside”.

Nedumerită, mi-am întors privirea spre Scout.

— Northside?

— Acolo se află Novicii, m-a lămurit ea. E teritoriul lor.

— Înțeleg. Și ce faceți voi în privința evanghelizării? Mă refer la Secerătorii care se înmulțesc pe aici.

— Ei, bine, noi suntem oamenii *buni*, mi-a explicat Michael. Ei sunt agresorii, iar noi le stăm în cale. Le îngreunăm activitatea de zi cu zi — recrutarea, spălarea creierelor, munca de lămurire dusă cu tinerii înzestrați cu puteri magice.

...i convingă că trebuie să-și păstreze puterile și să trăiască viați lungi și împlinite în chip de zombi care sug sufletele oamenilor.

Ne izbim de prejudecăți adânc înrădăcinate, a afirmat totuși rânjind. Chiar acum, facem foarte multe în privința protejării ținutelor și ne străduim din răputeri să ne împrietimim cu cei înzestrați cu puteri magice, care nu au devenit încă adepții forțelor malefice.

O mulțime de lucruri din cauza cărora ajungeți să fiți omorâți, am subliniat eu, aruncându-i lui Scout o privire tăioasă.

Adevărat, a confirmat ea cu o aplecare a capului. Secreterii sunt niște mici lipitori pline de tenacitate. Ne petrecem mult timp pentru a ne ține pe noi înșine în viață.

Mi-am încrucișat picioarele pe sub pătura subțire.

În cazul ăsta, poate că nu trebuia să-i fi lăsat în Sfânta Colă.

Scout a hohotit.

Nu i-am lăsat noi înăuntru. Tunelurile de sub mănăstire fac legătura cu jumătate din clădirile din Buclă. Bine ai venit în rețeaua de tuneluri Pedway!

Și câți sunt? m-am interesat eu.

Credem că vreo două sute, a apreciat Scout. Par destul de mulți, dar Chicago este al treilea oraș ca mărime din țară. Două sute din aproape trei milioane nu înseamnă mult. Și bineînțeles că nu avem nicio informație exactă în această privință, așa că nu putem decât să ghicim că ar fi vreo două sute.

Și voi, băieți?

— Luna asta, ne concentrăm asupra unui număr de douăzeci și șapte de Adepți identificați în Chicago și în afara lui, a răspuns Michael. Inclusiv liceenii din echipa de fotbal Junior Varsity și clubul sportiv universitar Varsity. Echipa V este pentru Adepții din colegii și universități ultima lor șansa de a se juca de-a vrăjitorii și magicienii înainte de a se întoarce la traiul obișnuit, de zi cu zi. Ne-am organizat în enclave în interiorul și în afara orașului. Într-un soi de cartiere generale.

O altă piesă din puzzle s-a potrivit la locul ei.

— Asta reprezintă simbolurile de pe clădirile din camera cu macheta.

Vocea mea a căpătat o mică doză de entuziasm.

— Era un Y într-un cerc, și cercurile acelea unite arătau ca un soi de cruce. Arată localizarea enclavelor?

— Chestiile acelea ca niște cercuri se numesc „trifoi cu patru foi”, a spus Michael. Simbolul Y indică amplasarea enclavelor sau sanctuarelor — adică locurile unde Secerătorii plănuiesc să își ademenească victimele. Sunt șase enclave în Chicago. Sfânta Sofia este Enclava Trei.

— Sau ET¹, cum le place idioților să o numească, a adăugat Scout, rânjind cu gura până la urechi și întorcându-și capul în direcția băieților.

Jason și-a ridicat spre mine o privire îngrijorată.

— Ai spus că ai fost în camera cu macheta orașului?

S-a uitat apoi la Scout, de data asta cu o privire acuzatoare.

— Ai lăsat-o în camera cu macheta orașului?

---

¹ Aluzie la filmul științifico-fantastic *E.T., extraterestrul*.

Eu una, nu, s-a apărat Scout. Nici măcar nu am fost acolo. Ageamiile alea au găsit camera, au dus-o acolo și au incendiat-o înăuntru.

Jason și-a pus mâinile în șolduri. În mod categoric, nu era deloc mulțumit.

Fetele alea profane știu de camera cu macheta?

Ți-am spus eu că vor ajunge acolo, l-a admonestat Scout. Nu toate tunelurile sunt blocate. Ți-am spus eu că așa se va întâmpla, până la urmă.

Nu acum, a protestat Michael. Nu e momentul să vorbim chiar acum despre acest lucru.

Se cam crease ceva tensiune.

De ce tunelurile, în primul rând? m-am mirat eu. Dacă Secerătorii sunt porniți să sugă sufletele oamenilor și să vă împiedice să le stați în cale, de ce nu iau cu asalt ușa principală a Sfintei Sofia, ca să pună stăpânire pe școală?

Cu toate că suntem o celulă de decimare, a comentat Jason, avem un lucru în comun cu Secerătorii — nimeni nu vrea să fie dat în vileag în public. Nu vrem să provocăm haos, iar Secerătorilor le place să poată fura câte un suflet ici-colo, fără să atragă prea mult atenția publică.

- Oamenilor probabil că nu le-ar pica prea bine așa ceva, am gândit eu cu glas tare.

Exact, m-a aprobat Scout cu o aplecare a capului. Secerătorilor nu le-ar plăcea să fie închiși la balamuc — sau să se facă experimente pe ei — iar nouă, nici atât. Așa că ne purtăm bătăliile departe de ochii lumii. Le purtăm sub pământ, sau cel puțin, departe de străzi. De obicei, plecăm și ne

întorcem fără probleme, dar în ultima vreme au devenit agresivi. Mai agresivi decât de obicei, a murmurat ea.

Mi-am amintit ce îmi spusese Scout despre vara lor lungă și obositoare. Presupuneam că niște adolescenți setoși de sânge, care se îndeletniceau cu magia, erau în stare să-i facă una ca asta unei fete ca ea.

— Au ieșit destul de des la vânătoare în ultima vreme, a constatat Jason. Ne întrebăm cu toții ce or pune la cale.

Camera s-a cufundat în tăcere, cei trei gândindu-se, probabil, la ceea ce Secerătorii ar putea pune la cale. Apoi s-au uitat la mine cu priviri întrebătoare, așteptând, poate, o reacție din partea mea — lacrimi, sau neîncredere, sau entuziasm. Dar încă mai aveam întrebări.

— Așteptați cu nerăbdare momentul? i-am chestionat cu Scout a clătinat din cap.

— Care moment?

— Când veți renunța la puterile magice.

Mi-am întins picioarele și-mi-am băgat mâinile sub pătură — locul ăsta era la fel de friguros ca Sfânta Sofia.

— Adică, oricum ați da-o, aveți un preț de plătit, dar și beneficii, așa e? Chiar acum, cu toții aveți un soi de putere. Ajungeți la pubertate și vă obișnuiți cu înclinațiile magice, dar vine momentul când trebuie să renunțați la ele. Nu va deranjează acest lucru?

Au făcut un schimb de priviri.

— Asta e, s-a mulțumit Scout să spună încetișor. În momentul de față, magia face parte integrantă din noi, dar nu va fi așa la infinit.

– Dar nu vor mai fi nici întâlnirile din miez de noapte, nici odioșii Secerători, nici fericiții Adepți de la Varsity.

Scout a ridicat din sprânceană la auzul micii tirade a lui Jason.

Știu, i-a confirmat Jason. Nu e momentul.

Bănuiam că lucrurile nu stăteau pe roze în Enclava Trei.

Așadar, tipul care m-a izbit de m-a făcut să leșin sau mă știu ce mi-o fi făcut. Ați spus că îl cheamă Sebastian. Și e un Secerător.

Scout a dat din cap afirmativ.

El e.

A spus ceva înainte de a mă doborî. Ce-a vrut să însemne?

Ad meloria, mi-a explicat Michael. E în latină. Înseamnă „spre lucruri mai bune”.

M-am arătat surprinsă.

Bănuiesc că este mottoul lor.

Ai dreptate, a confirmat Scout. Ei cred că lumea va fi un loc mai bun dacă își păstrează puterile magice. Cred că ei reprezintă elita și că toată lumea trebuie să le dea ceea ce li se cuvine. E ceva în genul supraviețuirii celor mai puternici.

Mai degrabă a supraviețuirii celor mai nebuni dintre ei, a bodegănit Jason.

S-a uitat mai întâi la ceas, apoi la Michael.

Va trebui, probabil, să o luăm din loc, a spus el, după care s-a uitat la mine. Ne pare rău că trebuie să te lăsăm aici. Avem niște chestii de făcut la MA în această după-amiază.

Nicio problemă. Mulțumesc că ați trecut pe aici. Și mulțumesc pentru floare.

Și-a înfundat mâinile în buzunare și mi-a zâmbit larg.

— Nicio problemă, Parker. Mă bucur că ai revenit printre cei vii.

I-am zâmbit la rândul meu, cel puțin până când Scout și-a dat glasul ca să îmi atragă atenția.

— Trebuie să o șterg și eu, m-a anunțat ea, trăgând o cașcană matlasată de pe spătarul scaunului.

S-a strecurat în ea, apoi a prins-o în capse. Jacheta albă, masivă, îi trecea de genunchi, ceea ce o făcea să arate de parcă nu ar fi avut pe dedesubt nimic altceva decât colanții și pantofii Dr. Martens Mary Janes, cu tălpi groase și barete.

— Arăți ca un om de zăpadă.

Și-a dat ochii peste cap.

— Bate alizeul pe afară azi. Nu avem cu toții parte de un adăpost cald și îmbelșugat.

M-am ghemuit în pat, cu gândul să profit cât puteam de căldură, având în vedere că a doua zi aveam să mă întorc probabil în camera mea frigorifică.

— Ai grijă, mi-a spus Michael, lovind ușor cu degetele tăvii de la capul patului.

Am bănuț că, pentru un tip macho, acesta era echivalentul unei îmbrățișări. Oricum ar fi fost, am apreciat gestul.

I-am zâmbit în chip de răspuns.

— Sunt sigură că ne vom revedea în curând.

— Și să sperăm că în împrejurări mai favorabile.

I-a aruncat lui Scout o privire piezișă.

— Green.

Ea și-a dat ochii peste cap.

— Garcia.

Când s-a uitat din nou la mine, zâmbea.

Te sun mai târziu, a spus ea.

Am dat din cap.

Trioul și-a adunat lucrurile, iar eu mi-am încleștat degetele, fiindcă mă mânca limba să mai pun o întrebare finală. Oricum, mi-era frică să o pun. Palmele îmi transpirau efectiv, dar am reușit, până la urmă, să deschid gura.

Jason.

S-au întors cu toții la auzul numelui său.

El s-a uitat la mine, surprins.

Da?

Pot să stau de vorbă cu tine o clipă?

Ăă, da.

Și a pus rucsacul pe umeri, apoi a făcut un schimb de priviri cu Scout și Michael. Ea a ridicat din sprâncene, dar l-a lăsat pe Garcia să o împingă spre ușă și să o scoată afară.

Când ușa s-a închis în urma lor, Jason și-a întors din nou privirea spre mine.

Îi totul în regulă?

Oh, da.

Mi am concentrat atenția asupra păturii preț de o clipă, înainte de a mă uita, în cele din urmă, în ochii lui albaștri, de cristal.

Uite ce e, voiam doar să vă mulțumesc. Pentru că m-ați scos afară din subsol, vreau să spun. Dacă n-ați fi fost voi și Scout...

Nu ai fi fost lovită, în primul rând, a terminat el fraza în locul meu.

Am deschis gura, dar am închis-o la loc, nefiind cu adevărat în stare să discut cu el în contradictoriu pe această temă.

— Mă bucur că ești bine, a rostit el cu un glas blajin. Și, orice ar fi, ești bine-venită printre noi, Lily.

Îmi plăcea felul în care îmi rostea numele, de parcă nu ar fi fost o simplă înșiruire de litere, ci un cuvânt încărcat de semnificații. *Lily*.

— Asta nu înseamnă că mă bucur că ai intrat fără să vrei în treaba asta — mai ales că nu dispui de puteri magice cu care să te poți apăra.

Și-a lăsat capul într-o parte.

— Cu toate că, parcă am auzit eu ceva despre niște papuci?

— Să înțeleg că Scout mi-a divulgat metodele defensive?

Și-a încrucișat brațele la piept.

— Niște mișcări impresionante, pot să spun. Cu alte cuvinte, cine s-ar fi gândit că doar câțiva centimetri de spumă poliuretanică pot reprezenta o tehnologie de vârf în domeniul...

— În regulă, Shepherd. Ți-ai demonstrat punctul de vedere.

— Chiar așa? a întrebat el, pe jumătate zâmbind.

Am constatat că Jason pe jumătate zâmbind era și mai mortal decât Jason zâmbind larg, cu gropițe în colțurile gurii. Când zâmbea pe jumătate părea mai degajat — aproape incredibil de frumos.

— Da, am spus eu într-un final.

Am rămas o clipă pierduți unul în ochii celuilalt, până când el a făcut un semn din cap spre ușă.

- Cred că ar trebui să mă duc și eu după Scout și Michael?

Transformase afirmația în întrebare, de parcă nu ar fi vrut să plece, dar sesizase starea mea de nervozitate. L-am oprit, cu inima zbătându-mi-se frenetic în piept.

- De fapt, mai era ceva.

A rămas uitându-se la mine în expectativă.

- Când eram acolo, jos, în subsol. Când am fost lovită. Mi s-a părut... mi s-a părut că aud un mârâit. Ca de animal.

Ochii i s-au mărit cât cepele și buzele i s-au întredeschis de mirare. Nu se așteptase ca eu să aduc vorba despre asta, dar nu puteam să îmi scot acel sunet din minte.

Jason nu îmi dăduse încă un răspuns, așa că am insistat. Țiam că mârâitul nu provenise de la Scout — ea recunoscuse că făcea farmece. Și nici nu credeam că îl scosese fata care provoca cutremure sau băiatul care arunca blestemul focului. Și, în afară de ei, doar Jason se mai aflase acolo.

- Zgomotul acela, l-am încolțit eu. Tu l-ai făcut?

S-a uitat la mine cu ochii albaștri și reci, fărâme de safir tușate.

- Scout ți-a spus purul adevăr despre Adepți, a rostit el într-un târziu. Ți-a spus că fiecare dintre noi posedăm puteri magice, fiecare în felul său. O descriere sumară, dar nu întru totul exactă.

A făcut o pauză, după care și-a umezit buzele.

Eu nu sunt ca ceilalți.

Inima îmi bubuia atât de aprig în piept, încât nu aș fi fost surprinsă dacă el ar fi auzit-o. Mi-a trebuit un răstimp de o clipă ca să îi pot pune întrebarea.

— Cât de diferit ești de ei?

Când Jason și-a ridicat din nou privirea spre mine, culoarea ochilor lui devenise verzuie, apoi gălbuie cu irizații argintii, precum ochii unei pisici surprinse de un fascicul de lumină.

— Destul, mi-a răspuns el, și aș fi putut să jur că vocea lui era mai groasă, mai profundă. Destul de diferit.

S-a întors și a plecat.

Inima mea nu a încetat să-mi bubuie până când ușa s-a închis în urma lui.

10

După plecarea tripleților, în încăpere s-a lăsat liniștea, cel puțin preț de câteva minute. Doctorul a venit, în slăbit, în vizită și m-a examinat din cap până în picioare, ajungând la aceeași concluzie ca și mai devreme — nu aveam nimic. Demn de remarcat era faptul că nu mă întrebase din ce cauză ajunsesem de la o școală particulară de fete tocmai la spital.

Orice ar fi știut, încă mai aveam o grămadă de timp de omorât în spital. În primele zece minute, m-am tot jucat cu telefonul mobil, încercând să-mi adun curajul să o sun pe Ashley. Dar era, probabil, încă la ore și, pe deasupra, ce aveam să îi spun? Că m-am întâlnit cu niște indivizi ciudați cu puteri magice, care reușiseră să mă prindă în mrejele lor? Nu mă prea dădeam în vânt după genul ăsta de conversație, dar cum altfel puteam să îi explic, fără să sune de-a dreptul amare — așa că am lăsat telefonul și mi-am aruncat o privire prin salonul de spital. Din moment ce nimeni nu îmi adusese

temele — și cum nici nu aveam de gând să le cer — am dat drumul la televizorul agățat de perete, m-am lăsat comod pe spate și tocmai începusem să mă uit la un *reality show* despre femei bogate și plictisite, fără nicio ocupație, când s-a auzit un ciocănit în ușă.

Nu aveam nici cea mai mică idee cine altcineva ar putea veni în vizită la mine — în afară de gașca fițoaselor, în speranța că ar putea să facă paradă de victoria lor — dar am îndreptat telecomanda spre televizor și l-am oprit.

— Intră, am spus eu.

Ușa s-a deschis și s-a închis, apoi s-a auzit tăcănitul tocurilor pe pardoseala din gresie. Foley a apărut de după colț, ținând mâinile împreunate, îmbrăcată într-un taior cochet, deschis la culoare; părul blond-cenușiu, frumos aranjat, îi cădea pe umeri. Om de afaceri scria pe ea.

— Domnișoară Parker.

Foley s-a îndreptat spre fereastră și a îndepărtat lamelele câtorva jaluzele ca să arunce o privire afară, în oraș.

— Cum te simți?

— Mulțumesc, bine, date fiind împrejurările.

— Ți-ai pierdut cunoștința, a spus ea.

A afirmat, nu a întrebat.

— Da, așa am auzit și eu.

— Da, bine. Domnișoară Parker, mă bazez pe faptul că înțelegi importanța reputației de care se bucură instituția noastră, cât și de prețul pe care îl punem pe discreție. Bine înțeles că nu dorim să atragem o atenție nedorită din cauzele escapadelor elevilor noștri. Nu ar fi nici în favoarea Sfintei Sofia, nici în favoarea elevelor, nici a absolventelor, dacă

comunitatea sau presa ar crede că instituția noastră nu reprezintă un loc sigur pentru elevele ei.

Nu îmi dădeam seama ce știa din ceea ce se petrecea — sau ceea ce credea că se petrecea — dar în mod cert voia cu tot dinadinsul să treacă totul sub tăcere.

Mă bazez, de asemenea, pe faptul că înțelegi destul de bine importanța grijii tale față de propria sănătate și că vei fi suficient de atentă pe viitor să nu îți mai pierzi cunoștința.

Remarca asta m-a făcut să mă îndrept puțin de spate. Ce credea ea — că mă înfometasem și leșinasem din lipsă de mâncare? Să fi văzut numai momentul de intimitate pe care îl petrecusem în compania cupei de puding, ceva mai devreme.

Am grijă de mine, am asigurat-o eu.

Toate dovezile probează contrariul.

OK, pe bune, o mică parte din mine voia să-i denunț pe toți, pe Jason, pe Michael și pe restul Adepților sau, cel puțin, măcar pe gașca fițoaselor, care mă aruncase în ghearele rânului. Aș fi avut o satisfacție teribilă să îi șterg lui Foley expresia aia de infatuare de pe chip și să i-o înlocuiesc cu ceva care să semene un pic a compasiune.

Teoria asta însă ridică două probleme.

În primul rând, nu eram pe deplin sigură că Foley era capabilă de compasiune.

În al doilea rând, trebuia să fiu cinstită cu mine însămi. Nu coborâsem în subsol fiindcă Veronica și prietenele ei la catarină mă forțaseră în vreun fel. Și o promisem la drum pe celălalt coridor — ca să dau nas în nas cu Secerătorii — fiindcă hotărâsem să o fac pe tânărul explorator. Fusesem curioasă și căzusem de bunăvoie în plasa lor.

Mai mult chiar, aş fi putut să bat în retragere mai devreme. Aş fi putut să mă dau deoparte, să le spun lui Jason, Michael şi Scout că nu vreau să particip la cursul lor de iniţiere în magia plină de mister şi să îi las să îşi rezolve singure problemele cu Secerătorii. Dar le-am solicitat încrederea, cerându-le să mă pună şi pe mine la curent cu ceea ce se întâmplă şi nu aveam de gând să-i trădez.

Aşa că, de data asta, trebuia să acopăr echipa. Dar, *astfel*, Scout îmi rămânea datoare.

— Aveţi dreptate, am asigurat-o eu.

Ochii ei s-au mărit instantaneu, de parcă ar fi fost surprinsă că o adolescentă era de acord cu ordinele ei.

— A fost o săptămână stresantă.

Absolut adevărat.

— Trebuie să am mai multă grijă de mine.

Ea a ridicat sprâncenele.

— Este o atitudine surprinzător de matură.

— Sunt surprinzător de matură.

Nu că aş nu fi vrut să-i dau o replică usturătoare directorului şcolii mele, managerului (manageriţei?) stabilimentului unde locuiam, dormeam, mâncam şi învăţam. Dar atitudinea ei, faptul că presupunea că eram în spital fiindcă îmi lipsea acea capacitate fundamentală de a mă pune la adăpost de primejdii, practic cerşea o replică usturătoare.

Pe de altă parte, din moment ce luasem hotărârea să mă aflu mai adânc pe coridoarele subterane ale mănăstirii în loc să mă întorc la mine în cameră, poate că aşa şi era.

Foley şi-a arcuit sprâncenele, iar expresia ei a lăsat să se întrevadă clar ceea ce gândea ea privitor la răspunsul meu.

Domnișoară Parker, noi luăm foarte în serios atât bunăstarea elevelor noastre, cât și reputația instituției.

Având în vedere ceea ce se petrecea în subsolul instituției, aveam dubiile mele. Dar am reușit să îmi țin gura.

Înțeleg că mâine te reîntorci la Sfânta Sofia?

Așa mi s-a spus.

Holey a dat din cap.

Foarte bine. Am rugat-o pe domnișoara Green să îți ia trenule. Luând în considerare faptul că mâine este sâmbătă, vei avea destul timp la dispoziție să le termini până la reluarea cursurilor. Îți voi pune la dispoziție o mașină care să te aducă apoi la Sfânta Sofia. Dacă mai ai nevoie de ceva, înainte de te reîntoarce, poți să iei legătura cu personalul nostru.

Am dat din cap. Părea că își încheiase misiunea, așa că s-a îndreptat spre ușă. Dar la un moment dat a întors capul spre mine.

În legătură cu conversația noastră, a început ea, probabil că am fost... prost informată cu privire la profesiunea părinților tăi.

M-am holbat la ea vreo câteva secunde, încercând să pricep de ce făcuse stânga-împrejur.

Prost informată?

Îmi dau seama că tu, bineînțeles, ar trebui să știi mai bine decât mine în ce domeniu lucrează părinții tăi.

S-a uitat la ceas.

Trebuie să mă întorc la școală. O seară plăcută.

Prin minte au început să îmi umble fel de fel de gânduri, dar am reușit să dau din cap în vreme ce ea dispărea după colț, ca apoi să deschidă și să închidă ușa din nou.

Am rămas cu ochii pironiți pe telecomandă cam vreo minut după ce a plecat, jucându-mă cu ea printre degete în timp ce rumegam.

Din capul locului, era destul de ciudat că venise în vizită — adică, vreau să spun, câți directori de școală își vizitează elevii în spital? În mod evident, avea teoriile ei cu privire la ceea ce mi se întâmplase — cu alte cuvinte, totul fusese din vina mea. Bănuiesc că voia să-și acopere spatele, să li-
sigură că nu aveam să vând pontul mass-mediei sau să apele-
la un avocat în legătură cu „accidentul” meu.

Și apoi, din senin, a adus vorba despre părinții mei și și a schimbat povestea? Și ceea ce era mai ciudat încă — a părut realmente sinceră. Plină de remușcări, chiar, și Foley nu pare deloc genul de om capabil să nutrească sentimente, cu atât mai puțin genul care să admită că a greșit.

Mi-am mușcat marginea buzei și i-am dat telecomenzii un ultim bobârnac. Spuneți-le cum vreți — Secerători, Adepți, magie, blestemul focului sau oricum altcumva. Cert e că ne petreceau lucruri teribil de ciudate la Sfânta Sofia.

Conform spuselor doctorului, mi-au dat drumul din spital în dimineața următoare. Conform spuselor lui Foley, una dintre matroanele cu ochelari, care patrula de obicei prin sala de studiu, mi-a adus haine de schimb — jeanși și un tricou, o ținută lejeră aleasă, probabil, de Scout — și m-a externat. O soră m-a dus cu căruciorul, de parcă aș fi fost invalidă, până la ușa principală a clinicii, iar mașina cu emblema Sfânta Sofia era parcată în fața intrării. Matroana nu a scos o vorbă pe tot drumul înapoi până la mănăstire, dar a fost o călătorie

destul de scurtă — doar câteva străzi ne despărteau de noua mea casă de pe strada Erie. M-au lăsat la ușa principală fără o vorbă, iar eu am urcat scările și am intrat în clădire. Cu toate că fusesem plecată doar vreo două zile, mănăstirea îmi părea aproape... străină. Nu începusem încă să mă simt acolo ca acasă, dar acum mi se părea că era mai departe ca niciodată de Sagamore.

Era sâmbătă după-amiază și clădirea principală era aproape pustie. Câteva eleve erau risipite prin sala de studiu, probabil pentru a ajunge cu temele de weekend la zi sau pentru a lucra suplimentar ca să-și încarce portofoliul academic. Aripa în care se aflau apartamentele era mai zgomotoasă, muzica și televizoarele cu sonorul dat tare revărsându-se pe coridoare, semn că fetele de la Sfânta Sofia se relaxau și se bucurau de weekend.

Am descuiat ușa apartamentului. Scout a sărit de pe canapea, garnisită cu jeanși și tricouri puse unul peste altul, cu părul strâns într-o codiță de cal, și efectiv m-a doborât la pământ cu îmbrățișarea ei.

— Mulțumesc lui Dumnezeu, a spus ea. Gașca fițoaselor a început să devină aproape insuportabilă.

Mi-a dat drumul, apoi m-a măsurat din cap până în picioare.

— E totul în regulă?

— Așa a fost la ultima verificare, am răspuns eu cu un zâmbet.

I-am făcut cu mâna lui Barnaby, care stătea pe canapea în spatele nostru. Purta un tricou bleu-deschis, mulat pe corp, cu un curcubeu imprimat în față, iar părul îi era ridicat

într-un soi de concii complicat. Semăna foarte mult cu stilul din musicalul *Sunetul muzicii*.

— Bună, Lily, m-a întâmpinat ea.

— Salut, Lesley.

Ușa de la camera lui Amie s-a deschis. Amie, M.K. și Veronica au ieșit grămadă din cameră, dar zâmbetele le-au pierit de pe chipuri când au văzut că m-am întors acasă. Erău toate îmbrăcate în șorturi, tricouri fără mâneci și cu adidași. Am presupus că era vremea antrenamentului.

Zâmbetul lui Amie a pălit, lăsând loc unei expresii ce semăna mai mult a muștrare de cuget, de parcă își cerea scuze. Zâmbetul lui M.K. era arogant. Veronica își folosea ambele mâini ca să-și strângă părul într-o coadă. Nici măcar nu eram în raza ei vizuală.

— Ai fost în spital, a început M.K.

Nu era nici urmă de scuze în cuvintele ei, niciun indiciu că s-ar fi simțit cumva responsabilă de orice mi s-ar fi putut întâmpla. Bineînțeles că nu erau responsabile, dar nu aveau de unde să știe asta. Speram să dau de ceva mai multă căință, cinstit vorbind — poate câteva cuvinte drăguțe rostite cu o „stinghereală bovină”.

— Mda, am răspuns eu.

— Ce-ai pățit?

M.K. se pare că trecuse peste partea cu stinghereala, ajungând drept la faza acuzatoare.

— Nu pot să vă spun nimic, le-am spus eu.

— De ce? Se ia?

M.K. a nechezat de propria ei glumă.

— Ceva contagios?

— Sunt anumite... probleme în legătură cu asumarea responsabilităților, am răspuns eu, căutând-o pe Amie din priviri.

Ea era cea mai prăpăstioasă din grup. Așa că m-am gândit că era ținta cea mai potrivită.

— Probleme cu asigurările. Probleme referitoare la obligațiile părintești. Poate că ar fi cel mai bine să nu vorbim despre asta acum. Nu vrem să ajungem să apelăm la avocații noștri. Cel puțin, nu încă.

Scout s-a întors pe jumătate spre mine, astfel încât numai eu să-i văd chipul, și mi-a făcut cu ochiul.

Veronica și Amie au făcut un schimb de priviri îngrijorate.

— Dar mulțumesc pentru tur, am adăugat eu, în timp ce mă îndreptam spre dormitor.

Am descuiat ușa, apoi am rămas în prag în vreme ce Scout și Barnaby au șters-o înăuntru.

— A fost foarte educativ, am completat eu.

Am făcut cu ochiul fițoaselor, am intrat în cameră și am închis ușa după noi.

Ca ieșire dramatică din scenă, n-a fost rău deloc.

Le-am pus, pe scurt, la curent pe Scout și pe Lesley, referindu-mă doar la acele lucruri pe care puteam să le spun în prezența lui Lesley. Lesley nu era o Adeptă, cel puțin din câte știam eu, așa că am trecut sub tăcere vizita lui Foley și discuția avută cu Jason. Dar le-am gonit destul de repede din camera mea.

Simțeam nevoia să fac un duș.

Un duș superfierbinte, superlung și superresponsabil în privința grijii față de mediul înconjurător. De îndată ce au ieșit pe ușă, m-am schimbat într-un halat cu două fețe (una cu dungi pentru zile senine și una de un albastru intens pentru

zile apăsătoare), mi-am înșfăcat obiectele de toaletă și m-am îndreptat spre baie.

Mi-am petrecut primele cinci minute stând cu mâinile sprijinite de perete și cu capul sub jetul dușului. Fierbințeala probabil că nu îi făcea prea bine părului meu, dar aveam nevoie de asta. Trebuia să mă frec bine ca să scap de toată mizeria din subsol și de toată mizeria din spital, ca să nu mai vorbesc de toată mizeria emoțională provocată de: 1. dubiile lui Foley cu privire la onestitatea părinților mei; 2. faptul că, timp de douăsprezece ore, am fost inconștientă și, foarte probabil, la un pas de moarte; 3. faptul că am fost victima unei farse, care a condus la punctul numărul doi; și 4. faptul că am fost scoasă dintr-o situație periculoasă de un băiat incredibil de frumos și aproape că *nu* îmi aminteam absolut nimic despre asta. Ultimul punct era o crimă împotriva naturii.

Și, bineînțeles, mai era și cealaltă problemă.

Problema puterilor magice.

Varsity, Junior Varsity, Adepții, blestemul focului, Secrețorii, enclavele. Oamenii ăștia aveau propriul lor vocabular și se pare că erau ferm convinși că dețineau puteri magice.

Sigur că da, văzusem *ceva*. Și, orice s-ar fi petrecut dedesubtul Sfintei Sofia, dedesubtul orașului, nu aveam de gând să dau nimănui în vileag. Și, totuși — ce văzusem? Fuseser, într-adevăr, magie? Adică — *magie*, în sensul adevărat al cuvântului, cu inorogi și descântece și vrăji, cu vrăjitori și vrăjitoare cu puteri magice?

Nu pot să spun că eram prea convinsă de treaba asta.

Am mai reflectat asupra acestui subiect în timp ce mi-am strâns lucrurile și m-am dus înapoi în camera mea, în papuci

de duș, apoi le-am făcut cu mâna lui Scout și lui Lesley, care jucau cărți în camera comună. M-am mai tot gândit și în timp ce mi-am șters părul, mi-am luat pantalonii de pijama din flanel din sertarul biroului meu și m-am îmbrăcat.

Am auzit o singură bătaie rapidă în ușă. M-am întors să mă duc să văd cine e, dar bătaia în ușă s-a oprit, fiind înlocuită de un pachet roz apărut pe sub ușă. Am agățat prosopul ud de mânerul ușii de la debara, apoi am tras înăuntru pachetul și l-am luat de pe jos. Dintr-un exces de precauție — nu mai puteam fi sigură de nimic în vremurile astea — l-am dus la ureche. În momentul în care am fost destul de sigură că nu ticăia, am strecurat un deget pe sub hârtia în care era înfășurat.

Și am zâmbit.

Împachetat în hârtie roz — care nu putea proveni decât din camera lui Amie — era ceea ce mai rămăsese din punga de bomboane Scotties pe care o începusem înainte de incursiunea mea în subsol. Nu eram sigură dacă era un dar de iertare sau o încercare de mituire.

Dar îmi plăcea, orișicum, am gândit eu, în timp ce ronțăiam capul unui alt nefericit de Scottie.

Din păcate, după cum mi-am dat seama, pe când mă aplecasem după bomboanele Scotties, genunchii încă mă mai dureau de la dubla căzătură pe podeaua din piatră. Mi-am pus premiul pe birou, mi-am suflecat pantalonii și m-am dus în fața oglinzii să îi examinez. Pe rotule se formaseră vânătăi purpurii, dovadă a faptului că mă ciocnisem cu ele bine, orice sau oricine or fi fost ei.

Am simțit o durere intensă de spate în timp ce mi-am rulat înapoi pantalonii. M-am răsucit pe jumătate în fața oglinzii,

apoi mi-am ridicat tricoul cu trupa The Ramones, pe care îl asortasem cu pantalonii de pijama, ca să examinez locul în care mă lovise blestemul focului. Mă așteptam să văd o altă vânătăie, vreun semn oarecare al forței care mă doborâse la pământ și îmi tăiasse respirația.

Nu era nicio vânătăie, cel puțin din câte puteam vedea în poziția în care mă aflam — pe jumătate întoarsă cum eram, cu fața la oglindă, cu un șold un pic ridicat și cu gâtul răsucit. Am dat drumul aproape de tot tricoului cu gândul să mă duc, veselă nevoie mare, drept în pat, cu revista *Vogue* luată de pe mäsufă.

Dar tocmai atunci l-am văzut.

Inima mi-a stat în loc și simțeam cum mă strânge ceva de gât.

În zona sacrală, aveam un semn. Nu era o vânătăie — nu se potrivea culoarea. Nu era nici purpurie, nici vineție, nici măcar galbenul acela ciudat pe care îl capătă vânătăile după câteva zile.

Era verde. Verde crud — aceeași culoare ca a blestemului focului care mușcase adânc în pielea mea.

Mai mult, avea o formă clară. Era un simbol — o hieroglifă aflată în zona șalelor, asemenea unui tatuaj pe care nu mi l dorisem.

Fusesem însemnată.

11

Am rămas în fața oglinzii timp de douăzeci de minute, făcându-mi griji în legătură cu semnul de pe spate. M-am răsucit într-o parte și-ntr-alta, cu poalele tricoului rulate în mâini, cu gâtul înțepenit de durere de cât mi-l sucisem, până când mi-a dat prin cap să îmi scot oglinda din trusa de machiaj. Am deschis capacul, m-am întors cu spatele, apoi am îndreptat-o spre oglinda mare.

Nu era doar un semn sau un pistrui, sau o cută ciudată cauzată de statul pe patul de spital timp de douăzeci și patru de ore.

Era un cerc — un cerc perfect. Un cerc prea perfect ca să fie accidental. Prea perfect ca să fie altfel făcut decât cu o intenție precisă. Iar în interiorul cercului erau niște simboluri — bucle și linii, toate distincte, dar nu erau organizate în vreun tipar familiar mie.

Și cu toate acestea, chiar dacă nu știam ce înseamnă, puteam să îmi dau seama ce *nu erau*. Liniile erau clare, formele distincte. Erau mult prea perfecte pentru un accident biologic.

Mi-am încruntat sprâncenele și mi-am lăsat mâna să cadă, rămânând cu ochii fixați în podea, plină de nedumerire. De unde apăruse? Mi se întâmplase ceva cât timp fusesem în conștientă? Fusesem tatuată de vreun medic excesiv de zelos de la Urgențe?

Sau răspunsul era chiar mai simplu... și mai complex, totodată?

Semnul era în același loc în care fusesem lovită de blestemul focului, unde acea volbură de căldură și foc (și magie) azvârlită de Sebastian se abătuse vuind și mugind asupra spinării mele.

Nu aveam idee ce *legătură* avea blestemul focului cu simbolul respectiv, dar ce altceva putea să fie? Cum altfel să fi ajuns acolo?

Pe neașteptate, s-a auzit o bătaie în ușă. Instinctiv, am trântit capacul oglinzii și am tras tricoul în jos.

— Da?

— Hei, mi-a răspuns Scout de pe cealaltă parte a ușii închise. Mergem să ne luăm câte un cornet de înghețată Rainbow dintr-un loc din vecinătate. Vrei să vii cu noi? E doar la trei-patru străzi distanță. Poate ți-ar prinde bine niște aer curat, ce zici?

Am simțit cum mi se întoarce ceva în stomac, probabil la gândul că, la un moment dat, va trebui să îi spun lui Scout despre semn și să-i solicit ajutorul în vederea descifrării semnificației acestuia. Chestia asta nu îmi cădea bine deloc. Una era să-i povestesc despre aventurile mele. Dar cu totul altă era să fac parte din această poveste cu magie și să fiu marcată pe viață de ea.

- Nu, mulțumesc, am refuzat eu, aruncând uşii închise privirea vinovată cu care n-aş fi putut să mă uit în ochii lui Scout. Nu mă simt prea grozav, cred că o să mă odihnesc puțin.

- Ah, bine. Vrei să îţi aducem ceva la întoarcere?

- Oh, nu, mulțumesc. Nu prea mi-e foame.

Era adevărul adevărat.

Ea a rămas tăcută pentru o clipă.

Eşti în regulă acolo? a întrebat în final.

Da. Doar, ştii tu, sunt obosită. Nu prea am dormit în spital.

Şi asta era adevărat, dar mă simţeam destul de prost, fiindcă îmi încrucişasem, totuşi, degetele, din pricina minciunii pe care o trăsesem.

OK. Păi ar fi bine să tragi un pui de somn, atunci, mi-a sugerat ea. Trecem mai târziu pe la tine să vedem ce faci.

Mulțumesc, Scout, i-am spus eu.

După ce am auzit paşii îndepărtându-se, m-am întors şi m-am lipit cu spatele de uşă, răsuflând uşurată.

În ce mă băgasem?

Aşa cum îi spuseseam lui Scout, m-am cocoţat în pat, trăgându-mi peste cap turnurile gemene — simbolul Sfintei Votivă -- şi încercând să dorm, fără succes însă. Fusesem plină de înţelegere faţă de Scout şi de povestea cu Adeptii, aflată în spital. Făcusem un legământ cu mine însămi să îi cred, să cred în ei, chiar şi atunci când Foley şi-a făcut apariţia. De asemenea, făcusem un legământ cu mine însămi să nu las întâmplările dramatice din subsol — de orice natură ar fi fost ele — să îmi afecteze prietenia cu Scout.

Și acum stăteam în camera mea, cu capul îngropat în bumbac și flanel, ascunzându-mă.

Ce mai prietenă eram și eu...

Din cinci în cinci minute, îmi atingeam ușor cu degetele baza șirei spinării, crezând că voi putea detecta vreo schimbare atunci când, și dacă, semnul avea să dispară. Din sfert în sfert de oră, coboram din pat și mă răsuceam în oglindă, mă asigur dacă, între timp, semnul se hotărâse să dispară.

Nu s-a produs nicio schimbare.

Cel puțin, nu fizică. Din punct de vedere emoțional însă, o luam razna. Și nu era genul acela de tensiune nervoasă de care să te descarci vorbind cu o prietenă. Era genul de tensiune nervoasă care aproape te... *paraliza*. Era genul de spaime care te făcea să te ghemuiești într-un cotlon, să-i eviți pe ceilalți, să eviți problema în sine.

Așa că zăceam întinsă în pat, cu lumina soarelui strălucindu-mi bându-și poziția în cameră, pe măsură ce se apropia de asfințit. Apartamentul fiind relativ mic, le-am auzit pe Scout și pe Lesley când s-au întors, s-au mai învârtit prin camera comună, apoi fiecare s-a dus în dormitorul ei. În cele din urmă, am plecat la masa de seară, după ce au bătut în ușa mea, ca să mă întrebe dacă am nevoie de ceva. Pentru a doua oară, am refuzat. Am auzit dezamăgirea lui Scout — și teama — când a venit pentru a doua oară să vadă ce fac, dar nu mă simțeam încă în stare să-i țin companie. Nu mă simțeam în stare să li ofer alinare sufletească.

Eu eram cea care aveam nevoie să fiu consolată.

În cele din urmă, am adormit. Scout nu s-a mai obosit să îmi bată la ușă să mă cheme la micul dejun de dimineață.

dimineată. Nu că aş fi avut de ce să o învinovăţesc, presupun, din moment ce o ignorasem în ultimele douăzeci şi patru de ore, dar absenţa ei era, totuşi, notabilă. Devenise o prezenţă permanentă în timpul primei mele săptămâni la Sfânta Sofia.

M-am strecurat la micul dejun îmbrăcată în jeanşi şi tricoul meu cu The Ramones, cu părul strâns într-un conci dezordonat şi cu cheia legată cu fundă pe după gât. Nu eram îmbrăcată de *brunch* sau de socializare, aşa că mi-am luat în grabă o brioadă cu morcovi şi stafide şi o cutie cu suc de portocale, ca apoi să mă întorc drept în camera mea, cu mic dejun cu tot.

Câtă diferenţă poate face o singură zi!

Era prin jurul prânzului când am auzit o bătaie în uşă.

Neprimind niciun răspuns, vocea lui Amie a strigat prin uşa închisă:

– Lily? Eşti înăuntru? Eşti... bine?

Am închis cartea de istorie a artei din care citisem cu toată atenţia până atunci, în pat, m-am dus la uşă, am deschis-o şi le-am găsit în prag pe Amie şi pe Veronica, ambele în jeanşi, cizme maro din piele, pulovere călduroase, cercei lungi. De fapt, hainele nu arătau rău, dacă nu luai în seamă fardoşala lor.

Ultima oară când mă scosese ră din casă, mă duseseră la o vânatoare de comori. Nici oferta de acum nu era mult prea diferită.

– Ne pare tare rău de ceea ce s-a întâmplat, s-a scuzat Amie. Ne ducem pe bulevardul Michigan să facem ceva cumpărături. Vrei să mergi cu noi la plimbare?

Eram o persoană inteligentă, aşa că primul meu impuls a fost să le trântesc uşa în nas. Dar, prin faptul că stăteau acolo,

în prag, cu părul perfect aranjat, cu un machiaj la fel de perfect, mi-au oferit altceva.

Uitare.

Ocazia de a pretinde că sunt, pentru puțin timp, o tânără bogată și atrăgătoare, într-o lume cu reguli mult mai simple, unde ceea ce purtai conta mai mult decât numărul Secerătorilor cărora le dejucaseși planurile, sau cât de tare te doborâse blestemul focului.

Spuneți-i un moment de slăbiciune, un moment de negare. Oricum i-ați spune, răspunsul meu a fost da.

Douăzeci de minute mai târziu, îmbrăcată în cizme și pantaloni strâmți, fustă neagră, cămașă neagră mulată pe corp, jachetă și șal pe deasupra, ieșeam pe ușă, în urma lui Amie și a Veronicăi, îndreptându-ne spre bulevardul Michigan. Am mers umăr la umăr pe trotuar — Amie, apoi eu, apoi Veronica — de parcă jucam în secvența din genericul unei noi drame pentru adolescenți.

Chiar și într-o zi de duminică, bulevardul Michigan era împânzit de turiști și de localnici, tineri și bătrâni, cumpărători și fotografi amatori, toți veniți să se bucure de vremea încă frumoasă de dinaintea instalării frigului. Era de înțeles de ce ieșiseră afară din casă — cerul era incredibil de albastru, temperatura era perfectă. Fie că se numea sau nu Orașul Vânturilor, briza era suficientă cât să atenueze căldura apăsătoare a soarelui.

Era pentru prima oară când străbăteam bulevardul Michigan, prima mea ocazie de a explora orașul Chicago dincolo de zidurile Sfintei Sofia (cu excepția scurtelor hoinăreli în jurul clădirii, împreună cu Scout). Eram surprinsă de

senzația de deschidere pe care ți-o dădea orașul Chicago — mai puțin compact, mai puțin copleșitor decât dacă te-ai fi plimbat prin Village sau prin centrul Manhattanului. Era mai multă sticlă și mai puțin beton; era mai mult oțel și mai puțină cărămidă. Datorită strălucirii noilor apartamente ale căror geamuri-oglinzi se reflectau în lacul Michigan, Al Doilea Oraș arăta precum sora mai mică și mai drăguță a Manhattanului.

Am trecut pe lângă o groază de buticuri, magazine șic cui-bărite între capodopere arhitectonice — zgârie-norul Hancock, înfășurat parcă într-o fundă, silueta asemănătoare unui castel a Turnului de Apă, și, bineînțeles, multe alte clădiri.

— Ei, bine, a început Amie, ai de gând să ne spui ce s-a întâmplat, de fapt, în subsol?

— Care subsol? am întrebat eu, cu ochii ațintiți pe clădirile înalte de deasupra noastră.

— Timiditatea nu-ți stă în fire, a remarcat Veronica. Ai fost în subsol și, după aceea, ai ajuns la spital. Știm că așa au stat lucrurile.

Mi-a aruncat o privire piezișă.

— Ce mai vrem să știm, însă, e cum se leagă cele două lucruri.

Sigur că da, îmi acordasem un moment de respiro, departe de Scout și de restul Adepților, dar asta nu însemna că eram pe cale de a le turna secretele, mai ales găștii fițoaselor.

— Am căzut, i-am spus eu, rezumându-mă la adevărul absolut. Urcam înapoi pe scări și am alunecat. Muchiile treptelor din piatră care duc la primul etaj, știți cât de vălurite sunt?

— Și când te gândești că ar fi trebuit să le repare, a comentat Amie.

— Ar fi trebuit, într-adevăr, am fost eu de acord.

— Hm-hm, a făcut și Veronica, cu îndoială în glas. Și te-au trimis la spital fiindcă ai căzut pe scări în jos?

— Pentru că mi-am pierdut cunoștința, le-am reamintit eu, zâmbind cu gura până la urechi. Și, în primul rând, dacă nu aș fi fost jos, în subsol...

Nu mi-am terminat fraza, lăsând vina nerostită să plutească în aer. După toate aparențele, era o strategie bună. Când m-am uitat la Veronica, ea îmi zâmbea apreciativ, de parcă aluzia la culpabilitatea lor era exact genul de strategie pe care l-ar fi folosit și ea.

Pe neașteptate, Veronica și-a înlănțuit brațul de al meu, de parcă am fi fost cele mai bune prietene, apoi m-a ghidat prin aglomeratul trafic pietonal.

— Pe aici, mi-a spus ea, indicându-mi cu capul un centru comercial pe partea vestică a străzii.

Era înalt de trei etaje, peretele din față fiind o vitrină uriașă, în care erau expuse manechine și articole de îmbrăcăminte. Un *café bar* ocupa aproape tot etajul întâi și sculptura uriașă — picături de sticlă viu colorate — cădeau într-o puzdie de ploaie din atriumul înalt de trei etaje.

— Drăguț loc, am apreciat eu, ridicându-mi privirea spre stropii din sticlă.

— Nu e rău, a comentat Veronica. Și magazinele sunt destul de bune.

„Destul de bune” era puțin spus. Magazinele care se învârtneau de-a lungul coridoarelor nu erau în genul celor în care intri pe fugă să îți alegi o pereche de șosete. Erau magazine care ofereau produse și servicii *specializate*. Magazine

de unde cumperi, poate, o dată în viață. Magazine cu haine și genți pentru care majoritatea cumpărătorilor economisesc luni sau chiar ani de zile.

Amie și Veronica nu erau ceea ce s-ar putea numi cumpărătoare de talie medie. Ne-am petrecut trei ore, pornind de la etajul trei în jos, până la etajul întâi, uitându-ne la noutăți, încercând haine, pozând în fața oglinzilor în pantofi greoi și incomozi, jeanși minusculi și haine în stil indonezian, confecționate din țesături ikat, cu arabescuri complicate. Eu nu mi-am cumpărat nimic; aveam la mine cardul de credit pentru urgențe, dar nu prea mă tenta să cumpăr haine produse în serie. Să cumperi din raft nu presupunea nici *vânătoarea*, nici emoția de a găsi o geantă sau o pereche de pantofi care să te dea pe spate, fiind la un preț redus în mod incredibil. În ocazii excepționale, porneam la vânătoare de genți — eram genul de fată pro *vintage* sau produse la mână a doua vândute în scopuri caritabile.

În schimb, Amie și Veronica cumpărau *de toate*. Au găsit câte un articol indispensabil aproape în fiecare magazin în care ne-am oprit: genți din piele gravate cu monograme, cizme cu talpă ortopedică decupate la vârf, jambiere cu duiumul, pantofi cu toc cui atât de subțiri, încât ar fi fost o armă excelentă... sau, în orice caz, o armă mai bună decât papucii mei. Suma de bani pe care au cheltuit-o îți tăia respirația și niciuna dintre ele nu a catadicsit măcar să se uite pe bonuri. Prețul nu avea nicio importanță pentru ele. Alegeau ce le plăcea și, fără nicio ezitare, înmânau cumpărăturile vânzătorilor dornici de câștig.

Cu toate că m-a pus puțin pe gânduri, mai ales partea financiară a cumpărăturilor, nu puteam să le găesc ceva de reproșat în privința gustului lor în materie de design vestimentar. Erau ele îmbrăcate precum o tradițională gașcă a fițoaselor pentru plimbarea pe Milla Magnifica, cum i se mai spunea bulevardului Michigan, dar fetele acestea știau tot ce înseamnă modă — nu numai ce se poartă, dar care sunt și tendințele pentru sezonul următor.

Mai mult chiar, probabil din cauză că nu se aflau sub influența teribil de sarcastică a lui Mary Katherine, Amie și Veronica erau chiar plăcute. Bineînțeles că, în cele trei ore de mers din magazin în magazin, pe cele trei etaje ale mallului, nu am avut vreo discuție care să nu se refere la haine, sau la bani, sau la ultimele bârfe (cine cu cine se întâlnea), dar ceea ce voiam eu era să uit. Până la urmă, s-a dovedit că încercarea mea de a mă descurca prin hățișul complicat al relațiilor amoroase dintre fetele de la Sfânta Sofia și băieții de la Montclare a constituit calea cea mai rapidă spre uitare. Abia dacă m-am mai gândit la cerculețul verde de pe spinarea mea, dar nici chiar uitarea indusă cu bună știință nu putea dura o veșnicie.

Eram pe scări, îndreptându-ne spre primul etaj cu mâini le încărcate de pungi de hârtie în culori strălucitoare, burdușite de cumpărături, când l-am văzut.

Jason Shepherd.

Inima aproape că a încetat să îmi mai bată în piept.

Nu pentru că era Jason, pur și simplu, ci pentru că era un Jason îmbrăcat în jeanși trași peste bocanci și o cămașă groasă din tril decolorat. Aveți idee cum poate să îi vină albastrul unui băiat cu ochi incredibil de albaștri? Era ca și cum irisurile

Il străluceau, ca și cum ar fi reflectat un foc albastru lăuntric. Mai adăugați la asta și un chip mult prea frumos ca să-i slujească la ceva bun, și obțineți o combinație periculoasă. Băiatul ăsta te pune pe jărat, nu alta.

Jason era însoțit de un băiat care era și el atrăgător, dar în cu totul alt sens. Acesta avea părul negru și des, sprâncene accentuate și o privire foarte intensă. Purta ochelari cu rame negre, groase și haine hipster șic: jachetă peste tricou, jeanși negri, teniși Chuck Taylor.

Am dat drumul aerului din piept, mi-am amintit de simbolul din zona sacrală și am hotărât că nu eram dispusă să dau nas în nas cu Adepți arătoși și cu amici de-ai lor, mai mult decât fusesem dispusă să dau piept cu o vrăjitoare înfricoșătoare cu cercel în nas. Simțind cum mă cuprinde ușor-ușor panica, mi-am plănuit ieșirea.

— Hei, m-am adresat eu lui Amie, în vreme ce ajungeam la primul etaj. Dau o fugă până acolo.

Am arătat cu degetul peste umăr.

Amie s-a uitat în spatele meu, apoi a ridicat din sprâncene, nedumerită.

— Te duci la magazinul de pantofi ortopedici?

OK, trebuia totuși să mă fi uitat înainte de a arăta cu degetul.

— Îmi place să fiu pregătită.

— Pentru nevoia ta în viitor de pantofi ortopedici?

— Sănătatea picioarelor este foarte importantă.

— Veronica!

Fir-ar să fie! Prea târziu. Am mormăit o înjurătură și m-am uitat în direcția lor. Prietenul lui Jason le-a salutat pe fete.

Am riscat să îi arunc o privire lui Jason ca să văd dacă ochii lui albaștri erau ațintiți asupra mea, dar nu am putut suporta intimitatea privirii lui. Mi se părea nedrept să împărtășim un secret în fața unor oameni care habar nu aveau de el, nu aveau habar de nimic din ceea ce se petrecea sub picioarele noastre. Și, apoi, mă mai simțeam vinovată pentru că m-am abandonasem pe Scout pentru Louis Vuitton și Bon chic, bon genre, o vină care începea să mă apese pe umeri. M-am făcut că mă uit în altă parte.

— E John Creed, a șoptit Veronica, în timp ce ei se îndreptau spre noi. E președintele clasei a douăsprezecea la Montclare. Dar nu-l știu pe celălalt tip.

Nu i-am spus că eu îl știam destul de bine, că mă scăpam din ghearele pericolului și că era probabil, era *posibil* să fie un vârcolac.

— Veronica Lively, a salutat-o hipsterul.

Vocea lui era joasă, profundă.

— Nu te-am văzut de o veșnicie. Pe unde te-ai ascuns?

— În Sfânta Sofia, a răspuns ea. Acolo locuiesc și îmi pierd timpul.

— John Creed, s-a prezentat băiatul, dându-mi din cap în chip de salut, iar el e Jason Shepherd. Dar pe tine nu te cunosc.

Mi-a tras un zâmbet pe jumătate puțin cam prea timid, pe jumătate puțin cam prea încrezător în sine.

— Ce ghinion pe capul tău, am reacționat eu, cu un zâmbet lipsit de orice expresie și am văzut cum ridică din sprâncene în mod apreciativ.

— Lily Parker, m-a prezentat Veronica, cu o mișcare a capului.

Apoi i-a smuls lui John paharul pe care acesta îl ținea în mână. A sorbit o înghițitură.

— John Creed, care tocmai a rămas fără smoothie, a spus el, încrucișându-și brațele. Lively, cred că îmi ești datoare cu ceva de băut.

Cu un zâmbet viclean întipărit pe chip, Veronica a mai sorbit o înghițitură, înainte de a-i da paharul înapoi.

— Nu-ți face probleme, l-a asigurat ea. A rămas destul.

John a oftat, plin de sarcasm, apoi a început să o ia la întrebări despre prietenii comuni. Am profitat de ocazie ca să-i arunc o privire lui Jason, și l-am surprins studiindu-mă cu capul înclinat într-o parte. Era evident că se întreba de ce oare mă purtam ca și cum nu l-aș fi cunoscut și unde o lăsașem pe Scout.

Mi-am întors privirea, fiind cuprinsă de un sentiment apăsător de vinovăție.

— Așadar, ești fata cea nouă, a rostit John pe neașteptate, făcându-mă să mă uit în direcția lui. Ce vânt te-a adus la Sfânta Sofia?

— Părinții mei sunt în Germania.

— Sună intrigant. O a doua casă? În vacanță?

— Perioadă sabatică.

John s-a uitat nedumerit la mine.

— Sabatică, a repetat el. Adică ceva chirurgie plastică?

— Adică ceva cercetare academică.

Expresia de pe chipul lui lăsa să se întrevadă că nu era convins de faptul că părinții mei erau cercetători, spre deosebire de preocupările mult mai atrăgătoare ale celorlalți părinți cu bani, dar a lăsat-o așa cum a căzut.

— Înțeleg. La ce școală ai mai fost? Înainte de a deveni o fată a Sfintei Sofia, vreau să spun.

— Upstate New York.

— New York, a repetat el. Ce exotic!

— Nu e deloc exotic, l-am contrazis eu, rotindu-mi un deget spre arhitectura din jur. Și voi, cei din Midwest, păreți să vă descurcați destul de bine.

Pe fața lui John Creed a înflorit un zâmbet, dar ochii lui erau cumva întunecați — cumva melancolici. Melancolici sau nu, cuvintele care i-au ieșit pe gură aparțineau unui adolescent în toată puterea cuvântului.

— Chiar și cei din Midwest apreciază... lucrurile drăguțe, a declarat el, plimbându-și privirea de la cizmele mele până la conciul în care era prins părul meu negru.

Când am dat din nou ochii cu el, mi-a zâmbit cu subînțeles. Era un compliment, bănuiam eu, fiindcă era de părere că arătam bine, dar venind de la el, era un compliment care îmi cam dădea fiori.

— Nu te ambala, Creed, l-a întrerupt Veronica. Și înainte ca această conversație să depășească măsura, trebuie să ne întoarcem în campus. Stingerea, a adăugat ea, după care i a zâmbit cu timiditate lui Jason. Încântată de cunoștință, Jason.

— Și eu la fel, a asigurat-o el, dând din cap, apoi uitându-se la mine. Lily.

Am dat și eu din cap, simțind cum mi se urcă roșeața în obraji și dorindu-mi să fi rămas acasă.

12

E vitasem o confruntare cu Scout mai devreme, în decursul zilei. Dar, din moment ce ea și Lesley jucau cărți la măsuță când m-am întors în apartament, urmată de două tipe din gașca fițoaselor, nu mai aveam cum să mă mai feresc de ea.

M-am oprit brusc în prag când le-am văzut, iar Amie și Veronica aproape că au dat peste mine.

— Hei, ne-ai blocat, a bombănit Veronica, strecurându-se între mine și ușă și aducând cu ea o tornadă de plase de cumpărături în camera comună.

Scout și-a ridicat privirea când am deschis ușa. La început, a părut bucuroasă să mă vadă. Dar când și-a dat seama de cine eram urmată, chipul ei s-a transfigurat, căpătând o alură evident malițioasă.

Probabil că asta și meritam.

— La cumpărături? a întrebat ea, cu o sprânceană ridicată, în timp ce Amie și Veronica ocoleau canapeaua, în drum spre camera lui Amie.

— La aer curat, am spus eu.

Scout a pufăit disprețuitor, a clătinat din cap, după care și-a coborât privirea spre evantaiul de cărți din mână ei.

— Cred că e rândul tău, a îndemnat-o ea pe Lesley, pe un ton sec.

Lesley și-a ridicat ochii spre mine.

— Ai ieșit ... cu ele?

Barnaby nu prea le avea cu subtilitățile.

— La aer curat, a repetat Scout, apoi a trântit o carte pe masă, de parcă ar fi *plesnit* din bici. Lily avea nevoie de aer curat.

Amie a descuiat ușa dormitorului ei și a intrat. Dar înainte să intre și Veronica, s-a oprit și a întors capul spre mine.

— Nu vii înăuntru?

— Ba da, a răspuns Scout pe un ton mușcător, aruncând o carte, apoi o a doua și o a treia pe măsută. Ar trebui să te duci. Ai de probat pantofi, Carrie sau Miranda, sau oricine al pretinde că ești pe ziua de azi.

Veronica a chicotit zgomotos, trăsăturile ei schimonosindu-se și făcând-o să semene cu un șobolan.

— Mai bine decât să îți pierzi timpul cu niște *tocilare* ca noi.

— *Tocilare?* am repetat eu.

— Are o geantă cu simbolul piraților pe ea, m-a lămurit Veronica. În ce fantezie de Disney s-o fi crezând?

„Oh, da”, am cugetat eu în sinea mea. Din cauza asta le uram pe fetele din gașca fițoaselor.

— Și, totuși, am subliniat eu, ți-ai petrecut ziua cu mine. Și știi că Scout și cu mine suntem prietene.

— Toate dovezile probează contrariul, a mormăit Scout.

— Ți-am acordat circumstanțe atenuante, a declarat Veronica.

Scout a pufnit plină de sarcasm.

— Nu, Lively, te simțezi *vinovată*.

— Domnișoarelor, a intervenit Barnaby, ridicându-se în picioare ca să își scoată în evidență tricoul imprimat cu un morog, pe care îl asortase cu o fustă plisată.

— Nu cred că Lily vrea să ne certăm pentru ea. Este sub demnitatea tuturor.

M-am forțat să încuviințez din cap — cu toate că nu era chiar *atât* de groaznic ca cineva să se lupte pentru tine.

— Aha, a spus Veronica, după care s-a uitat la mine. Am făcut o faptă bună, Parker. Ești nouă la Sfânta Sofia și noi ne-am oferit să te ajutăm. Ți-am dat un avertisment și, deoarece te-ai descurcat foarte bine în jocul nostru din subsol, ți-am acordat o șansă.

— Ce judecată profundă, a luat-o Scout în zefleMEA. S-o transformați într-o operă de caritate.

Veronica a ignorat-o.

— Bine. Vrei să fii cinstită? Hai să dăm cărțile pe față. Prietenii contează, Parker. Și dacă nu ești prietenă cu persoanele potrivite, faptul că ai fost la Sfânta Sofia nu contează nici cât o ceapă degerată. La urma urmelor, până și Sfânta Sofia are rateurile ei.

De parcă ar fi vrut să-și puncteze remarca, le-a aruncat câte o privire lui Scout și lui Lesley, apoi s-a uitat din nou la mine, cu o sprânceană ridicată, sperând ca eu să pricep unde bate.

Nu sunt sigură dacă ea era mai bună sau mai rea decât celelalte, dar lăsând la o parte comentariul ei sarcastic,

privirea ei părea sinceră. Veronica credea ceea ce spunea chiar așa, credea cu adevărat.

Nu că răspunsul ar fi fost important în momentul respectiv.

— Dacă ceea ce vrei să spui este că trebuie să mă descotorosesc de unele prietene ca să le pot păstra pe celelalte, am declarat eu, bănuiesc că știi care va fi răspunsul meu.

— Există doar două feluri de oameni pe lumea asta, a decretat Veronica. Prieteni... și dușmani.

Fata asta chiar vorbea serios?

— Sunt dispusă să risc.

A hohotit indignată, apoi a intrat în camera lui Amie.

— Tu ești cea care are de pierdut, a spus ea, închizând ușa cu un zgomot ferm în urma ei.

Pentru o clipă, în cameră s-a lăsat liniștea.

Am răsuflet, apoi i-am aruncat o privire lui Scout. Mai caldă ca niciodată, fără să îmi adreseze vreun cuvânt sau să se uite în ochii mei, a pus restul cărților pe masă, s-a ridicat în picioare și s-a dus țanțoșă în camera ei, trântind ușa după ea.

Măsuța a zdrăngănit.

Mi-am desfăcut eșarfa din jurul gâtului și m-am lăsat să cad pe canapea.

Lesley s-a așezat turcește pe jos, apoi s-a apucat să aranjeze cărțile de joc într-un teanc ordonat.

— Deși te știu doar de câteva zile, pot să spun că nu a fost cel mai deștept lucru pe care l-ai făcut vreodată, m-a încredințat ea.

— Mda, știu.

Și-a smucit capul spre ușa închisă a lui Scout, care începuse să trepideze în acordurile piesei *Seether*, a trupei *Veruca Salt*, care răsuna din boxele date la maximum.

— Cât de rău crezi că se va înfuria? am întrebat-o cu ochii ațintiți asupra ușii care vibra din tâțâni.

— Precum o rachetă balistică intercontinentală.

— Mda, cam tot așa mă gândeam și eu.

Lesley a pus ușurel pe masă pachetul de cărți, apoi s-a uitat la mine.

— Dar tot te mai duci acolo, înăuntru, nu-i așa?

Am încuviințat din cap.

— Imediat ce sunt gata.

— Ai vreo dorință anume pentru necrologul tău?

Lesley s-a sforțat să zâmbească. Mi-am luat eșarfa, m-am ridicat de pe canapea și m-am îndreptat spre ușa lui Scout.

— Doar spune-le părinților mei că i-am iubit, am zis eu, ducând mâna la clantă.

13

Patru minute mai târziu, când Scout a spus în sfârșit „Întră”, am deschis ușa. Scout stătea în pat, cu picioarele încrucișate, înconjurată de cărți.

Și-a ridicat privirea spre mine, arcuindu-și o sprânceană.

— Ah. Ia te uită cine a venit.

Am reușit să schițez un zâmbet.

Ea a închis o carte și apoi s-a ridicat repede din pat. După ce a dat muzica mai încet, s-a dus la rafturi și a început să și aranjeze exponatele din muzeul ei în miniatură.

— Ai venit să îmi spui de ce m-ai ocolit?

„Pentru că mi-e frică”, mi-am zis eu în sinea mea.

— Nu te-am ocolit.

M-a privit cu ochi sceptici.

— M-ai ignorat tot weekendul. Fie ai stat îngropată în camera ta, fie ți-ai pierdut vremea cu gașca fițoaselor. Și din moment ce știu că nu e prea mare dragoste între voi...

A ridicat din umeri.

— Nu e nimic între noi.

— Te-a băgat în sperieți magia, nu-i așa? Știam eu. Știam eu că o să bage spaima în tine.

A tras de pe raft una dintre căsuțele strălucitoare, a ridicat-o la nivelul ochilor, apoi s-a uitat atent prin fereastra ei micuță.

— N-ar fi trebuit să-ți spun. N-ar fi trebuit să te implic în chestia asta.

Clătinând din nou din cap, a pus căsuța la loc pe raft și a luat-o apoi pe cea de alături.

— Ai putea crede că m-am obișnuit deja cu situația asta, a spus ea, răsucindu-se dintr-odată pe călcâie, cu cea de-a doua căsuță în mână. Vreau să spun că n-ar fi pentru prima oară când cineva îmi întoarce spatele fiindcă sunt, știi tu, ciudată. Crezi că părinții mei n-au observat că pot să fac anumite chestii?

De parcă ar fi vrut să își dovedească spusele, și-a potrivit căsuța astfel încât să îi stea pe palma perfect întinsă, apoi a șoptit sacadat câteva cuvinte.

Interiorul căsuței a început să strălucească.

— Privește înăuntru, m-a îndemnat ea cu glas scăzut.

— Înăuntru?

A pus cu multă grijă căsuța iluminată la loc pe raft, apoi s-a dat deoparte astfel încât să pot sta lângă ea. Am pășit în spațiul pe care l-a lăsat liber, apoi m-am aplecat și am tras cu ochiul pe una din ferestruici.

Casa — căsuța în miniatură din hârtie colorată de pe raftul lui Scout — fremăta de activitate. Ca într-o casă pentru

păpuși trezite la viață, hologramele unor siluete mici se mișcau înăuntru printre micuțele piese de mobilier, ca într-un glob de sticlă cu un peisaj de iarnă animat. Mobilă era aliniată de-a lungul peretilor; lămpile străluceau de scântela vieții — de orice natură ar fi fost ea — pe care reușise să le insufle cu un simplu sunet al vocii ei.

M-am îndreptat de spate și m-am uitat la ea cu ochii mari riți de uimire.

— Tu ai făcut asta?

Ea a dat aprobator din cap, cu ochii ațintiți la casă.

— Țasta e talentul meu... să fac magie din cuvinte. Așa cum ai spus, din liste. Litere.

A făcut o pauză.

— Am făcut-o pentru prima oară pe când aveam doisprezece ani. Nu mă refer la magia asta; nu e decât o chestie de animație, abia dacă e o pagină de text, pe care am condensat-o cu multă vreme în urmă. Adică am făcut-o mai scurtă, a răspuns ea sprâncenei mele ridicate a mirare. Ca și cum ai comprima și ai arhiva un fișier în computer.

— E... uimitor, am apreciat eu, ridicându-mi din nou privirea spre căsuță.

Prin dreptul ferestruicilor sticloase treceau umbre, vieți trăite în miniatură.

— Uimitor sau nu, mama mea s-a speriat de moarte. Părinții mei au început să dea telefoane și am fost trimisă imediat la o școală particulară. Am fost dusă într-un loc departe de copiii obișnuiți. Dusă într-un stabiliment.

Și-a ridicat privirea și s-a uitat de jur împrejurul camerei.

— Un soi de închisoare.

Asta era explicația pentru muzeul în miniatură al lui Scout — camera pe care și-o făcuse pentru ea însăși, cei patru pereți pe care îi umpluse cu fărâme din viața ei, din școala generală până la Sfânta Sofia. Era refugiul ei magic.

Celula ei.

— Așa că, a vorbit ea după o clipă de tăcere, fluturând o mână în fața căsuței din hârtie, sunt obișnuită să fiu respinsă din cauza puterilor mele magice.

— Nu ești tu de vină, am rostit eu încetisor.

Scout a izbucnit într-un hohot puternic de râs.

— Mda, asta e prima oară când am auzit una ca asta.

A îndreptat casa, aliniind-o frumos lângă vecinele ei.

— Dacă tot urmează să ne despărțim, hai s-o terminăm acum, OK?

Mi-am dat seama de ceva în legătură cu Scout în acel moment, de ceva ce m-a făcut să simt o strângere de inimă din cauza nevoii de a o proteja. De oricâtă vitejie ar fi dat ea dovadă în lupta cu Secerătorii, în apărarea ființelor umane, în alergatul pe coridoarele subterane în toiul nopții, în lupta împotriva vrăjitorilor malefici care provocau cutremure și plăsmuiau mingi de foc, îi era frică de un singur lucru: că o voi abandona. Îi era teamă că își făcuse o prietenă care îi va întoarce spatele așa cum o făcuseră și părinții ei, care va pleca și o va lăsa singură în camera ei. Acesta a fost motivul pentru care am ieșit brusc din starea de anxietate care mă măcina de aproape patruzeci și opt de ore, la gândul că știam, fără nicio urmă de îndoială, că viața mea avea să se schimbe odată pentru totdeauna.

— Probabil că nu e nimic, am spus eu într-un final.

Am văzut-o cum se schimbă la față — de la pregătirea de defensivă, la sentimentul de ușurare, trecând apoi la managementul situației de criză.

— Spune-mi, m-a rugat ea.

I-am aruncat o căutătură încruntată; în schimb, ea m-a săgetat din priviri, provocându-mă la o înfruntare.

Recunoscând inevitabilitatea înfrângerii mele, am oftat, dar m-am întors cu spatele și am ridicat spatele cămășii.

Camera era cufundată în liniște.

— Ai o pată întunecată, a spus ea.

— O ce? Crezi că e o vânătaie ciudată sau cine știe ce altceva?

Bineînțeles că nu era doar o vânătaie ciudată, dar voiam cu tot dinadinsul să mă agăț de acele câteva ultime secunde de normalitate.

— De când ți-a apărut?

M-am îndepărtat de ea, mi-am tras tricoul în jos și mi-am pus mâinile în jurul taliei cu bună știință.

— Nu știu. De vreo ... două zile.

Liniște.

— Adică de vreo două zile, de când cu blestemul focului?

Am dat din cap afirmativ.

— Ai fost însemnată.

Vocea ei era moale, tremurătoare.

Cu degetele încă ținând tivul cămășii, am aruncat o privire în spatele meu. Scout stătea acolo, în stare de șoc, cu ochii mari cât cepele și cu buzele întredeschise.

— Scout?

A scuturat din cap, apoi s-a uitat la mine.

— Nu trebuia să se întâmple așa ceva.

Când am auzit emoția din glasul ei — spaima — am simțit cum mi se zbârlește părul de pe brațe și mi s-a pus un gol în stomac.

— Ce anume nu trebuia să se întâmple?

S-a îndreptat de spate, fruntea i s-a încrețit de gânduri și a început să își muște colțul buzei, iar după aceea a pornit să măsore camera de la un capăt la altul și înapoi. Mășăluia în sus și în jos, părând că încearcă să rezolve o problemă misterioasă.

— Imediat după ce ai fost lovită de blestemul focului. Dar nu ai avut niciodată, înainte de asta, puteri magice, și nu ai puteri magice nici acum...

S-a oprit să îmi arunce o privire.

— Sau ai?

— Glumești? Bineînțeles că nu.

Și-a reînnodat firul vorbelor atât de repede, încât nici nu eram sigură că îmi auzise răspunsul.

— Adică, bănuiesc că e posibil.

A ajuns în capătul camerei, lovind cu grație partea laterală a unui cufăr, apoi s-a întors din nou.

— Trebuie să verific în manualul *Grimoire*, ca să fiu sigură. Dacă nu ai puteri magice, atunci nu ai fost activată în adevăratul sens al cuvântului, dar poate că e un fel de tatuaj provenind de la atingerea blestemului focului? Nu îmi imaginez cum ai fi putut să te alegi cu pata întunecată fără să ai puteri...

— Scout.

— Dar poate că s-a întâmplat mai înainte.

— *Scout.*

Vocea mea a răsunat suficient de tare ca să o facă, în cele din urmă, să se oprească și să se uite la mine.

— Hm?

I-am făcut un semn spre spatele meu.

— Hei? Șpinarea mea?

— Da, da.

A venit înapoi spre mine și a început să își ridice cămașa.

— Mmm, nu cred că striptease-ul este soluția în cazul de față, Scout.

— Mironosița de ea, a zis ea sec, dar când a ajuns din nou în dreptul meu, s-a întors cu spatele.

În zona șalelor avea un semn de un verde palid, ca al meu — ei bine, nu exact ca al meu. Simbolurile din interiorul cercului ei erau diferite, dar în linii mari erau asemănătoare.

— Doamne, Dumnezeule, am îngăimat eu.

Scout a dat drumul cămășii și s-a întors cu fața spre mine, dând din cap.

— Oh, da. Deci cred că ne-am lămurit acum.

— Ne-am lămurit?

— Ești de-a noastră.

14

Patruzeci de minute mai târziu, timp în care Scout a răsfodit un teanc cărți de vreo jumătate de metru înălțime, ne-am dus jos. Chiar dacă găsisse ceva prin volumele uriașe, legate în piele, pe care le scosese dintr-o cutie de plastic de sub pat, mie, una, nu mi-a spus nimic. Singura concluzie la care ajunsese era că trebuia să vorbească cu ceilalți Adepți din Enclava Trei, așa că și-a scos telefonul, l-a deblocat, și a trimis un mesaj, zburând cu degetele pe tastatură. Și apoi am pornit-o pe drumul nostru.

Traseul a fost de data asta diferit față de ultimele două incursiuni ale mele în subsol. Am folosit o altă ușă, de data aceasta din lemn, aflată într-un coridor lateral al clădirii principale și am coborât pe o scară mai îngustă și mai abruptă, care ducea în subteran. Odată ajunse în subsol, am trecut printr-un labirint care străbătea coridoarele din piatră. Începusem să cred că labirintul de pe jos era mai mult decât decorativ. Era un simbol destul de potrivit pentru ceea ce zăcea ascuns sub mănăstire.

Cu toate că drumul era foarte întortocheat, era evident că Scout ştia pe unde să meargă; abia dacă făcea câte o pauză pe la colţuri, deplasându-se cu o viteză mare şi cu mişcări eficiente. Mergea în linişte, traversând coridoarele şi tunelurile cu paşi mari şi apăsaţi, de parcă ar fi fost într-o misiune. Eu mă tot împiedicam în spatele ei, pe jumătate alergând, pe jumătate mergând, în încercarea de a ţine pasul cu ea. Nu puteam prinde cine ştie ce viteză şi din cauză că simţeam cum mi se zvârcoleau maţele în stomac la gândul că, pe de o parte, mergeam, efectiv din nou, în subsol — de bunăvoie — şi pe de altă parte, motivul pentru care mergeam acolo.

Fiindcă eu eram misiunea ei.

Sau aşa presupuneam.

— Ştii ceva, ai putea să mai încetineşti puţin ritmul.

— Dacă aş încetini ritmul, mi-ar fi mai greu să te pedepesc făcându-te să ţii pasul cu mine.

Dar s-a oprit în momentul în care am ajuns la capătul unui coridor din piatră, în faţa unei uşi metalice cu un aspect neobişnuit.

— De ce să mă pedepseşti?

Scout a întins mâna, a luat o cheie aflată deasupra pragului şi a introdus-o în broască. Când uşa s-a deschis, a pus cheia înapoi, după care s-a uitat la mine.

— Hm, fiindcă m-ai abandonat pentru gaşca fiţoaselor?

— Abandonat este un cuvânt dur.

— Aşa sunt şi ele, a subliniat ea, ţinând uşa deschisă ca să pot intra şi eu. Ultima oară când ţi-ai pierdut vremea cu ele, te-au băgat în spital.

— Asta a fost, de fapt, vina ta.

— Detalii nesemnificative, a comentat ea.

Cu tălpile încă pe podeaua calcaroasă și cu mâna pe canalul ușii, am aruncat o privire iscoditoare înăuntru. Mă conducea într-un vechi tunel. Era îngust, pavat tot cu beton, avea tavanul boltit și fâgașe înguste de-a lungul podelei din ciment. Cam la fiecare zece metri atârnau lumini de tavan, incastrate în corpuri de iluminat industriale, în formă rotundă. Iluminatul slab nu prea contribuia la crearea unei ambiante plăcute. Fâgașele de pe podea erau acoperite de câțiva centimetri de apă ruginie, iar pereții din beton erau acoperiți de graffiti — cuvinte de toate formele și mărimile, mici sau mari, monocrome sau multicolore.

— Ce-i asta?

— Rețeaua subterană de căi ferate din Chicago, a spus ea îmboldindu-mă să înaintez.

Am făcut un pas în apa murdară, bucuroasă că purtam cizmele pe care le pusesem la cumpărături și la fel de bucuroasă că încă mai aveam jacheta pe mine. Era răcoare, probabil din cauză că ne aflam sub pământ.

— Este o veche linie de cale ferată, mi-a explicat Scout, apoi a venit lângă mine.

Aerul rece și umed s-a risipit în momentul în care a închis ușa. Undeva, în josul liniei, picura apă.

— Trenurile obișnuiau să circule printre clădirile din centru ca să livreze cărbuni, să care cenușa și chestii de-astea. Părți din tunel trec pe sub râu, iar unele dintre aceste porțiuni au fost practic sparte de oraș, așa că, de vezi un tsunami, caută o nișă și dă fuga în ea.

— Am notat.

Scout a băgat mâna în geantă și a scos două lanterne. Una a păstrat-o ea și pe cealaltă mi-a dat-o mie. Atâta timp cât tunelurile erau luminate, mă simțeam mai bine dacă aveam o greutate în mână.

Ne-am continuat drumul, cu lanternele în mâini. Am luat-o pe o ramură, apoi pe alta, și iar pe alta, schimbând de atâtea ori direcția încât nu aveam nici cea mai mică idee încotro mergeam, de fapt.

— Deci chestia asta cu semnul, am început eu, pe când pășeam cu grijă prin apa întunecată. Ce reprezintă, de fapt?

— Se numesc pete întunecate. Toți le avem, a răspuns Scout.

Șuvoiul de raze al lanternei se legăna în timp ce ea mergea.

— Toți membrii Elitei Întunecate, a adăugat ea cu un glas lipsit de expresie, desenând în aer, cu lanterna, niște ghilimele. Așa ne spun nouă unii dintre Secerători, mai bine zis tuturor celor care posedă puteri magice. Elită — probabil din cauză că avem darul. Ei cred că suntem speciali, *mai buni*, fiindcă avem puteri magice. Întunecată — deoarece se presupune că petele întunecate apar atunci când apar și puterile magice. Ei bine, cu excepția cazului tău.

S-a oprit și s-a uitat la mine.

— Tot nu ai puteri magice, așa-i?

— După știința mea, nu. De aceea am venit aici, jos? Ai de gând să mă străpungi cu vătraiul sau cu bagheta magică, sau așa ceva, ca să îți dai seama dacă am puteri secrete? Ca un pui într-o navă spațială cu extraterestri?

— Și mai zici că eu sunt aia ciudată, a bodogănit ea. Nu, agent Scully, nu suntem în *Dosarele X* și nici nu avem de

gând să îți scormonim măruntaiele. Mergem doar să vorbim cu Adepții, să vedem ce au și ei de spus despre noul tău tatuaj. Nimic grandios.

A dat din umeri cu nonșalanță, apoi a pornit din nou la drum.

Peste zece sau cincisprezece minute, Scout s-a oprit în fața unei uși confecționate din bârne uriașe din lemn, cu două balamale transversale aurii și cu o arcadă în vârf. În pragul de sus era sculptată cu eleganță, mare, cifra 3. Iar pe ușă era același simbol pe care îl văzusem în camera cu macheta — un cerc cu un Y în interiorul său.

Aceasta era Enclava Trei, am bănuیت eu.

Scout a închis lanterna, apoi mi-a întins mâna cu palma în sus; mi-am pus lanterna în palma ei. A închis-o și a pus-o înapoi în geantă.

— OK, a spus ea, cercetându-mă din cap până-n picioare. Presupun că ar trebui să te pregătesc pentru asta. Ceilalți șapte Adepți din ET ar trebui să fie aici. Katie și Smith sunt Adepții noștri din Varsity. Ți mai aduci aminte ce înseamnă?

— Sunt tinerii de la colegiu, am răspuns eu. Și Junior Varsity este liceul. Tocmai mi-ai povestit despre ei vineri.

— Între timp te-ai dat de partea găștii fițoaselor, m-a boscorodit ea. Probabil că IQ-ul tău a scăzut dramatic.

I-am aruncat o privire furibundă.

— Oricum, mi-a spus ea, ignorând privirea mea, Katie este o manipuloare. Literal și figurativ. Știi și tu, la orele de istorie, când se vorbește despre judecata vrăjitoarelor din Salem, despre cum fetele și băieții inocenți erau convinși să facă toate acele lucruri oribile fiindcă niște vrăjitoare îi obligaseră?

Citisem *Creuzetul* în engleză anul trecut (probabil ca ori care altă elevă dintr-a zecea), așa că am dat din cap.

— Mda, bine, probabil că *erau* convinși. Toată treaba asta nu a fost un mit. Katie nu este o vrăjitoare rea sau așa ceva, dar are aceleași talente.

— Ce pot să spun, e de-a dreptul tulburător, am mărturisit eu.

— Da.

A dat din cap, apoi m-a bătut pe braț.

— O să dormi bine la noapte. Oricum, Katie manipulează, iar Smith — oh, da, ăsta e numele său mic, levitează. Ridică obiecte grele, ridică lucruri în aer. Cât despre membrii JV, măștii pe mine, pe Michael și pe Jason, evident, și mai sunt încă trei. Jamie și Jill sunt gemenele. Paul este cel cu cârlionți.

— Mi-ai spus că tu ești cea care face vrăji?

— Farmece. Cea care face farmece.

— OK. Și ce sunt tipii ăștia? Michael și ceilalți. Ce pot face ei?

— Mda, sigur, ăăă — și-a mutat greutatea de pe un picior pe altul, cu ochii ațintiți în tavan pe când îi enumera — ăăă, Jamie și Jill dețin puterile elementelor. Focul și gheața.

— Posedă blestemul focului? m-am întrebat eu cu glas tare

— Ah, scuză-mă, nu. Jamie poate manipula focul, în sens literal — adică îl declanșează. Poate să dea foc lucrurilor, să creeze fum, chestii de piromanie, în general. Poate să lucreze cu elementul fără să se ardă. Blestemul focului e diferit — nu e vorba de foc, de fapt, ci de putere, cel puțin, așa credem noi. Nu există niciun Adept care să dețină puterea blestemului focului, așa că, într-un fel, noi nu știm mai mult decât

ceea ce am văzut cu ochii noștri, ce ai văzut și tu. Oricum, pune-le la socoteală pe Jamie, pe Jill, și pe mine — alcătuim toate laolaltă, o singură vrăjitoare medievală, a spus ea, izbucnind într-un râs care părea prefăcut. Paul este un războinic. Un om al bătăliilor. Mișcări ridicole, de parcă ar fi scoase dintr-un film kung fu. Michael este un cititor.

— Cum adică cititor?

— Păi, eu fac farmece, corect? Iau cuvinte încărcate de putere, farmece pe care le transform în acțiuni, așa cum am făcut cu casa pe care ți-am arătat-o.

Am încuviințat din cap.

— Michael citește obiectele. Le simte, le determină istoria, aude ce au ele de spus despre lucruri care s-au întâmplat, în ce împrejurări.

— Ei, bine, e... ciudat. Vreau să spun că e *cool*, dar, totodată, ciudat.

Ea a dat din umeri.

— Neobișnuit, dar la îndemână. Arhitectura îi vorbește. În sens literal.

— Și cu toate astea, voi doi tot nu ieșiți împreună.

Și-a îngustat ochii.

— Nu știu sigur dacă ar mai trebui sau nu să vă las pe voi doi să mai schimbați vreo vorbă. Și acum, ai de gând să termini odată cu întrebările ca să nu mai trăgănăm lucrurile? Putem să continuăm ce am început?

— Nu trăgănez nimic, am zis eu, trăgănând, în continuare, lucrurile. Și ce-i cu Jason?

Bănuiam, deja, bineînțeles, ce puteri magice avea Jason. Dar el nu îmi confirmase cu exactitate, iar eu aveam suspiciunile

mele — și anume, că deținea niște puteri magice animalice — care erau destul de ciudate și nu eram dispusă să le fac publice acolo. Pe de altă parte, câți adolescenți mârâiau când erau atacați?

OK. Dacă e să o luăm așa, nu era un lucru chiar atât de rar, la urma urmelor.

Scout și-a coborât ochii în pământ și a început să își facă de lucru cu geanta ei.

— Nu sunt eu în măsură să îți spun ce putere magică deține Jason. O să îți spună el, când și dacă va fi pregătit.

— Eu... eu am o bănuială.

Ea a tăcut și și-a ridicat încet ochii spre mine.

— O bănuială?

Ne-am privit în ochi pentru o clipă, în liniște, evaluându-ne reciproc: „Știi ce știu și eu? Cum pot să-ți confirm fără să îl trădez?”

— Am să te las să vorbești cu el despre asta, a spus ea într-un final, ducând mâna spre ușă. Ești gata *acum*?

— N-or să te păruiască pentru că mă aduci și pe mine?

— E, într-adevăr, posibil, a remarcat ea, după care a răpăit cu pumnul în ușă, într-un anumit tipar ritmic.

Cioc. Cioc. Cioc. *Bum*. Cioc.

— Un cod secret? am întrebat eu.

— Un avertisment, a răspuns ea. Jamie și Paul ies împreună. În caz că am ajuns prea devreme, nu vreau să dăm peste ei pe neaunțate.

Gluma m-a ajutat să mă detensioneze, doar puțin, cel drept. De îndată ce a atins clanța ușii, stomacul meu a început din nou să se zvârcolească.

— Bine ai venit în junglă, mi-a urat ea, după care a deschis ușa.

Jungla era o cameră mare, cu boltă, de o calitate pe care nu m-aș fi așteptat să o văd într-un tunel abandonat de cale ferată, la mare adâncime dedesubtul orașului Chicago. Arăta ca o sală de ședințe: pereții erau acoperiți de tablouri alcătuite din bucăți micuțe de mozaic, tavanele erau acoperite de bârne groase din lemn. Avea cam același aer ca și mănăstirea — totul era la scară mare, lucrat îngrijit, din materiale naturale. În încăpere nu era niciun fel de mobilier — era complet goală, cu excepția celor șapte tineri care s-au întors să se zgâiască la noi în momentul în care s-a deschis ușa. Erau trei fete și patru tipi, inclusiv Michael și Jason.

Jason cu ochii lui de un albastru mortal și, momentan, cu o privire rece.

În cameră s-a lăsat o tăcere mormântală în timp ce toți cei paisprezece ochi s-au ațintit asupra noastră de cum ne-am făcut intrarea. Scout mi-a strâns mâna în semn că aveam toată susținerea ei.

Ne-au înconjurat și au format un semicerc, stând cu fața la noi, în deplină tăcere, de parcă ne-ar fi amenințat cu ceva. Mi-am târșăit picioarele ca să mă mai apropiu puțin de Scout, neslăbindu-i din ochi pe judecători.

Jamie și Jill erau, evident, gemenele, ambele înălțuțe și uscățive, cu păr lung roșcat și cu ochi albaștri. Paul era înalt, slab, cu pielea cafenie și arăta foarte drăguț cu clăia lui de păr scurt, numai bucle.

Tipul și fata din mijloc, care păreau mai în vârstă decât restul — în primii ani de facultate, probabil — au făcut un

pas înainte, cu chipurile schimonosite de furie. Bănuiam că erau Katie și Smith. Katie era o fată drăguță, în stilul majoretelor, cu păr șaten lung până la umeri și cu ochi verzi, cu un tricou lung și balerini asortați cu jeanși. Smith — cu părul șaten vâlvoi și bretonul lipit de frunte în stil emo — purta o cămașă ecosez uzată. Era genul rebelului, după câte îmi dădeam eu seama.

— Green, a lătrat el, tre' să ai un motiv al naibii de bun ca să ne vizitezi și, mai mult chiar, să aduci o *profană* aici.

OK, deci păr-cleios nu era deloc impresionat de mine.

Scout și-a încrucișat brațele, pregătindu-se pentru bătălie.

— A, și-a început ea ofensiva, aceasta este Lily Parker, fata care s-a așezat în calea blestemului focului ca să ne salveze pe noi și s-a trezit înfășurată într-o cămașă de noapte din hârtie în clinica LaSalle Street. Vă sună cunoscut?

De fapt, primisem lovitura din pricină că mă împiedicaser, dar din moment ce chipurile Adepților s-au mai înmuiat după ce i-a pus la curent cu această mică întâmplare, am păstrat adevărul doar pentru mine.

— B, a continuat Scout, am un motiv al naibii de bun. Trebuie să vă arătăm ceva.

Katie a intervenit, vorbind răspicat:

— Puteai să ne fi arătat ceva și în lipsa ei.

— Nu pot să vă arăt ceea ce trebuie să vă arăt fără ca ea să se afle aici.

Explicația ei nu a stârnit niciun comentariu, cu toate acestea, a continuat ce avea de spus.

— Mai trebuie să știți că nu aș fi adus-o aici dacă nu era imperios necesar. Aveți încredere în mine — e necesar.

Secerătorii au văzut-o deja și sunt convinși de-acum că este asociată cu noi. Devin ambițioși și vor veni să bată la ușa noastră astă-seară, așa că ea va avea necazuri mult mai mari. Ea se află aici pentru a ne face o favoare.

Katie și Smith au făcut un schimb de priviri. Apoi ea i-a șoptit ceva lui.

— Cinci minute, a spus Smith, în final. Ai cinci minute la dispoziție.

Scout nu avea nevoie de cinci minute; i-au trebuit două secunde să arunce bomba.

— Cred că s-ar putea să fie una de-a noastră.

Liniște, până când Katie a pufnit sceptic pe nas.

— Una de-a noastră? Ce-ți veni să crezi, pentru numele lui Dumnezeu, că e una de-a noastră? Este o profană, și faptul că a fost lovită de suflul puternic al focului nu poate schimba asta.

— Chiar așa? a întrebat Scout. Chiar crezi că o lovitură dată de blestemul focului nu poate avea niciun fel de efect? Având în vedere faptul că noi alergăm valvârtej prin tot orașul, făcând uz de puterile noastre magice, e o perspectivă cam mărginită, nu-i așa, Katie?

Katie i-a aruncat o privire arogantă lui Scout.

— Vezi să nu depășești limita, Green.

Michael a făcut un pas înainte, cu mâinile ridicate în sus, în semn de pace.

— Hei, dacă trebuie să ajungem la o concluzie, cu cât avem mai puține idei preconcepute, cu atât mai bine. Scout, dacă ai ceva ce trebuie să vedem și noi, ar fi cel mai bine să ne arăți chiar acum.

Scout s-a uitat la mine, a dat din cap cu hotărâre, apoi și-a rotit degetul în aer.

— Întoarce-te, mi-a cerut ea.

Am aruncat o privire în jur, nefind prea dispusă să îmi ridic cămașa în fața unor oameni pe care nu îi cunoșteam — și a unui băiat, pe care doream să îl cunosc mai bine. Dar era o treabă care trebuia făcută, așa că m-am răsucit, mi-am scos cămașa din fustă și am ridicat-o doar atât cât să se vadă semnul de pe spate.

Fetele li s-au încordat de concentrare și de tot felul de gânduri, tot grupul învârtindu-se în jurul meu ca să caște gura la spinarea mea.

— Este o pată întunecată, a convenit Jason, ridicându-și spre mine ochii albaștri mortali. Te deranjează dacă o ating?

Am înghițit în sec, apoi am acceptat cu o mișcare a capului și am apucat mai strâns cămașa, pe care o țineam între degete. El a întins mâna. Degetele lui mi-au atins ușor spina-re, iar pielea m-a furnicat la atingerea lui. Mi-am înăbușit un tremur, dar mi s-a făcut pielea de găină. Nu era nici locul, nici momentul să încep să chicotesc din pricina faptului că Jason mă băga în seamă, dar asta nu însemna că efectul era cu ceva mai prejos. Atingerea lui îmi străbătea pielea ca un curent electric, ca atunci când te scufunzi pentru prima dată într-o baie fierbinte într-o noapte rece — îmi dădea fiori pe șira spinării.

— În mod categoric, arată la fel ca a noastră, a căzut Jason de acord, îndreptându-se de spate. Ai început să ai ceva puteri magice? m-a întrebat el încet.

Am dat din cap.

— N-am idee cum de a ajuns s-o aibă, a conchis Jason în final, încruntându-se. Dar este ca a noastră. Sau, oricum, destul de asemănătoare.

— Mda, a spus Scout, dar ai nuanțat corect — e ceva diferit în semnul ei, nu-i așa? Marginile sunt mai estompate. E ca un tatuaj din care a curs cerneala.

— Ce poate să însemne asta, Green? a întrebat Katie. Ea a ridicat din umeri.

— Habar n-am.

— Cercetarea e domeniul tău, i-a reamintit Smith. Nu e nimic în *Grimoire*?

— N-am găsit nimic și am verificat indexul pentru fiecare articol care mi-a venit în minte.

Am bănuir că *Grimoire* era cartea uriașă, legată în piele, pe care o răsfoise în fugă, de la un capăt la altul, înainte de a se hotărî să îi anunțe pe superiorii ei.

Smith s-a uitat la mine, privindu-mă cu atenție.

— Să înțeleg că ai fost pusă la curent cu noțiunile esențiale referitoare la enclava noastră, la lupta noastră, la darurile noastre.

Am confirmat din cap.

— Și ești sigură că nu ai... devenit conștientă de niciun fel de putere magică de când ai fost lovită?

— Mi-aș fi amintit, l-am asigurat eu.

— Să fie, poate, doar un simbol al faptului că a fost lovită? a sugerat Jason, cu fruntea încrêțită de concentrare și cu capul aplecat într-o parte, în vreme ce îmi studia atent spatele. Ca, nu știu cum să spun, un fel de marcaj al loviturii pe care a primit-o?

— Chiar nu știu, a declarat Scout cu glas scăzut.

Conversația lor a devenit mai pașnică, de parcă ar fi fost niște oameni de știință care îndrugau tot felul de ipoteze la vederea unui prim specimen. Îmi fixasem privirea pe zidul din celălalt capăt al încăperii, în timp ce ei vorbeau șoptit în spatele meu încercând să afle cine — sau ce — devenisem.

În cele din urmă, Smith s-a îndreptat de spate și, ca niște cățeluși ascultători, ceilalți membri ai grupului l-au urmat imediat, răspândindu-se din nou care încotro. Mi-am băgat cămașa înapoi în fustă și m-am întors cu fața la ei.

Smith a clătinat din cap.

— Tot ce știm este că ești însemnată. S-ar putea să nu fie o pată întunecată. Orice altceva e simplă speculație.

— Speculație? a repetat Paul. Are o pată întunecată, la fel ca ale noastre.

— Nu chiar la fel ca ale noastre, i-a reamintit Katie.

L-am urmărit pe Michael cum se străduia să își păstreze o expresie neutră.

— Seamănă suficient de mult cu ale noastre, a contracara-l el, încât să fie o dovadă că este ca noi. Este de-a noastră.

Katie a clătinat din cap.

— N-ai înțeles esențialul. Ne-a spus deja că nu are talente, magie, putere. Nimic altceva decât o vânătaie fantezistă.

Ca și cum ar fi vrut să își confirme suspiciunea, și-a întors privirea ei verzuie spre mine.

— Nu este de-a noastră.

— O vânătaie fantezistă? a repetat Scout. Îți arde de glumă, nu?

Katie a ridicat din umeri, atât mișcarea, cât și atitudinea ei fiind condescendente.

— Spuneam și eu așa.

— Hei, a spus Smith, hotărându-se, după toate aparențele, să intervină. Lăsați-o în pace. E mai bine pentru ea, oricum. Să lăsați petreci timpul pe aici, prin subsol, nu e nici joacă, nici distracție. Îndeletnicirea asta e periculoasă, e grea și e extenuantă. Ar părea o respingere, la prima vedere. E un noroc, de fapt.

În încăpere s-a lăsat liniștea. Când Scout a vorbit din nou, vocea ei era moale, dar onestă.

— Îmi știu locul, a afirmat ea, și știm cu toții că nu e cea mai ușoară îndeletnicire din lume. Dar dacă e de-a noastră, dacă face parte dintre noi, trebuie să știe. Noi trebuie să știm.

— Nu avem nicio dovadă că e de-a noastră, Scout, a constatat Smith. Un semn nu e îndeajuns. Un semn nu-i va opri pe Secerători și nici nu-i va salva pe profani și nici nu ne va ajuta pe noi. Nu avem nimic de dezbătut la ora actuală. Ne aduci o dovadă — o dovadă reală — că este vorba, într-adevăr, de o pată întunecată, și atunci mai stăm de vorbă.

Îi simțeam frustrarea lui Scout, o vedeam după poziția rigidă a umerilor ei. S-a uitat la colegii ei.

— Paul? Jamie? Jill? Jason?

Când a dat ochi în ochi cu Michael, trăsăturile chipului ei s-au înmuiat.

— Michael?

El s-a uitat gânditor în pământ, preț de o clipă, apoi și-a ridicat privirea spre ea.

— Îmi pare rău, Scout, dar sunt de partea lui Smith, de data asta. Ea nu este ca noi. Nu este făcută din același aluat ca

noi. Nu s-a născut cu puteri magice și singurul motiv pentru care are un semn se datorează faptului că a fost lovită. Dacă o primim printre noi, oricum, dacă facem pe avocații diavolului, ne va abate atenția de la orice altceva am avea de făcut. Nu ne putem permite așa ceva în momentul de față.

— Faptul că a fost vătămată nu este un motiv destul de puternic, s-a amestecat Katie în vorbă.

Am ridicat o sprânceană. Scout poate că trebuia să facă frumos, din motive de ierarhie, dar eu (în mod evident) nu făceam parte din acest grup.

— Nu sunt *vătămată*, am subliniat eu. Sunt o simplă spectatoare care s-a trezit, fără să vrea, implicată în ceva în care nu își dorea să fie implicată, fiindcă voi nu ați putut să îi țineți pe indivizii aceia malefici sub control.

— Problema e, a intervenit Smith, că tu nu te-ai născut ca noi. Singurul lucru pe care îl ai în clipa de față este un simbol, deocamdată, lipsit de orice semnificație.

— Nu e nevoie să faci pe durul, mi-a luat apărarea Michael. Doar nu s-a însemnat cu un scop anume.

— Ești sigur de asta?

În cameră s-a așternut din nou tăcerea, toți ochii fiind ațintiți asupra lui Katie.

— Vrei să sugerezi cumva, a spus Scout pe un ton mușcător, că și-a făcut singură o pată întunecată falsă?

Katie a fixat-o din priviri cu o răutate nedisimulată. Fata asta avea în sânge spiritul găștii fițoaselor din colegiu.

— Mi-a ajuns până peste cap chestia cu „toți pentru unul, unul pentru toți”, a boscorodit Scout. Nu pot să cred că sunteți o persoană, care nu a mai văzut în viața ei o pată

intunecată, să pretindă că i-a apărut una la patruzeci și opt de ore după ce a fost dusă la spital, deoarece a fost lovită din plin de blestemul focului și a reușit să supraviețuiască. Și știți ce mi se pare chiar mai rău de atât? Nu-mi vine să cred că vă îndoiiți de mine.

Și-a înfipt un deget în piept.

— De *mine*.

Adepții JV se uitau unii la alții cu priviri abătute.

— Profanii ne pun pe toți în primejdie. Ne aduc în mijlocul atenției publice, ne stau în cale, ne distrag atenția.

Jason și-a ridicat bărbia, dând la iveală ochii lui de un albastru marin. M-a privit intens, cu ochii străfulgerând de mânie. Faptul că îl evitasem la mall trebuie să-l fi durut mai tare decât mi-am închipuit.

— Până când nu știm mai multe, este o profană, atâta tot. Fără nicio supărare, a adăugat el, nedezipindu-și ochii de mine.

— Fără nicio supărare, am mințit eu.

— Avem alte treburi de discutat, a declarat Smith. Condu-o acasă.

— Atâta tot?

Vocea lui Scout era, în egală măsură, disperată și frustrată.

— Adu-ne ceva ce ne poate fi de folos, a argumentat Smith. Pe *cineva* care ne poate fi de folos, și mai stăm de vorbă.

Scout le-a aruncat un salut plin de sarcasm.

— Hai să mergem, m-a îndemnat ea.

Mi-a luat brațul și m-a condus afară din camera unde grupul se retrăgea în intimitate, să discute noul său plan.

Abia după ce ne-am îndepărtat la vreo cincizeci de metri de cameră, Scout mi-a zis:

— Îmi pare rău.

— Nicio problemă, am asigurat-o eu.

Dar nu eram pe deplin convinsă că și credeam în ceea ce spuneam. Nu îmi dorisem să fiu victima unui atac din partea blestemului focului, nu îmi dorisem să găesc o urmă pe spinare, nu fusesem entuziasmată la gândul că urma să fiu dusă, vrând-nevrând, la o întrunire a Adepților, cu atât mai puțin, să devin așa ceva. Știam prin ce trecea Scout. Întruniri în miez de noapte. Teamă. Griji. Responsabilitatea de a proteja publicul de adulții care sugeau suflete și de adolescenții hotărâți să meargă până în pânzele albe, fără să țină seama de urmări — deci nu era vorba, pur și simplu, de niște oameni obișnuiți. Văzusem oboseala întipărită pe chipul ei, îi apreciasem chiar și percepția asupra binelui și răului, precum și faptul că își puna în pericol propria persoană ca să protejeze oameni care habar nu aveau că ea își irosea forțele astfel.

Și, cu toate că nu era ceva ce să fi cerut eu în mod expres, sau ceva ce crezusem că aș fi vrut, nu-mi venea deloc ușor să fiu respinsă de Smith, de Katie și de ceilalți membri ai Enclavei Trei. Eram deja fata cea nouă din clasa a zecea — un pește pe uscat într-o școală unde fiecare avea propria sa istorie, nemaivorbind de teancurile de bani pe care putea să-i joace pe degete. În mod cert, nu venisem aici să fiu tratată ca o paria.

— Va trebui să stau cu ochii pe tine, m-a avertizat Scout, pe când ajungeam din nou în clădirea principală, ca să o pornim prin labirint, în caz că se întâmplă ceva.

— În caz că sunt atacată de Secerători, sau în caz că, pe neașteptate, îmi dezvolt abilitatea de a invoca inorogi?

Vocea mea era seacă.

— Oh, te rog, a spus Scout. Nu folosi tonul ăsta cu mine. Știi că ți-ar plăcea să fi stăpână pe spiritul din lampa fermecată. Să ai pe cineva care să stea în permanență la cheremul tău. Pe cineva care să facă tot ce îți pofteste inima. De câte ori nu ți-ai spus în sinea ta: „Dragă eu însămi, am nevoie de un inorog să îmi facă treburile și așa mai departe”?

— Nu prea des, până în ultima vreme, ca să fiu cinstită, am recunoscut eu, dar am reușit să încropesc un mic zâmbet.

— Mda, așa e, bine ai venit în junglă, mi-a spus ea din nou, dar de data asta, pe un ton posomorât.

Se făcuse aproape miezul nopții când m-am băgat în pat, în maiou și pantaloni scurți, și cu pătura marca Sfânta Sofia trasă până sub bărbie. Cu o mână sub cap, mă holbam la stelele de pe tavan. Somnul mă ocolea, probabil din cauză că mă odihnisem deja mult prea mult. La urma urmelor, îmi petrecusem jumătate din weekend fie în așternut, ca o stridie cu capul în bumbac, sau ignorându-mi cea mai bună prietenă și umblând brambura pe bulevardul Michigan. Îmi autoadmistrasem o medicație ce consta în bunuri de lux. Mai bine zis, privind alte fete cum își cumpărau obiecte de lux.

Nu eram prea încântată de ceea ce făcusem, de faptul că fusesem abandonată. Dar fie că eram sau nu cea mai bună prietenă, prietena perfectă, zgomotul traficului a început să se estompeze, și în final, am adormit, dar, oh, cât de greu.

15

M-a trezit un bubuit în ușă. Sculată brusc din somn, m-am ridicat în capul oaselor și mi-am dat deoparte părul ciufulit, care îmi cădea pe față.

— Cine e?

— Am întârziat! s-a auzit vocea frenetică a lui Scout de cealaltă parte a ușii.

M-am uitat la ceasul deșteptător. Orele începeau în cinci-sprezece minute.

— Fir-ar să fie, am bombănit eu, valul de adrenalină trezindu-mă de-a binelea.

Am azvârlit deoparte păturile și am sărit să deschid ușa. După ce am descuiat-o și am deschis-o, am dat de Scout în prag, îmbrăcată în pijama cu mâneci lungi și șosete groase, albastre.

M-am uitat mirată la întreg ansamblul.

— Suntem încă în luna septembrie, corect?

Scout și-a dat ochii peste cap.

— Mi-e frig tot timpul. Dă-mă în judecată.

— Ce-ar fi să fac repede un duș?

A încuviințat din cap și a scos la iveală două batoane energizante.

— Intră fuga-fuga, ieși fuga-fuga și, când ești gata, istoria artei, pregătește-te că venim!

Ați avut vreodată o zi în care ați vrut să renunțați să fiți foarte curate și să vă mulțumiți să fiți curate doar *în linii mari*? Când nu aveți timp de tot ritualul frecatului din cap până-n picioare și trebuie să vă rezumați doar la esențial? Când spălatul pe dinți devine partea cea mai viguroasă a ritualului de curățenie?

Atunci, bine ați venit într-o dimineață de luni la Școala de fete (Ușor Murdare) Sfânta Sofia.

Când am fost (aproape) curată, m-am întâlnit cu Scout în camera comună. Arborase, în mod ostentativ, o ținută de școlăriță — pantofi Mary Janes, șosete trei sferturi, cămașă și cravată Oxford.

— Semenii foarte tare cu o ...

— Tocilară? a sugerat ea. Încerc o nouă filosofie azi.

— O nouă filosofie? am repetat eu, în vreme ce închideam ușa camerei comune și o porneam în jos pe coridor.

Mi-a dat batonul energizant cu care se fălise mai devreme. I-am rupt ambalajul și am mușcat o bucată.

— Să arăți ca o tocilară, să *fii* o tocilară, a rostit ea apăsător. Îmi fac socoteala că acest *look* mi-ar putea mări calificativele cu cincisprezece până la douăzeci de procente.

— Cincisprezece până la douăzeci de procente? Impresionant. Crezi că o să meargă?

— Sunt sigură că nu, a răspuns ea. Dar încerc și eu. Fac un demers pozitiv.

— Învățatul ar fi un alt demers pozitiv, i-am atras eu atenția.

— Învățatul nu îmi mai lasă timp pentru salvarea omenirii.

— Ce păcat că nu poți să îți motivezi absențele pentru treaba asta.

— Știi, bine?

— Și fiindcă tot a venit vorba de salvarea lumii, i-am spus eu, ai primit vreun telefon după ce ne-am întors acasă ieri-seară? Sau pur și simplu ai dormit până mai târziu?

— Dorm cu dopuri în urechi, a spus ea, răspunzând doar pe jumătate la întrebarea mea. Alarma de la radio s-a pornit, dar nu era suficient de tare, așa că i-am visat pe REO Speedwagon și pe Phil Collins vreo trei sferturi de oră. E suficient să spun că presimt că se va întâmpla ceva diseară.

— *Dum-dum, dum-dum, dum-dum, dum-dum, dum-dum*, am repetat eu preambulul tobelor, deși fără să bat, ca de obicei, ritmul în aer.

Reputația mea era și așa șifonată din cauză că o pornisem cu stângul pe un teren nesigur.

Am urcat scările până la etajul întâi, apoi am pornit-o pe coridorul care dădea în aripa cu săli de clasă. Vestiarele erau următoarea noastră oprire. Am luat ultima îmbucătură din batonul energizant — un soi de amestec de consistența caramelilor cu fructe, alune și cereale — apoi am împăturit ambalajul și l-am strecurat în geantă. Când am ajuns la vestiare, mi-am deschis geanta și am tras cu ochiul înăuntru. Aveam

deja cartea de istorie a artei, așa că am îngenuncheat ca să ajung la compartimentul meu de jos, am deschis ușa și am înșfăcat cartea de trigo, pentru a doua oră din ziua respectivă. Tocmai închisesem ușa, având încă palma lipită de lemnul lucios, când am simțit o bătaie pe umăr.

M-am întors și am dat cu ochii de M.K., care stătea lângă mine — rânjind.

— Ai căzut în jos pe scări, nu?

Scout și-a pus cărțile în vestiar, apoi a trântit ușa, dar nu fără să-i arunce lui M.K. o privire dușmănoasă.

— Hei, Betty, du-te și caut-o pe Veronica și lasă-ne pe noi în pace.

M.K. a părut uluită de apelativ, dar s-a dezmeticit repede, dându-și părul lung și negru pe spate, dintr-o singură smucitură a capului.

— Cât de împiedicăta ești că nu poți, nici măcar, să urci un șir de trepte fără să cazi?

Tonul ei era puțin cam ridicat, ca să atragă, în mod evident, atenția celorlalte fete, să le facă să se holbeze la mine și să bârfească în șoaptă și, probabil, ca să mă pună într-o situație stânjenitoare.

Din fericire, eu nu mă rușinez cu una, cu două. Pe de altă parte, nici nu puteam să o corectez, propriu-zis. Dacă le trânteam fetelor astea ceva în genul „camera secretă de la subsol”, s-ar fi iscat o goană nebună în căutarea a ceea ce se afla ascuns acolo, jos. Cum așa ceva nu le-ar fi fost de niciun folos Adeptilor, m-am hotărât să deviez discuția.

— Cât de împiedicăta trebuie să fii ca să împingi o fată în jos pe scări?

— N-am împins pe nimeni în josul scărilor, s-a apărat ea.

— Deci nu ai avut nimic de-a face cu internarea mea în spital.

Obrajii i-au luat foc.

Eram meschină, știu, dar trebuia să-i protejez pe Adepți. Bine, bine, pe o Adeptă cu cercel în nas, în orice caz. Pe deasupra, nu făcusem, de fapt, nicio acuzație. Pusesem doar întrebarea potrivită.

Cum clopotele școlii au început să bată, ne-a străpuns pe amândouă cu privirea, apoi s-a răsucit pe călcâie și s-a îndepărtat pășind maiestuos, cu un rucsac din piele cu monograme prins între omoplați.

Nu știu exact ce anume, nici cât de multe amănunte despre „căzătură” răspândise gașca fițoaselor prin școală, dar simțeam privirile și auzeam șoaptele. Au durat toată dimineața, pe parcursul orelor de istorie a artei, de trigonometrie și de civică. Fete în fuste identice, ecosez, își apropiiau capetele sau își pasau bilețele împăturite — ca să își împărtășească unele altora ce auziseră despre weekendul meu.

Din fericire, zvonurile erau destul de inofensive. Nu am auzit nimic despre încăperi bizare din subsolul clădirii, despre tineri rău intenționați bântuind coridoarele sau despre implicarea lui Scout — alta decât că lumea „n-ar fi surprinsă” dacă ea ar avea vreo legătură cu treaba asta. Se pare că nu eram singura din Sfânta Sofia care o credea un pic cam ciudată.

M-am uitat de câteva ori în treacăt la ea, în timpul orei de civică — păr blond și șaten în stil *punk*, strâns în codițe mici de cal, unghii vopsite cu lac negru strălucitor, cercel în nas.

Eram oarecum surprinsă că Foley o lăsa să umble așa, dar îi mulțumeam lui Dumnezeu că Scout ieșea în evidență în acest bastion de supernormalitate.

După civică, ne-am întors la vestiarele noastre.

— Hai să facem un comision, mi-a propus ea, deschizând vestiarul și punându-și cărțile acolo.

Am ridicat din sprâncene cu scepticism.

— O misiune total pământească, m-a asigurat ea, închizând din nou ușa.

Și-a aranjat pe umăr geanta cu craniu și oase încrucișate și mi-a făcut cu ochiul.

Am urmat-o în vreme ce șerpuia printre fetele aflate în coridorul cu vestiare, apoi am trecut prin Sala mare și prin clădirea principală, ca să ajungem la intrarea principală a școlii. Se părea că, de data asta, era o misiune în afara campusului.

Când am ieșit pe ușă, am dat de un cer de oțel gri-șters, iar în oraș aproape că nu bătea vântul. Vremea era capricioasă, de parcă se pregătea de o surpriză urâtă. De parcă furia cerului avea să se dezlănțuie asupra noastră, a tuturor.

— Să mergem, m-a îndemnat Scout, și am pornit-o pe trotuar.

Am luat-o la stânga, pe strada Erie, îndepărtându-ne de bulevardul Michigan și de grădina cu țepi din piatră.

— Uite cum stă treaba cu Chicago, a început ea.

— Dă-i drumul, surioară.

— Gașca fițoaselor ți-a făcut turul *Totul despre sex și Orașul Vânturilor*. E plăcut să faci cumpărături pe Michigan, dar asta nu e tot. Este vorba de un întreg oraș — oameni care și-au trăit întreaga viață aici, oameni care au *muncit* aici toată

viața lor, în halate albastre sau salopete, cu mizerie sub unghii, fără să cumpere genți de mii de dolari.

S-a uitat în sus, la un zgârie-nori, în timp ce treceam pe lângă el.

— Aproape trei milioane de oameni într-un oraș care se află aici de o sută șaptezeci de ani. Arhitectura, arta, istoria, politica. Știu că nu ești de aici și că nu ai venit decât de o săptămână, și că, probabil, ai rămas cu sufletul în Sagamore, dar locul acesta este extraordinar, Lil.

Am urmărit-o cum scruta cu atenție, cu dragoste în priviri, clădirile și arhitectura din jur.

— Vreau să candidez pentru un loc în consiliul municipal, a spus ea pe neașteptate, în timp ce traversam strada și treceam pe lângă restaurantele italienești de vizavi.

Turiștii formau cozi în fața fiecăruia dintre ele, cu meniuri în mâini și emoție în priviri, pe când se pregăteau să guste din ce avea Chicago mai bun și mai bun.

— Consiliul municipal? am întrebat-o. Vrei să spui consiliul municipal al orașului Chicago? Vrei să îți depui candidatura de consilier?

A dat din cap cu hotărâre.

— Iubesc orașul ăsta. Vreau să îl slujesc într-o bună zi. Desigur, depinde unde locuiesc în momentul respectiv și cine este în funcție și dacă postul e liber sau nu, dar vreau să îi ofer și eu ceva în schimb, înțelegi?

Habar nu aveam că Scout era mânată de ambiții politice, cu atât mai puțin că se gândise atât de mult la logistică. Avea doar șaisprezece ani, iar eu eram impresionată. De asemenea, nu îmi dădeam seama dacă trebuia să îmi fie milă de

părinții ei, care ratau felul ei extraordinar de a fi, în general, sau dacă ar trebui să le mulțumesc — era Scout cine era fiindcă părinții ei se speriaseră de puterile sale magice și o trimiseseră pachet la un internat?

Mi-a făcut un semn din cap spre o băcănie așezată pe diagonală blocului următor.

— Hai acolo, înăuntru, mi-a spus ea și am traversat strada.

A deschis ușa, iar clopoțelul de pe mâner a zbârnâit în timp ce intram.

— Hei, a salutat ea, fluturând o mână în aer în timp ce se ducea ață la automatul de băuturi.

— Scout, a răspuns băiatul de la tejghea.

Părea să aibă vreo nouăsprezece, douăzeci de ani. Avea o claie de codițe africane, ce-i încadrau fața, și stătea cu ochii lui căprui-închis ațintiți pe o revistă cu benzi desenate, care era deschisă pe tejghea.

— Plinul?

— Plinul, a confirmat Scout.

Am rămas lângă tejghea, iar ea a luat cu asalt automatul de băuturi, smulgând un pahar uriaș de plastic. Cu o precizie mecanică, a împins paharul sub aparatul de gheață, trăgând cu ochiul peste buza paharului, în timp ce gheața se revărsa în el, apoi a dat drumul paharului, l-a golit de câteva cuburi, după care a reluat întregul procedeu, până când a fost mulțumită de faptul că a obținut exact cantitatea dorită. Când a terminat cu gheața, s-a dus direct la suc acidulat de căpșune, repetând aceeași procedură.

— E un caz aparte, nu-i așa? m-am mirat eu cu glas tare.

Vânzătorul a hohotit, apoi și-a ridicat privirea spre mine, cu un licăr amuzat în ochii lui ciocolatii.

— Aparte e puțin spus. Este o vicioasă până în măduva oaselor, când vine vorba de apă cu zahăr.

Fruntea i-a fost brăzdată de o cută.

— Pe tine nu te știu.

— Lily Parker, m-am prezentat eu. În primul meu an la Sfânta Sofia.

— Faci parte din gașca fițoaselor?

— Categorie nu face parte din gașca fițoaselor, a afirmat Scout.

A venit lângă noi la teighea, înfigând un pai în băutură. A sorbit, cu ochii închiși de extaz. A trebuit să îmi mușc buzele să nu râd.

Cu buzele încă lipite de pai, Scout a deschis un ochi aruncându-mi o privire răutăcioasă.

— Nu îți bate joc de căpșune, a spus ea când a făcut o pauză ca să respire, apoi s-a întors din nou spre tipul de la teighea. A încercat, fără succes însă, să intre în gașca fițoaselor, cel puțin până și-a dat seama cât de defecte sunt. Oh, Derek, ea e Lily. Voi doi sunteți frați de-acum.

I-am zâmbit larg lui Derek.

— Încântată de cunoștință.

— Și eu.

— Derek a absolvit Montclare și a intrat în minunata lume ca angajat temporar în magazinul tatălui său, în vreme ce își pregătește licența în împletitul coșurilor sub apă la Universitatea Chicago.

I-a clipit lui Derek din ochi cu șiretenie.

— Am nimerit-o, nu-i așa, D.?

— Fizică nucleară, a corectat-o el.

— Am fost destul de-aproape, a conchis Scout făcând cu ochiul.

Apoi s-a dat un pas înapoi că să își treacă vârfurile degetelor peste cutiile de dulciuri din fața tejghelei.

— Să fie Choco-Loco sau Caramel Buddy? Am chef de ronțăit sau de mestecat azi?

A luat în mână două batoane, unul roșu, altul portocaliu și ni le-a fluturat prin față.

— Părerea voastră? Fac numărătoarea voturilor, verific pulsul națiunii. Bine, bine, al colțișorului nostru din River North, oricum.

— Choco-Loco.

— Caramel Buddy.

Am rostit mărcile simultan, ceea ce a avut drept rezultat un schimb reciproc de zâmbete, în timp ce Scout își continua dezbaterea, deloc silențioasă, referitoare la alegerea dulciurilor preferate. Orezul crocant părea a fi un ingredient hotărâtor. Alunele erau în declin.

— Ești din Chicago? m-a întrebat Derek.

— Sagamore, am zis eu. New York.

— Ești departe de casă, de Sagamore.

M-am uitat prin vitrină spre turnurile Sfintei Sofia, turlele ei țepoase fiind vizibile, chiar dacă ne aflam la câteva străzi distanță.

— Ia povestește-mi, i-am cerut eu, după ce mi-am întors privirea spre el. Ți-ai ispășit pedeapsa la MA?

— Am fost născut și crescut pentru MA. Tatăl meu este proprietarul unui lanț de băcării — a făcut un semn din cap spre rafturile din magazin — dar și-a dorit mai mult pentru mine. Am avut parte de patru ani de cravată și uniformă și mi-a trebuit un scor al naibii de mare la testul de aptitudini ca să fac față.

— Derek e un soi de geniu, a intervenit Scout, punând un baton de Choco-Loce pe tejghea. Cea mai mare decizie pe care, probabil, va trebui să o iau pe ziua de azi.

Derek a chicotit.

— Ei, bine, știu că e o minciună.

A ridicat la vedere coperta revistei cu benzi desenate, pe care era înfățișată o supereroină cu un bust și curbe generoase, într-o uniformă din latex, strâns mulată.

— Felul tău de a lua decizii se aseamănă puțin cu chestia asta, nu crezi?

Cu ochii măriți de uimire, mă uitam la revista cu benzi desenate și la Scout, care chicotea zglobiu de comparația făcută de Derek, apoi m-am aplecat spre ea.

— El știe? i-am șoptit eu.

Nu mi-a răspuns și am luat-o drept un indiciu că nu voia să poarte o asemenea conversație în acel moment, cel puțin nu în fața unei a treia persoane. A scos din geantă un portofel de piele lăcuită, din care a scos o bancnotă de douăzeci de dolari nouă-nouă.

M-am uitat cu surprindere la lacul strălucitor — și la logo-ul designerului imprimat pe toată lungimea portofelului.

— Ce e? m-a întrebat ea, punând portofelul la loc în geantă. Nu e veritabil; e doar o imitație reușită pe care am luat-o din Parcul Wicker. Nu trebuie să faci o mutră de țărăncuță.

— Chiar și cea mai modestă dintre fete poate avea un lucru care să pară de calitate, a completat-o Derek, cu un râset înflorindu-i în colțul gurii.

S-a întors din nou la revista cu benzi desenate. Am avut impresia că nu mai aveam cu ce să-i captăm atenția.

— Pe curând, D., și-a luat rămas-bun Scout și s-a îndreptat spre ușa cu senzori a magazinului.

Fără să-și ridice privirea, Derek ne-a făcut cu mâna. Am ieșit, sub cerul la fel de cenușiu și de capricios, în orașul ciudat de liniștit, și am pornit-o spre Sfânta Sofia.

— OK, am început eu. Hai să dăm cărțile pe față. Nu vrei să îmi spui mie — colega ta de apartament — în ceea ce ești implicată, în schimb, tipul de la magazinul din colț a ajuns să știe totul?

Scout a ciugulit capătul unui stick Choco-Loco, apoi mi-a aruncat o privire în timp ce mesteca.

— E drăguț, nu?

— Of, Doamne, categoric da. Dar nu asta e problema.

— Are o prietenă, Sam. Sunt împreună de ani de zile.

— Măi pierde-vară, hai să nu mai batem câmpii.

Ne-am îndepărtat una de cealaltă ca să ocolim un cârd de turiști și apoi ne-am reunit, după ce am depășit obstacolul.

— Cum de a ajuns el să știe?

— Presupui că i-am spus eu, a zis Scout când ne-am oprit la colț, așteptând să se schimbe culoarea semaforului în traficul aglomerat de la ora prânzului. Și nu numai că mă bucur că e de partea noastră — pe bune, dar e și *atât* de drăguț.

— Din cauza părului, am sugerat eu.

— Și a ochilor. Absolut ciocolatii.

— De acord. Și ce ziceai adineaori?

— Nu i-am spus, a mărturisit Scout, conducându-mă pe trecerea de pietoni la schimbarea semaforului. Îți amintești ce ți-am spus despre puștii care păreau că nu fac priză cu realitatea? Deprimați?

— Țintele Secerătorilor?

— Exact, a confirmat ea, dând din cap. Derek a fost cât pe ce să fie o victimă. El și mama lui au fost extrem de apropiați, dar ea a murit acum vreo câțiva ani — pe când el era student în anul întâi. Din nefericire, el s-a dat bine pe lângă cine nu trebuie la universitate; doi dintre membrii frăției erau Secerători. Au profitat de durerea lui, s-au împrietenit cu el și l-au târât și mai jos.

— I-au supt energia sau așa ceva?

Cum era să formulez altfel?

Scout a dat din cap cu gravitate în vreme ce avansa printre locuitorii orașului cu gândul la masa de prânz.

— N-a prea rămas nimic din el. Era precum o cochilie aproape goală când am ajuns noi la el. Abia dacă se mai ducea la cursuri, abia dacă se mai dădea jos din pat. Intrase în depresie.

— Doamne, am zis eu încet.

— Știu. Din fericire, nu era încă de tot pe butuci, dar nici mult nu mai avea. L-am identificat și a trebuit să dezlegăm niște vrăji urâte care funcționau pe principiul sifonului — apa extrăgeau tinerii Secerători energia din el, ca să o paseze celor mai în vârstă, care aveau nevoie de ea. L-am scos din mâinile Secerătorilor și l-am dus departe de ei. I-am lăsat spațiu

de mișcare și răgaz de odihnă, l-am hrănit, l-am pus din nou în legătură cu familia și cu adevărații lui prieteni. Restul — vindecarea — a depins numai de el.

Chipul i s-a întunecat de mânie și glasul i s-a încrâncenat.

— Apoi le-am ținut „prietenilor lui”, Secerătorii, un discurs despre sacrificiul de sine.

— Și a funcționat?

— Eh, am reușit să îl aducem pe unul dintre ei înapoi. Celălalt încă mai face parte din frăție, în cel mai rău sens al cuvântului. Oricum, Derek este unul dintre foarte puținii oameni care știu despre noi, despre Adepți. Face parte din ceea ce numim noi comunitate.

Mi-am amintit termenul din conversația dintre Smith și Katie.

— Oameni fără puteri magice, care știu de existența noastră, de obicei, din cauză că au fost prinși în foc încrucișat. Uneori, ne sunt recunoscători și ne fac ulterior un serviciu. Ne dau informații. Sau poate ne oferă doar câteva minute de normalitate.

— Suc acidulat de căpșune, am adăugat eu.

— Țsta e cel mai important lucru, a convenit ea.

M-a tras din mijlocul traficului pietonal ca să o cotim la capătul unei străzi.

— Uită-te în jurul tău, Lil. Majoritatea oamenilor nu bagă în seamă șuvoaiele de pietoni din jurul lor, zumzetul și fluxul orașului. Noi facem parte din acest zumzet și acest flux. Magia este o parte a acestui zumzet și a acestui flux. Câteodată oamenii spun că le place să locuiască în Chicago — e vorba

de energia, de legătura cu pământul, de senzația de a face parte din ceva mai mare decât tine.

Rotindu-mi ochii pe sticla, oțelul și betonul din apropiere, cu orașul zumzăind și forfotind pe lângă noi, am înțeles ceea ce voia să îmi spună.

— Întotdeauna a fost o mână de oameni care știu de existența noastră, care știu ce facem, pentru ce luptăm, mi-am mărturisit Scout în vreme ce o coteam după colț, ca să ajungem la Sfânta Sofia.

Și iată-l.

Jason stătea în fața zidului din piatră, cu mâinile în buzunare, îmbrăcat în pantaloni kaki și un pulover bleumarin *en cœur*, cu o emblemă aurie brodată pe buzunar. Părul blond-închis îi era frezat și ochii i se transformaseră într-un albastru-șters, ca de oțel, sub cerul cenușiu, sub sprâncenele acelea întunecate și sub genele acelea lungi.

Avea ochii ațintiți, ca un laser, în direcția mea.

Scout, care sorbise o înghițitură zdravănă din apa cu zahăr și aromă de căpsune, ca să se mai învioneze după relatarea istoriei lui Derek, a dat drumul paiului doar atât cât să râdă zgomotos.

— Se pare că ai un musafir.

— S-ar putea să fie aici pentru tine, am rostit eu absentă.

— Oh, nu. Shepherd nu bate drumul până la Sfânta Sofia să mă vadă pe mine. Dacă avea nevoie de mine, îmi putea trimite un mesaj.

Am scos un sunet vag, nici de aprobare, nici de dezaprobare a afirmației făcute de ea, dar starea mea de nervozitate părea să îi dea dreptate. Aveam un nod în gât; stomacul îmi

palpita. Băiatul ăsta — băiatul ăsta cu ochi incredibil de albaștri — venise aici să mă vadă pe mine?

Chiar înainte de a mă topi toată, în mod ridicol, mi-am adus aminte că încă mai eram iritată de atitudinea lui Jason, așa că mi-am șters zâmbetul buimac de pe buze.

— Shepherd, l-a salutat Scout când am ajuns în dreptul lui, ce vânt te aduce în minunata noastră instituție de învățământ?

A reușit să scoată cele câteva cuvinte înainte ca buzele ei să găsească din nou paiul. Mi-am dat seama că găsisem calmantul lui Scout — în caz că aş fi avut vreodată nevoie — suc de căpșune.

Jason a salutat-o din cap pe Scout, apoi s-a uitat din nou înspre mine.

— Putem să stăm de vorbă?

I-am aruncat o privire lui Scout, care era cu ochii pe ceas.

— Mai aveți șapte minute până încep orele, ne-a anunțat ea, după care mi-a făcut semn cu mâna. Dă-mi geanta, ca să ți-o atârn de scaun.

— Mulțumesc, i-am spus și am pasat-o.

Jason și cu mine am privit-o pe Scout cum tropăia pe trotuar în jos și dispărea în clădire. Abia după ce a dispărut cu totul, Jason s-a uitat din nou la mine.

— În legătură cu ziua de ieri...

A făcut o pauză, stând cu ochii în pământ, de parcă s-ar fi decis ce să spună.

— Nu a fost nimic personal.

Am ridicat din sprâncene. Nu aveam de gând să îl las să scape așa de ușor.

S-a uitat la mine, și-a umezit buzele, apoi s-a uitat din nou în ochii mei.

— Când erai în spital, am vorbit despre Secerători. Despre faptul că noi suntem în minoritate.

— O celulă de decimare, așa ai spus.

A dat din cap.

— Într-un fel. Suntem ca o mișcare de rezistență. O rebeliune. Nu suntem egali ca forțe. Secerătorii — *noi* îi numim Secerători — nu reprezintă doar o mână de inadaptați. Sunt cu *toții* înzestrați cu daruri magice — toată Elita Întunecată — cu excepția noastră.

— Toți cu excepția voastră?

— Din păcate. Asta înseamnă că soarta ne este potrivnică, Lily.

A făcut un pas spre mine.

— Poziția noastră este primejdioasă. Și, dacă nu ai puteri magice, nu vreau să ajungi să fi implicată în treaba asta. Nu, dacă nu ai un mijloc propriu de apărare. Scout nu poate fi întotdeauna alături de tine... și nu vreau să pățești ceva rău.

Și o orchestră dacă ar fi cântat în curtea Sfintei Sofia, tot nu aș fi auzit-o. Nu auzeam nimic altceva decât bubuiturile inimii mele și nu vedeam nimic altceva decât albastrul ochilor lui umbriți de gene.

— Mulțumesc, i-am răspuns cu un firicel de glas.

— Ca să nu mai vorbim cât m-am amărât când m-ai ignorat duminică.

Mi-am mușcat colțul gurii.

— Uite ce e. Îmi pare rău de...

Jason a dat din cap.

— Ai văzut semnul și ai avut nevoie de timp de gândire. Cu toții am trecut prin asta. Vreau să spun că puteai să îți fi ales o companie mai bună, dar ți-am înțeles dorința de a fugi. De a evada.

Jason stătea cu ochii în pământ și cu fruntea încordată de concentrare.

— Când am descoperit cine sunt, ce sunt, am fugit. Am sărit într-un autocar Greyhound și m-am dus direct la buni-ca mea din Alabama. Am stat acolo, afară, în cort, timp de trei săptămâni în vara aceea. Aveam treisprezece ani, a spus el, ridicându-și capul din pământ.

Ochii lui își schimbaseră culoarea din turcoaz într-un galben-verzui intens și pe chip i-a apărut o expresie animalică — ceva intens, în orice caz.

— Ești... lup?

Am rostit-o ca o întrebare, dar, dintr-odată, nu mai aveam niciun dubiu și nicio teamă în privința posibilității ca el să fie ceva mult mai înfricoșător decât Scout și restul Adeptilor.

— Da, sunt, mi-a confirmat el, cu o voce puțin mai profundă decât adineaori.

Pielea de pe brațe mi s-a făcut ca de găină și am simțit fiori pe șira spinării. M-am întrebat dacă era o reacție obișnuită — comună — cum ar fi, probabil, Sindromul Scufitei Roșii.

Îl fixam din priviri și el mă fixa din priviri, la rândul său, cu o concentrare atât de intensă, încât am tresărit, efectiv, de surprindere când clopotele din turn au început să bată, semnalând sfârșitul pauzei de prânz.

— Trebuie să pleci, mi-a spus el.

Am confirmat, dând din cap, iar el și-a întins mâna să o strângă pe a mea. Am simțit cum îmi scăpărau scânteii electrice pe spinare.

— La revedere, Lily Parker.

— La revedere, Jason Shepherd, i-am răspuns, dar el deja se îndepărta de mine.

Venise la Sfânta Sofia să mă vadă pe mine — să stea de vorbă cu mine. Să îmi explice de ce nu voise ca eu să fiu prezentă la ședința Adeptilor, fie că eram însemnată sau nu.

Fiindcă își făcuse *griji* pentru mine.

Fiindcă nu dorise ca eu să pățesc ceva rău.

Momentul de comuniune pe care îl împărtășisem cu Jason fusese incredibil, fenomenal, drept urmare universul trebuia să își recapete echilibrul. Și ce anume poate echilibra karma unei eleve?

Două cuvinte: extemporal neanunțat.

Fie că exista sau nu magie pe lumea asta, încă mai eram elevă de liceu, și încă într-un liceu care se mândrea cu absolvenți admise în colegiile și universitățile din Ivy League. Peters, profesorul nostru de istorie a Europei, hotărâse să ne asigure că citisem capitolele despre picti și vikinci, printr-un test cu cincisprezece întrebări cu variante multiple de răspuns. Citisem capitolele — eram suficient de paranoică încât să mă asigur că îmi termin temele, cu toată isteria provocată de magie. Dar asta nu a însemnat că nu mi s-a întors stomacul pe dos în vreme ce Peters se plimba printre rândurile de bănci, împărțind testele date pe foi prinse în capse.

— Aveți douăzeci de minute, ne-a anunțat el, ceea ce înseamnă că aveți puțin mai mult de un minut pentru fiecare

Întrebare. Testul reprezintă douăzeci la sută din calificativul vostru, așa că vă recomand insistent să îl rezolvați cu maximă atenție.

După ce testele au fost distribuite, el s-a întors la catedră și a luat loc fără să își ridice privirea.

— Începeți, ne-a dat el startul și creioanele au început să alerge pe foile de hârtie.

Mă uitam cu atenție la test, dar, din pricina emoției, literele îmi jucau în fața ochilor — ei, bine, din cauza emoției pricinuite de băiatul cu ochi albaștri, care își făcuse griji pentru mine și care mă ținuse de mână.

Douăzeci de minute mai târziu, am pus creionul jos. Completasem toate răspunsurile și speram ca măcar o parte din ele să fie corecte. Dar nu m-am stresat prea tare din această cauză.

Se pare că infatuarea mă determinase să devin leneșă din punct de vedere intelectual.

16

Scout a așteptat până la masa de seară ca să mă ia la întrebări despre vizita lui Jason în campus. Fiind o zi de luni, fusesem binecuvântate cu mâncare proaspătă. Din moment ce nu mâncam pui, m-am mulțumit cu orez și un amestec de legume, dar până și mâncarea simplă era mai bună decât orezul mocirlos sau ghiveciul. Sau, cel puțin, așa gândeam eu.

— Ei, și ce a avut de spus domnul Shepherd? m-a întrebat Scout, înfigându-și furculița într-o bucată de pui la grătar. Te-ai logodit sau i-ai făgăduit mâna sau ce altceva? Ți-a dat lavaliera lui? S-a dat la tine?

— Ce este o lavalieră?

— Nu știu. Cred că ceva ce ține de frăție?

— Ei, bine, orice o fi însemnând, nu a fost vorba de așa ceva. Pur și simplu, am vorbit despre întrunire. Despre atitudinea pe care a adoptat-o. Și-a cerut scuze.

Scout a ridicat din sprânceană în mod apreciativ.

— Shepherd și-a cerut scuze? Doamne, Parker. Înseamnă că l-ai dat gata mai repede decât m-am așteptat. E cât se poate de încăpățânat.

— A spus că își face griji pentru mine. Îi e teamă ca nu cumva să fiu prinsă la mijloc, în arena de luptă dintre Secerători și Adepți, fără niciun mijloc de autoapărare, mai ales dacă nu ești tu prin preajmă să faci vreo scamatorie de-a ta.

— Și încă ce scamatorie spectaculoasă, a murmurat ea.

A deschis gura de parcă ar fi vrut să spună ceva, apoi a închis-o la loc.

— Ascultă, a spus ea într-un final. Nu vreau să te pun în gardă cu privire la înfiriparea vreunei idile între voi, dar ar trebui să ai grijă când ești prin preajma lui Jason. Nu prea ți-aș recomanda să te implici într-o relație cu el.

— Nu mă implic într-o relație cu el, am protestat eu. Stai puțin, dar de ce nu pot să am o relație cu el?

— Este — nu știu cum să spun. E aparte.

— Mda, faptul că e vârcolac îl face să fie, oarecum, unic.

A ridicat din sprâncene, cu surprindere.

— Știi.

— Da, știu.

— Cum ai aflat?

— L-am auzit mârâind după ce am fost lovită de blestemul focului. Mi-a confirmat ieri.

— A recunoscut că este lup? Față de tine?

— M-a lăsat să văd cum îi scânteiază ochii și cum își schimbă culoarea. A făcut același lucru și când am stat de vorbă la spital.

— După ce ne-ai trimis la plimbare?

Am dat energic din cap. Scout a scos un fluierat ușor.

— Într-o săptămână ai evoluat de la fata cea nouă din școală la fata curtată de un vârcolac. Te miști cu repeziciune, Parker.

— Mă îndoiesc că îmi face curte și nu am făcut nimic altceva decât să fiu la fel de fermecătoare ca de obicei.

— Sunt convinsă că ai fost teribil de fermecătoare, dar vreau doar să fii atentă.

— Am auzit cumva „fost”?

— Un mic semnal care să îți atragă atenția că el nu este ca noi. Este făcut dintr-un aluat total diferit față de ceilalți Adepți. Și nu trebuie să te iei după mine. Eu îți spun, pur și simplu, ceea ce gândesc. Pe de altă parte, în scurta, dar fulminanta noastră prietenie, te-am îndrumat eu vreodată prost?

— Ai vrut să încep prin a fi lovită de blestemul focului sau să devin o dușmancă a celor care sug sufletele adolescenților?

— Te referi la Secerători sau la gașca fițoaselor?

I-am rânjit în mod apreciativ.

— Oh, *touché*.

— Am și eu momentele mele. Și, pe deasupra, de la cinci ai mai împrumuta tu balerinii ăștia nemaipomeniți?

Mi-am coborât privirea la balerinii țipători din lac galben cu bleumarin, pe care mă lăsase să-i împrumut pe când ne grăbeam să ieșim pe ușă, de dimineață.

— Bine, am convenit eu. Moda are un atu asupra răului și asupra adolescențelor dichisite. Ai câștigat.

Scout mi-a zâmbit larg.

— Întotdeauna câștig. Hai să halim.

Am băgat ceva la ghiozdan, le-am salutat pe Collette și pe Lesley și, când am terminat cina, ne-am întors în apartament, în timpul pauzei de o oră până la începerea studiului individual. Gașca fițoaselor campase în camera comună, la intrare întâmpinându-ne o revărsare de păr blond și accesorii scumpe azvârlite peste tot.

Veronica stătea pe canapea picior peste picior, cu un dosar deschis în poală, și, în plus, cu M.K. și cu Amie la picioarele ei, care arătau precum niște slujnicuțe pline de adorație.

— Și mai scrie, a spus Veronica, cu ochii pe dosar, că părinții ei s-au descotorosit de ea, lăsând-o aici, ca să poată pleca la München.

Și-a înălțat capul, părul blond revărsându-i-se pe umeri, apoi mi-a aruncat o privire tăioasă.

Oare citea din dosarul meu? Să-l fi luat M.K. din biroul lui Foley, în timp ce era de serviciu pe coridor?

— Interesant, nu-i așa, faptul că părinții ei au părăsit-o? Că nu au luat-o cu ei? La urma urmei, nu se poate spune că în Germania nu sunt școli private cu predare în limba engleză. Și nici măcar nu e din Chicago.

— Cum ai pus mâna pe asta? am întrebat eu pe un ton mușcător.

Toți ochii s-au întors spre mine.

— Cum de ai pus mâna pe dosarul meu?

Veronica a închis dosarul bleumarin, cu emblema Sfintei Sofia pe copertă, apoi l-a ridicat în sus, ținându-l între degete.

— Ce anume, asta? L-am luat din biroul lui Foley, desigur. Avem și noi metodele noastre.

Am făcut un pas înainte, mânia orbindu-mi marginile câmpului vizual.

— Nu aveți dreptul să îmi umblați în dosar. Cine vă credeți?

Afară, tunetul a bubuit deasupra orașului, cerul cenușiu, ca de oțel, pregătindu-se, în sfârșit, să se dezlănțuie. Înăuntru, becurile lămpilor au pălpăit.

— Trebuie să te dai la o parte, a spus Scout.

Veronica a ridicat o sprânceană, apoi a venit spre noi, cu dosarul în mână, țintuind-o pe Scout cu o privire arogantă. M.K. și Amie s-au foit să îi facă loc.

— Te crezi regina școlii doar prin faptul că ești aici de când aveai doisprezece ani? Să fii abandonată de părinții tăi nu e tocmai o reușită, Green.

În mod uimitor, Scout a rămas calmă în fața unei asemenea izbucniri, afișând o mutră plictisită.

— Și asta ar trebui să mă doară, Veronica? Deoarece, dacă îmi amintesc bine, ești aici de tot atâta vreme ca și mine.

— E irelevant, a declarat Veronica. Vorbim despre tine — și-a mutat privirea spre mine — și despre noua ta prietenă. Amândurora trebuie să vi se reamintească cine e șeful aici.

Scout a pufnit sarcastic.

— Și crezi că tu ești aceea?

Veronica a fluturat dosarul în aer.

— Cei care dețin informațiile, cei care au acces la ele câștigă întotdeauna. Ar trebui să îți notezi asta într-una din cărțile tale.

M.K. a chicotit. Amie a avut decența să roșească, dar stătea cu ochii în pământ, nefiind, în aparență, suficient de vitează încât să intervină.

— Dă-mi-l, i-am cerut eu, cu mâna întinsă și cu degetele tremurând de furie.

— Ce, ăsta? a întrebat ea fluturând din gene și fâlfâind dosarul din mâna ei.

— Da, ăsta, a confirmat Scout, întinzând și ea mâna și făcând un pas înainte pentru a o intimida.

Când a început din nou să vorbească, avea o voce guturală și amenințătoare.

— Bagă-ți bine în cap, Lively, că în toți anii cât ai fost aici, unele amănunte interesante mi-au ajuns și mie la ureche. Presupun că vrei ca acele amănunte să rămână între noi și să nu le răspândesc prin tot liceul, nu?

A urmat o perioadă de tăcere în timp ce se confruntau din priviri — ciudata și regina balului, o bătălie pentru supremație în fabrica de zvonuri.

— Mi-e indiferent, a îndrugat Veronica, într-un final, dându-i dosarul ținut între vârfurile degetelor și stând cu buzele strânse, de parcă hârtia ar fi fost murdară sau infectată. Ia-l. Ce ne pasă nouă de el? Am obținut deja tot ce am vrut.

Scout a smuls dosarul din mâinile îngrijite ale Veronicăi.

— Mă bucur că am încheiat afacerea. Și, pe viitor, ați putea să fiți un pic mai atente de unde obțineți informațiile și cui le divulgați, *capiche*? Pentru că, divulgând informațiile cui nu trebuie s-ar putea să vă ... coste.

Tunetul a bubuit, reverberându-se în ecou, mai puternic decât ultima oară. Furtuna se apropia de noi.

— Mi-e indiferent, a spus Veronica, dându-și ochii peste cap.

S-a întors, rotindu-și fusta ecosez precum veșmântul unui derviș, s-a așezat din nou pe canapea, cu slujnicuțele la picioare. Regina își reluase locul pe tron.

— Haide, mi-a spus Scout.

M-a apucat de încheietură și m-a condus spre dormitorul ei. Mi-a trebuit o clipă ca să-mi urnesc picioarele și să îmi dezlipesc privirea de pe zâmbetul incredibil de infatuat de pe chipul Veronicăi.

— Lily, mi s-a adresat Scout și am privit în direcția ei.

— Haide, a repetat ea, trăgându-mă de încheietura mâinii. Să mergem.

Ne-am mutat în camera ei, unde a închis ușa în urma noastră. Cu dosarul în mână, mi-a arătat patul.

— Stai jos.

— Sunt bine ...

— Stai jos.

M-am așezat.

Tunetul a bubuit din nou, iar fulgerul a iluminat camera aproape instantaneu. Ploaia a început, un potop dezlănțuit brusc, care răsuna în ecou prin cameră ca niște paraziți pe un post de radio.

Cu dosarul sub brațele încrucișate, a mășăluit până la capatul încăperii, cu ochii în pământ, apoi a venit înapoi.

— Va trebui să îl punem la loc.

Și-a înălțat capul.

— Ăsta e din biroul lui Foley. Trebuia să îl scoatem din mâinile lor, ceea ce am și făcut — da, da, chiar noi — dar

acum va trebui să îl facem să ajungă la loc. Și o să fie tare complicat.

— Grozav, am mormăit eu. E grozav. Încă un lucru căruia nu aveam nevoie să-i port de grijă tocmai acum. Dar înainte de a ne gândi la o modalitate de a ne furișa în biroul lui Foley și de a lăsa acolo un dosar, fără ca ea să știe că a dispărut, pot să-l văd, te rog?

— Nu.

Răspunsul ei m-a redus la tăcere pentru o clipă.

— Poftim?

— Nu.

Scout s-a oprit din măsuratul camerei cu pasul și mi-a aruncat o privire.

— Nu prea cred că, uitându-te în acest dosar, te-ar putea ajuta la ceva. Dacă e ceva ciudat în el — despre părinții tăi, de exemplu, din moment ce lui Foley îi place să discute cu ei — nu o să te alegi decât cu niște lucruri care să îți provoace gânduri obsesive. Lucruri care să te îngrijoreze.

— Și e mai bine dacă doar Veronica și M.K. dețin acele informații?

Tăcere.

— Punct ochit, a răspuns Scout într-un final, după care mi l-a dat. Tu citește. Eu am să complotez.

Cu mâinile tremurând, l-am deschis dintr-o mișcare. Poza mea era capsată în interior, pe partea stângă; fusese făcută pe când eram în anul al doilea la Sagamore North și aveam o tunsoare în stil *punk*. Undeva în partea dreaptă, era o hârtie cu date informative pe care le-am parcurs în grabă — toate chestiile obișnuite. Câteva documente erau capsate în spatele

hârtiei cu date informative. Fișa medicală cu înregistrările vaccinurilor. O scrisoare de la Consiliul de administrație în legătură cu admiterea mea în liceu.

Documentul final era diferit — o scrisoare pe hârtie crem, adresată lui Foley.

— Oh, Doamne, am rostit eu în vreme ce o reciteam, marginile câmpului vizual încețoșându-mi-se din nou, pe măsură ce lumea părea să se contracte în jurul meu.

— Lily? Ce s-a întâmplat?

— E o scrisoare aici. „Marceline”, am citit eu cu glas tare, „după cum știi, membrii Consiliului de administrație au fost de acord să o primească pe Lily la Sfânta Sofia. Credem că școala voastră reprezintă cea mai bună alegere pentru restul anilor pe care îi mai are Lily de petrecut în liceu. Ca atare, avem încredere că te vei ocupa de educația ei cu aceeași eficacitate pe care o dovedești și față de ceilalți elevi.”

— Până aici e totul în regulă, a remarcat Scout.

— Mai e ceva. „Sperăm”, am continuat eu, „că vei fi cumspectă în legătură cu orice informație pe care i-o vei furniza lui Lily referitoare la profesia noastră, indiferent de opinia ta personală.” Este semnată: „Cu stimă, Mark și Susan Parker.”

— Părinții tăi? a întrebat Scout cu glas scăzut.

Am aprobat din cap.

— Nu e chiar atât de rău, Lil... Doar o roagă pe Foley să nu te facă să te îngrijezi sau așa ceva cu privire la călătoria...

— Scout, părinții mei mi-au spus că sunt profesori de filosofie la Colegiul Hartnett. Din Sagamore. În New York.

Dar în această scrisoare, ei îi spun lui Foley să nu îmi vorbească despre *profesia* lor? Și asta nu e tot.

Am întors dosarul spre ea, astfel încât să vadă scrisoarea, hârtia și antetul.

— Pe scrisoare apare antetul Fundației de Cercetare Sterling.

Scout a făcut ochii mari. Mi-a luat dosarul din mână și a trecut un deget peste acronimul FCS imprimat în relief.

— FCS? E clădirea din josul străzii. Acolo se fac cercetări medicale. Și care-i problema?

— Cercetări medicale, am repetat eu. Cât de aproape e chestia asta de cercetările genetice?

— Asta a spus Foley că fac părinții tăi, nu?

Am dat din cap, mușcându-mi buzele de îngrijorare.

— Și nu ceea ce mi-au spus mie că fac. M-au mințit, Scout.

Scout s-a așezat pe pat lângă mine și mi-a pus o mână pe genunchi.

— Poate că nu te-au mințit cu adevărat, Lil. Poate că doar nu ți-au spus întregul adevăr.

Întregul adevăr.

Șaisprezece ani de viață, din ceea ce am crezut eu că era viața mea, și nici măcar nu știam datele esențiale despre carierele părinților mei.

— Dacă nu mi-au spus întregul adevăr despre slujbele lor, am rostit eu încet, ce altceva nu mi-au mai spus?

Pentru o clipă, mi-a trecut prin cap să-mi scot repede telefonul din geantă, să formez numărul lor și să le strig în gura mare frustrările mele, să le cer să îmi spună ce se întâmplă, de fapt, și de ce mă mințiseră. Și dacă nu mă mințiseră, ci omiseseră părți din viața lor, de ce nu îmi spusese ră totu.

Dar conversația aceea urma să fie una de anvergură. Trebuia să mă calmez, să mă adun, înainte să dau acel telefon. Și atunci mi-a trăsnet prin cap — pentru prima oară — că s-ar putea să fie niște motive foarte importante, motive *însălmătoare*, pentru care nu fuseseră cinstiți cu mine.

Poate că nu era vorba doar despre ascunderea unor informații față de mine. Poate că nu-mi spusese deoarece adevărul era, oarecum, periculos. Din moment ce văzusem deja o cu totul altă fațetă a lumii, ideea în sine nu mi se mai părea atât de deplasată pe cât aș fi putut să o consider cu un an în urmă.

Nu, am hotărât eu, nu era un lucru pe care să îl fac în pripă. Trebuia să știu mai multe înainte de a-i înfrunța.

— Îmi pare rău, Lil, a rupt Scout, într-un târziu, tăcerea. Ce pot să fac pentru tine?

Am deliberat răspunsul în două secunde.

— Poți să mă duci în biroul lui Foley.

Peste vreo paisprezece minute — după ce gașca fițoaselor plecase din camera comună spre o destinație necunoscută — eram în drum spre aripa administrativă. Dosarul era ascuns în geanta lui Scout, iar inima îmi bătea năvalnic, în vreme ce încercam să părem cât mai nepăsătoare în drumul nostru care trecea prin sala de studiu și înapoi prin clădirea principală. Dacă Foley își dădea seama de lipsa lui, nu putea să se gândească decât la o singură persoană vinovată — la mine. Țineam cu tot dinadinsul să evit o astfel de conversație.

În plus, din moment ce scrisoarea părinților mei dădea de înțeles că Foley era deja la curent cu cercetările lor — și, din ce am înțeles, nu era de acord cu ele — bănuiam că în biroul

ei se aflau mai multe informații referitoare la Fundația de Cercetare Sterling sau la părinții mei. Urma să vedem ce puteam găsi.

Desigur, eram imediat după cină — și doar cu câteva minute înainte de începerea studiului individual — așa că se putea ca Foley să mai fie prin preajmă. Dacă era, aveam de gând să o luăm la fugă. Dar dacă plecase, voiam să ne furișăm înăuntru și să vedem ce mai puteam afla despre viața lui Lily Parker.

17

Repetiția de cor a fost o scuză plauzibilă ca să traversăm Sala mare și să ne îndreptăm spre clădirea principală, chiar când celelalte fete își depozitau cărțile și laptopurile pe mesele de studiu și se pregăteau de cele două ore obligatorii de studiu individual. Bineînțeles că, în momentul în care am ajuns în clădirea principală, a trebuit să schimbăm povestea.

— Facem doar un tur arhitectural, a pretextat Scout, cu zâmbetul pe buze, în timp ce treceam pe lângă două presupuse coriste.

După ce au trecut de noi, a dat afară aerul care-i umflase obrazii, apoi m-a tras spre coridorul care ducea în aripa administrativă.

Nu îmi dădeam seama dacă mă bucuram sau nu să descopăr că aripa administrativă era pustie și, în cea mai mare parte, neluminată. Asta însemna că aveam cale liberă spre biroul lui Foley și nu aveam nicio scuză să evităm să intrăm acolo pe ascuns — alta decât că s-ar-putea-să-fim-prinse-și-aspru-pe-depsite, desigur.

— Dacă nu ducem dosarul înapoi, mi-a explicat Scout, de parcă mi-ar fi intuit frica, va trebui să-l dăm înapoi găștii fițoaselor. Sau va trebui să-i mărturisim adevărul lui Foley și asta ar însemna să învrăjbim și mai tare gașca fițoaselor. Și, cinstit vorbind, Lil, sunt sătulă până peste cap de dușmani în clipa asta.

Oboseala din glasul ei m-a îmbărbătat.

— Hai s-o facem până nu îmi pierd curajul.

Ea a încuviințat din cap și am început să ne strecurăm de-a lungul aripii administrative, stând cât mai mult posibil lipite de perete.

Privind în retrospectivă, probabil că nu era cea mai puțin ostentativă modalitate de a traversa coridorul, dar ce știam noi?

Am ajuns în dreptul biroului lui Foley și nu am văzut nimic lumină pe sub ușa din lemn. Scout a bătut la ușă, sunetul fiind înăbușit de tunetul care bubuise exact la țanc. După câteva secunde, cum nimeni nu a răspuns, a pus o mână pe mânerul rotund al clanței și l-a răsucit.

S-a auzit un declic, apoi ușa s-a deschis.

Am rămas amândouă pironite pe coridor, preț de o clipă.

— E mult mai ușor decât mi-am închipuit, mi-a șoptit ea, după care a aruncat o privire pe furiș înăuntru. E gol, mi-a dat ea de știre, după care a împins ușa.

După ce m-am uitat, pentru ultima oară, în urma mea, ca să mă asigur că nu era nimeni pe coridor, am urmat-o, apoi am închis cu grijă ușa după noi.

Biroul lui Foley era cufundat în întuneric. Scout a cotrobăit prin geanta ei de unde a scos o lanternă pe care a aprins-o. A dirijat lumina de jur împrejurul camerei.

Pe biroul lui Foley nu era nimic. Nu se vedea niciun fișier în birou, doar un corp de bibliotecă și câteva scaune din piele, din acelea cu niște cuie mari, decorative, din alamă. Scout s-a dus în cealaltă parte a biroului lui Foley și a început să deschidă sertarele.

— Elastice, m-a anunțat ea.

A închis sertarul și a deschis altul.

— Agrafe de birou și capse.

L-a închis și pe acela, apoi s-a mutat pe partea stângă a biroului și a mai deschis un sertar.

— Pixuri și creioane. Dumnezeuule, doamna asta are o grămadă de consumabile de birou.

L-a închis, apoi a deschis altul.

— Plicuri și articole de papetărie.

L-a închis și pe ultimul, după care s-a îndreptat de spate.

— Și cu asta, am terminat biroul și nu mai văd alte sertare pe aici.

Nu era tocmai corect spus.

— Pun pariu că mai sunt alte sertare în spatele panoului secret.

— Ce panou secret? m-a întrebat ea.

M-a dus la corpul de bibliotecă de unde o văzusem pe Foley ieșind, am dat la o parte câteva cărți și am ciocănit. A sunat a gol. A ecou.

— Este un corp de bibliotecă pivotant, ca în filmele de groază de categoria B. Panoul era deschis când m-a scos Foley de la oră ca să mă cheme la ea în birou. L-a închis din nou, după ce a ieșit, dar nu știu sigur cum.

Scout a cercetat rafturile cu lanterna.

— În filme, tragi o carte afară și ușa glisantă se deschide.

— În mod sigur nu poate fi chiar atât de ușor.

— Am spus același lucru și despre ușă. Hai să vedem dacă mai ține norocul cu noi și de data asta.

Scout a tras de un exemplar legat în piele din *Portretul lui Dorian Gray* și a sărit înapoi și în lateral în timp ce o parte din corpul de bibliotecă a început să pivoteze spre noi. Când panoul s-a deschis pe jumătate, s-a oprit, lăsând un spațiu destul de mare prin care să ne strecurăm înăuntru.

— Bravo ție, Parker.

— Am și eu momentele mele, i-am spus. Luminează.

Inima îmi bubuia în piept în timp ce Scout direcționa lumina lanternei în spațiul scos la iveală de ușa glisantă.

Era o cameră de depozitare.

— Uau, a mormăit Scout. Dezamăgitor.

Era un spațiu mic, din piatră, dar suficient cât să încapă două rânduri de rafturi metalice așezate față în față. Am luat lanterna din mâna lui Scout și am intrat înăuntru. Pe fișiere erau indexuri alfabetice.

„Să începem cu începutul”, mi-am zis în sinea mea.

— Vino și ține asta, i-am zis lui Scout, întinzându-i lanterna.

Cât ea o ținea îndreptată spre fișiere, eu am parcurs în grabă primul șir, apoi al doilea, până când am ajuns la litera P. Am deschis fișierul — nu avea lacăt, din fericire — și am strecurat dosarul meu între PARK și PATTERSON.

Apăsarea din piept mi-a mai cedat puțin când am închis din nou ușa, o parte din misiunea noastră fiind îndeplinită. Dar abia după aceea mi-am aruncat o privire prin

cameră. Erau cam prea multe lucruri aici și era păcat să le lași necercetate.

— Stai cu ochii pe ușă, i-am cerut lui Scout.

— Dă-i drumul, Sherlock, m-a îndemnat Scout, apoi s-a întors cu spatele la mine, lăsându-mă să îmi fac treaba.

Mi-am pus mâinile în șolduri și am început să inspectez încăperea. Nu mai erau alte dosare PARKER în fișier, ceea ce însemna că părinții mei nu aveau dosarele lor — cel puțin, nu sub propriile lor nume.

„Poate că mai ține norocul încă o dată cu noi”, am gândit în sinea mea și mi-am pus lanterna sub bărbie. Am verificat fișierul cu litera S, apoi am trecut repede în revistă dosarele: STACK, STANHOPE și STEBBINS.

Pe următorul dosar era scris STERLING, F.C.

— Deșteaptă fată, am murmurat eu, dar nu suficient de deșteaptă.

Am scos dosarul și l-am deschis. Înăuntru era un singur plic.

Mi-am umezit buzele, iar mâinile au început brusc să îmi tremure. Am pus dosarul pe deasupra celorlalte din sertarul deschis și am scos plicul.

— Ce ai găsit?

— Un dosar Sterling, i-am relatat eu. Și e un plic în el.

Era crem, cu clapa de închidere nesigilată, dar vârată înăuntru. Pe plic era o ștampilă de primire la Sfânta Sofia cu data: 21 SEPTEMBRIE.

— Picioarelor, nu mă lăsați acum, am șoptit eu ca să mă îmbărbătez.

Am deschis plicul și am scos o foaie de hârtie împăturită în trei. Am desfăcut-o, avea sigiliul FCS, dar nu în relief. Era o copie a scrisorii.

De scrisoare era lipit un bilețel cu scrisul tatălui meu pe el.

Marceline,

Știu că nu putem cădea de acord, dar asta te va ajuta să înțelegi.

M.P.

M.P. Inițialele tatălui meu.

Cu mâinile cuprinse, deodată, de tremur, am ridicat bilețul ca să dezvălui conținutul textului scrisorii de dedesubt. Era scurtă și era adresată tatălui meu:

Mark,

Referitor la discuția noastră cu privire la fiica ta, suntem de acord că nu ar fi deloc înțelept ca ea să vă însoțească în Germania și nici să o informați despre natura exactă a muncii voastre. Asta ar însemna să vă puneți cu toții în primejdie. Că vă luați un concediu sabatic, și asta aproape că nu e o minciună, ar trebui să fie tot ceea ce trebuie ea să înțeleagă din actuala voastră situație. Suntem, de asemenea, de acord, că Sfânta Sofia este cel mai bun loc unde poate să locuiască Lily cât timp sunteți plecați. Aici va fi îngrijită cum se cuvine. O vom informa pe Marceline în consecință.

Semnătura nu conținea decât numele de familie — William. Asta era.

Dovada că părinții mei mă mințiseră.

În legătură cu slujbele lor.

În legătură cu plecarea lor.

Și în legătură cu oricare ar fi fost chestia în care erau implicați, cu oricine sau orice îi permitea Fundației de Cercetare Sterling să dicteze relațiile dintre mine și părinții mei.

— M-au mințit, Scout, am spus eu într-un târziu, cu mâinile tremurând — de spaimă și de mânie — în timp ce stăteam cu ochii lipiți de scrisoare. M-au mințit în legătură cu tot. Cu școala. Cu slujbele lor. Probabil că nici măcar nu sunt în Germania. Dumnezeu știe pe unde or fi acum.

Și în ce alte privințe mă mai mințiseră? De fiecare dată când îi vizitasem la colegiu? În birourile lor? De fiecare dată când mă întâlnisem cu colegii lor? De fiecare dată când se organiza un cocktail al departamentului și îi spionam, de pe scările de la etajul al doilea al casei noastre din Sagamore, pe profesorii — sau asta credeam eu că sunt — care se învârtteau de colo-colo cu băuturi în mâini?

Totul era o înșelătorie — totul era un spectacol, o producție menită să inducă în eroare pe cineva.

Dar pe cine? Pe mine? Pe altcineva?

Am luat din nou plicul și m-am uitat la ștampila cu DATA PRIMIRII.

Piese puzzle-ului s-au așezat la locul potrivit.

— Când a fost douăzeci și unu? am întrebat-o pe Scout.

— Cum?

— Douăzeci și unu. Septembrie douăzeci și unu. Când a fost asta?

— Hm, astăzi e douăzeci și cinci, așa că vinerea trecută?

— Asta e ziua când Foley a primit plicul, am spus eu, ținându-l în sus. Foley a primit o copie a acestei scrisori în ziua când am fost lovită de blestemul focului. Cu o zi *înainte* de a fi dusă la spital, cu o zi înainte ca ea să vină în camera mea de spital și să îmi spună că s-a înșelat în privința părinților mei. Că aveam dreptate în privința muncii lor de cercetare. Probabil că trebuie să fie pe aici și o scrisoare adresată ei, am adăugat eu cu glas scăzut, aruncând priviri cercetătoare în jur.

— Foley ți-a spus despre cercetările genetice când ai venit în biroul ei, a tras concluzia Scout. Apoi a primit scrisoarea și și-a dat seama că, de fapt, nu trebuia să îți fi spus. De aceea a trecut pe la spital. De aceea a dat-o la întors.

Mi-am coborât din nou privirea asupra scrisorii și am tras o serie de înjurături care trebuie să-i fi zgâriat urechile lui Scout.

— Poate să îmi spună și mie cineva adevărul? Poate cineva să *nu* aibă, să zicem, vreo șaizeci și cinci de motive secrete?

— Doamne Dumnezeule, Lily.

Mi-a trebuit o clipă să realizez că mă strigase pe nume, ca să îmi îndrept repede apoi privirea spre ea. Avea ochii mari cât cepele și buzele întredeschise din pricina șocului. Am crezut că fusesem surprinse acolo, sau că cineva sau ceva era în spatele nostru și inima mea a început să bată anapoda în chip de răspuns.

— Ce este? am întrebat-o, cu mare grijă și foarte încet.

Ochii i s-au mărit și mai mult, dacă așa ceva era posibil.

— Nu vezi?

A biciuit aerul cu mâinile, chinându-se să rostească cuvintele.

— Uite! a exclamat ea în final. Uită-te în jurul tău, Lily. Luminile sunt aprinse.

M-am uitat la lanterna din mâna ei.

— Eu trec printr-o criză acum, Scout, și tu îmi povestești despre aprinderea luminilor?

Îi vedeam frustrarea întipărită pe chip, în pumnii încheștați.

— Nu am aprins eu lumina, Lily.

— Și ce-i cu asta?

Și-a dus mâinile la gură.

— Lumina e aprinsă, dar nu am aprins-o eu și nu mai e decât o singură altă persoană în cameră.

Mi-am ridicat capul, îndreptându-mi privirea spre lustra din sticlă albă, mată, care atârna deasupra capetelor noastre. Răspândeă o lumină strălucitoare, dar intensitatea luminii părea să varieze, când mai puternică, când mai slabă, pe măsură ce mă uitam la ea — *da dum, da dum, da dum* — de parcă becul ar fi avut o inimă care palpita.

Pulsul era hipnotic, iar lumina părea să fie cu atât mai strălucitoare cu cât mă uitam mai mult la ea, dar ritmul nu se schimba. *Bum bum. Bum bum. Bum bum.*

— Gândește-te la părinții tăi, a spus ea, iar eu mi-am desprins privirea de lampă.

— Ce spui?

— Trebuie să faci asta pentru mine. Fără întrebări. Fă-o pur și simplu.

Am înghițit în sec, dar am dat din cap aprobator.

— Gândește-te la părinții tăi, a reluat ea. La felul în care te-au mințit. La felul în care ți-au înfățișat o viață complet falsă, cariere false. La felul în care pot avea vreo legătură

oarecare cu Sterling, care își desfășoară activitatea prin preajma noastră, pe deasupra capetelor noastre, le ceea ce poate să-i confere FCS-ului un oarecare control asupra acțiunilor părinților tăi, asupra felului în care vorbesc și se poartă cu tine.

Mânia și trădarea mă ardeau ca un fier înroșit, eram gâtuită de emoție și încercam să îmi stăvilesc lacrimile.

— Uită-te acum, m-a îndemnat Scout cu glas pierit, după care și-a ridicat încet privirea spre lumina de deasupra noastră.

Strălucea mai intens, iar pulsul se întetise. *Bum bum. Bum bum. Bum bum.*

Era mai rapid, ca al unei inimi în starea de panică.

Ritmul inimii *mele*.

— Oh, Dumnezeuule, am îngăimat eu, iar lumina a pulsat și mai puternic, și mai rapid, pe măsură ce spaima mea creștea.

— Da, mi-a confirmat Scout. Este o emoție puternică, cred. Intri în panică și lumina se intensifică. Te panichezi și mai tare, iar lumina devine și mai strălucitoare. Ai văzut cum se tot întunecă și se luminează, ca să spun așa?

— În ritmul bătăilor inimii mele.

— Ei, bine, a rostit ea, întorcându-se ca să se îndrepte spre ușă. Bănuiesc că, la urma urmelor, ai ceva puteri magice.

Mi-a aruncat o privire peste umăr, zâmbind cu gura până la urechi.

— Răsturnare de situație!

Neavând nicio chemare pentru învățătură, ne-am găsit un colțișor mai liniștit în clădirea principală — departe de aripa administrativă și de dosarele ei trădătoare — și am stat acolo până la terminarea orelor de studiu individual. Nu am vorbit

mult. M-am așezat turcește pe jos, cu spatele lipit de piatra rece și am stat cu ochii pe tavanul placat cu mozaic de deasupra mea. Gândindu-mă. Contemplând. Repetând același cuvânt iar și iar, la nesfârșit. Un cuvânt — probabil singurul cuvânt — destul de impresionant ca să îmi alunge din minte gândurile despre viața secretă a părinților mei.

Magie.

Aveam puteri magice.

Puteam aprinde luminile, ceea ce poate că nu era mare lucru, dar era magie, orișicât.

Magia trebuie să fi fost cumva activată de lovitura blestemului focului pe care o încasasem cu câteva zile în urmă. Nu știam cum altfel să îmi explic, iar semnul de pe spinarea mea părea să fie o dovadă suficientă. Făceam cumva parte dintre ei — nu fiindcă m-aș fi născut cu puteri magice, așa cum a spus Scout, ci fiindcă într-o noapte am alergat în direcția greșită în subsolul Sfintei Sofia.

Fiindcă aveam (se pare) puteri magice și fiindcă eram complet restabilită, în loc să stau chircită în cămăruța boltită cu dosare din spatele biroului lui Foley, mă concentram să rămân calmă, să îmi controlez respirația și să încerc să nu o iau razna de emoție fiindcă nu-știu-ce mă transformase subit în Thomas Edison.

La terminarea orelor de studiu individual, ne-am amestecat în mulțimea de fete care părăseau Sala mare și ne-am întors în apartament, dar gașca fițoaselor ne-o luase înainte. Hotărâseră, cred, că era mult mai amuzant să ne tortureze decât să își petreacă timpul fiecare în camera ei. Oricum, le-am

ignorat — aveam chestiuni mai arzătoare la ordinea zilei — și ne-am dus drept în camera lui Scout.

— OK, a deschis ea discuția, gesticulând.

Am închis ușa în urma noastră și am îndesat un prosop pe sub ea.

— Trebuie să verific în *Grimoire* și să văd ce găsesc, dar acum măcar știu ce caut, așa că hai să vedem ce poți face.

Am rămas pe loc, în tăcere, cam un minut.

— Ce ar trebui să fac? m-am minunat eu.

Scout s-a încruntat.

— Nu știu. Tu ești cea cu lumina magică. Nu știi?

M-am uitat la ea consternată.

— Corect, a zis ea. Nici măcar nu știi că ai făcut-o.

S-a auzit o bătaie în ușa dormitorului lui Scout. A aruncat o privire spre ușa închisă, apoi spre mine.

— Da?

De partea cealaltă s-a auzit un chicotit.

— Ați găsit ceva interesant în dosarul acela mititel?

Aproape că am mârâit amenințător la auzul întrebării. Ca la un semn, camera a fost dintr-odată inundată de lumină — o lumină puternică, mai puternică decât aceea pe care lămpile fluorescente ar fi fost îndreptățite să o emane.

— Dumnezeuule, fă-le la loc, te rog!

Am strâns din buze și am respirat ritmic, încercând să mă calmez suficient cât să reglez la loc intensitatea luminilor din supernova.

— Cum? a întrebat M.K. din cealaltă parte a ușii. Niciun răspuns?

OK, mă săturasem până peste cap de M.K. pe ziua în curs.

— Hei, Katherine cea Înfrorătoare, am izbucnit eu, nu ne face să îi spunem lui Foley că i-ai invadat cămăruța boltită și i-ai furat dosare confidențiale din birou.

De parcă admonestarea mea ar fi fost catartică, luminile s-au estompat imediat.

Scout mi-a aruncat o privire apreciativă.

— De ce nu mă surprinde oare că ai puteri magice mâna-te de sarcasm?

S-a auzit un alt ciocănit în ușă.

— Scout? a întrebat Lesley, sondând terenul. Sunteți bine? Ați dat foc camerei?

— Suntem bine, Barnaby, a asigurat-o Scout. Nu-i niciun foc. Doar, ăăă, încercam niște lanterne noi. În caz că rămânem fără curent electric.

— Oricât de neverosimil ar părea acum, am mormăit eu.

— Oh, s-a liniștit Lesley. Bine, pot să, știți voi, să vă ajut cu ceva?

Am făcut un schimb scurt de priviri cu Scout.

— Momentan nu e nevoie, Lesley, dar mulțumim oricum.

— Bine, a răspuns ea, cu dezamăgire în glas.

Pașii ei au răsunat cu ecou prin camera comună, pe măsură ce se îndepărta.

Scout s-a dus la un raft din bibliotecă, plimbându-și degetele pe cotoare, în căutarea cărții dorite.

— OK, deci a fost indusă cumva de blestemul focului. Putem trage concluzia că orice fel de puteri magice ai avea, sunt declanșate de emoție sau că emoțiile puternice creează puterea curentului cu câțiva wați. Sunt centrate pe lumină,

evident, dar e posibil ca puterile să se ramifice și în alte direcții. Iar în ceea ce privește restul...

S-a oprit din vorbit când a ajuns cu degetele la o carte veche din piele maronie, foarte uzată, pe care a scos-o din raft după ce a dat la o parte flecușetele și obiectele de colecție.

— Îmi va lua ceva vreme să studiez în amănunt, m-a anunțat ea, aruncându-mi o privire peste umăr. Vrei să îți aduci și tu niște cărți și să mai rămâi pe aici?

M-am gândit o secundă, apoi am încuviințat din cap. Nu era nevoie să adaug eșecul academic pe lista mea curentă de întâmplări dramatice, care se lungea pe măsură ce ziua se scurgea încet-încet.

— Mă duc să îmi iau lucrurile.

A dat din cap și mi-a zâmbit cald.

— O s-o scoatem noi la capăt, să știi. O să ne dăm seama despre ce este vorba, ne întoarcem în enclavă, vei fi pusă în drepturi și totul va fi bine.

— Când spui bine, te referi la faptul că pot să încep să îmi petrec serile torturându-i pe indivizii cei răi care sug sufletele oamenilor și să încerc să nu mai fiu lovită iarăși de blestemul focului?

— Cam așa ceva, m-a aprobat ea, dând din cap. Dar gândește-te la cât timp de o incontestabilă calitate poți petrece împreună cu Jason.

De data asta, când a zâmbit, a făcut-o cu toată gura și, pe deasupra, a mai și ridicat de câteva ori languros din sprâncene.

Fata asta știa să pună punctul pe i.

Mai târziu, în aceeași seară, când mă aflam din nou în camera mea, îmbrăcată în pijama, și destul de calmă ca să le

formez numărul, am deschis mobilul și am încercat din nou să dau de părinții mei. Era târziu în München, asta dacă se aflau într-adevăr acolo, așa că nu mi-au răspuns. Le-am lăsat un mesaj vocal, cu o voce de o veselie prefăcută, încă evitând confruntarea și, din această cauză, fiind aproape bucuroasă că nu răspunseseră. Erau atâtea piese ale puzzle-ului — Foley, părinții mei, iar acum și FCS — pe care trebuia să le potrivesc. Și dacă ei credeau că, ținându-mă în ignoranță, era spre binele și siguranța noastră, probabil că cel mai bun lucru pe care îl aveam de făcut era să îi las să creadă că reușiseră să își păstreze micul lor secret.

Și totuși, asta nu îmi înlătura durerea pe care o simțeam. Și nici dorința de a afla adevărul.

Când s-a dat stingerea, am stins luminile de deasupra capului, dar am aprins o lanternă împrumutată de la Scout și am scos la iveală blocnotesul de schițe și un creion cu vârf moale. Mi-am blocat partea stângă a creierului și am început să mâzgălesc, formele ieșind de sub creion de parcă ar fi fost dictate de subconștient. Jumătate de oră mai târziu, am clipit și am dat de o schiță destul de bună a lui Jason care mă fixa din priviri.

Băiatul din subconștientul meu.

— Tocmai când aveam nevoie și de alte întâmplări dramatice, am bodogănit eu și am stins lumina.

18

Zia de marți a fost învăluită în ceață. Părinții mei mi-au lăsat un mesaj vocal în timp ce dormeam, un mesaj transmis în grabă despre cât de ocupați sunt ei în München și cât de mult mă iubesc. Și iar nu-mi dădeam seama cu certitudine dacă acele cuvinte mă făceau să mă simt mai bine... sau mai rău.

De cele mai multe ori, parcă aveam simțurile amorțite. Mi-am pus un hanorac bleumarin, cu fermoarul tras până sus, peste cămașa mea Oxford și fusta ecosez, și stăteam cu mâinile înfundate în buzunare în vreme ce mă mutam dintr-o sală de clasă într-alta, cu aceeași întrebare răsunându-mi în minte, iar și iar și iar.

În primul rând, cine eram eu?

Să recapitulăm faptele. Un grup de tineri cu puteri magice care aleargă prin Chicago, bătându-se cu alți tineri cu puteri magice. O luptă dintre bine și rău, dar dusă între adolescenți care abia dacă au împlinit vârsta la care să își poată lua permis

de conducere. Într-o noapte, am fost lovită de o explozie de magie provenită de la unul dintre acei tineri. După două zile, m-am trezit cu o „pată întunecată” pe spinare și cu abilitatea de a aprinde luminile când mă supăram. Așa că aveam ocazia să intru în joc.

În al doilea rând, ce făceau părinții mei *cu adevărat* în Germania? Mi-au spus că li se acordase permisiunea de a revizui lucrările, jurnalele și notițele unui filosof german de renume, materiale care nu fuseseră niciodată până atunci dezvăluite publicului. Era o ocazie cu care te întâlnești doar o dată în viață, o ocazie de a fi primii cercetători care să vadă și să atingă opera unui geniu. Fusesse un Michelangelo al filosofiei mondiale, iar ei fuseseră invitați să-l studieze pe *David* la prima mână.

Dar bazându-mă pe ceea ce știam mai nou, povestea fusese, cel puțin parțial, născocită pentru a-mi satisface curiozitatea, deoarece fuseseră instruiți să îmi spună că erau într-o vacanță sabatică. Dar dacă fuseseră „constrânși” să îmi spună acest lucru, ce făceau ei, de fapt? Văzusem biletele de avion, pașapoartele, vizele, confirmarea rezervării la hotel. Știam că sunt în Germania. Dar de ce?

Cu toate aceste întrebări, ziua era destul de searbădă. Orele se desfășurau ca de obicei, deși atât eu, cât și Scout am fost un pic mai tăcute în timpul prânzului. Era zi de fast-food la cantină — plăcinte cu chipsuri de porumb și cu chili (chili vegetarian pentru ciudate ca mine) — așa că Scout și cu mine ne-am ales cu grijă plăcintele cu chili și chipsuri cu ajutorul furculițelor, fără ca vreuna din noi să spună mare lucru. Adusesese cu ea un teanc de notițe, pe care le luase din *Grimoire* cu

o zi înainte, și stătea cu ochii pe ele în timp ce mânca. Astfel, conversația noastră era oarecum limitată.

În timp ce ea citea, eu mă uitam în jur, privindu-le pe fete cum mănâncă, bârfesc, trec de la un grup la altul. Toate acele fuste ecosez. Toate acele bentițe. Toate acele accesorii incredibil de scumpe.

Toate acele fete normale.

Pe neașteptate, tema muzicală din serialul SF *Flash Gordon* a început să se facă auzită din geanta lui Scout. După ce și-a pus jos furculița plină de mâncare, s-a răsucit ca să tragă geanta de pe spătarul scaunului, apoi a scos telefonul.

Am ridicat din sprânceană la alegerea soneriei, deoarece versurile care vorbeau despre salvarea universului răsunau tare în toată partea de cantină în care ne aflam.

— Îmi place Queen, a pretextat Scout, cu o voce un pic mai puternică decât sunetul telefonului, oferind astfel o explicație pentru fetele din jur.

Melodia semnala, cel puțin în aparență, un mesaj, așa că ea a deblocat tastatura și a început să scrie.

— *Flash Gordon*? am șuierat eu, când fetele și-au văzut mai departe de mâncarea lor. Un pic cam bătător la ochi, nu crezi? S-a îmbujorat la față.

— Am voie, s-a justificat ea, tastând în continuare.

S-a încruntat.

— E totul în regulă?

— Mda, a bălmăjit ea. Trebuia să ne întâlnim diseară la ora cinci — avem un soi de ședință administrativă — dar vor să mă duc acum jos. Una din țintele noastre s-a îmbolnăvit

de ceva. Un puști dintre oamenii obișnuiți, asta înseamnă că... am o misiune.

A ridicat de câteva ori din sprâncene, ca eu să înțeleg codul ei secret nu-prea-complicat.

În jurul nostru, fetele au început să își strângă tăvile, pregătindu-se pentru orele de după-amiază. Scout nu fusese niciodată chemată în timpul orelor, din câte știam eu.

— Chiar acum?

— Da.

S-a încruntat și mai tare în timp ce își închidea telefonul și îl strecura la loc în geantă. S-a întors iarăși cu fața la mine, stând cu mâinile în poală, cu umerii lăsați, cu chipul încordat și cu ochii pironiți pe masă.

— Ești sigură că totul e în regulă? am întrebat-o eu.

A dat să vorbească, apoi a scuturat din cap, de parcă s-ar fi răzgândit, apoi a încercat din nou.

— E chiar ciudat, a semnalat ea, ridicându-și privirea spre mine. E mult prea devreme ca să mă convoace. Nu mă cheamă niciodată în timpul orelor de școală. Face parte din aforismul „Ai nevoie de educație ca să fii...”

S-a uitat de jur-împrejur, apoi a coborât glasul.

— „Cel mai bun Adept.”

M-am întunecat la față.

— E ciudat.

— Ei, bine, indiferent ce-ar fi, trebuie să mă întorc la mine în cameră.

Și-a împins scaunul în spate, și-a tras geanta de pe spătar, și-a pus-o în diagonală pe umăr, cu craniul cu oase încrucișate rânjind la mine.

— Tu o să te descurci?

Am dat din cap aprobator.

— Mă descurc eu. Du-te.

Părea nemulțumită, dar, cu toate astea, și-a îndesat telefonul și cărțile în geantă, apoi s-a ridicat în picioare, azvârlindu-și-o peste umăr. După aceea dusă a fost, fusta ei ecosez apărând și dispărând încoace și încolo, pe când își făcea loc cu coatele prin cantină.

Nu s-a întors la a patra oră. Nici la a cincea. Sau la a șasea. Nu că aş fi învinuit-o de ceva — de altfel istoria Europei nu era nici subiectul meu preferat, dar începeam să mă îngrijorez.

Când am ajuns înapoi în apartament, mi-am trântit geanta pe canapea și m-am dus drept la ușa ei.

Ușa era întredeschisă.

— Scout?

Am răpăit cu degetele pe tăblia ușii, dar nu am primit niciun răspuns. Poate că era la duș, sau poate că mai avea o misiune de îndeplinit și nu se sinchisise să încuie ușa. Dar, având în vedere colecțiile și cărțile ei tainice de magie, nu era genul să lase ușa descuiată, cu atât mai puțin deschisă.

Am pus mâna pe ușă și am împins-o, deschizând-o de tot. Mi s-a tăiat respirația.

Camera fusese întoarsă cu susul în jos.

Sertarele erau răsturnate, așternutul era smuls de pe pat, iar colecțiile ei erau azvârlite pe jos.

— Doamne, Dumnezeuule, am murmurat eu.

Am intrat, ocolind cu grijă grămezile de haine și de cărți. Să o fi întâmpinat și pe ea aceeași privescând când s-a întors în cameră?

Sau ei o așteptaseră?

— Ce s-a întâmplat aici?

M-am uitat peste umăr și am văzut-o pe Lesley în pragul ușii, cu obrajii mai palizi decât de obicei. De data asta, era îmbrăcată în uniformă.

— Nu știu, am răspuns. Tocmai am ajuns aici.

A intrat în cameră și a venit lângă mine.

— Asta are ceva de-a face cu locurile pe unde umblă noaptea, nu-i așa?

— Mda. Cred că da.

Privirea mi-a căzut pe pat, pe așternuturile și pe cuvertura în dezordine. Și pe când mă uitam pieziș la ele, mi-a sărit în ochi chinga neagră a genții lui Scout.

Am dat la o parte lucrurile care îmi stăteau în cale, apoi am întins mâna și am scos geanta din încâlceala de pături, craniul alb de pe capacul genții rânjindu-mi diabolic.

Am simțit un gol în stomac. Scout nu ar fi plecat nicăieri fără geanta aceea. O purta cu ea peste tot, chiar și în misiuni. De fiecare dată când ieșea pe ușă, o avea agățată de umăr. Dormitorul era scena unui dezastru, iar geanta ei era încă aici, cu toate că ea plecase. Toate astea nu prevesteau nimic bun.

— Of, Scout, am murmurat eu, cuprinsă de spaimă la gândul că cea mai bună prietenă a mea dăduse de necaz.

Lumina de deasupra capului meu a pâlpâit.

M-am ridicat din nou în picioare, mai hotărâtă ca nicio dată să învăț să mă autocontrolez. Am închis ochii, am inspirat pe nas și am expirat pe gură și, după câteva momente petrecute astfel, am simțit că pieptul nu mi se mai zbătea așa de tare, de parcă spaima — magia — își pierdea puterea.

— Domnișoară Parker. Domnișoară Barnaby.

Am sărit ca arsă la auzul numelui meu, am deschis ochii și m-am uitat peste umăr. În prag se afla Foley, stând cu o mână sprijinită de ușă și cercetând camera cu ochii măriți de uimire. Purta un taior bej și un șirag de perle, exagerat de mari, în jurul gâtului.

— Ce se petrece aici?

— Așa am găsit camera, am informat-o eu.

Mă străduiam să îmi reprim o parte din noua mea animozitate față de Foley — care știa mai multe despre părinții mei decât știam eu.

— A plecat după masa de prânz — a spus că trebuie să se întoarcă în cameră după ceva.

Am sărit peste partea cu motivul reîntoarcerii ei în cameră, dar am adăugat, pentru orice eventualitate:

— Era îngrijorată, dar nu știu sigur din ce pricină. Ușa era deschisă când am ajuns aici, acum câteva minute.

M-am uitat din nou la colecția lui Scout, de care se alesese praful.

— Arăta exact ca acum.

— Și unde este acum domnișoara Green?

Foley s-a uitat, în sfârșit, la mine.

Am dat din umeri.

— Nu am mai văzut-o de la prânz.

Foley cerceta camera cu o privire aspră și cu brațele încrucișate; degetele de la mâna stângă băteau darabana pe brațul drept.

— Chemați serviciul de pază. Căutați din cameră în cameră.

Credeam că vorbește cu mine, cel puțin până când ea a aruncat o privire în spatele nostru. Un bărbat tinerel — pe la vreo douăzeci și cinci, douăzeci și șase de ani — stătea în

prag. Era înalt, slab, cu nasul ascuțit și purta o cămașă deschisă și un papion albastru. Bănuiam că era genul de asistent executiv.

— Dacă nu o găsiți, a continuat Foley, luați imediat legătura cu mine. Și Christopher, trebuie să fim receptivi la, hai să spunem, dorința expresă a părinților ei de a nu implica persoane din afară. Cred că sunt la Monaco la ora actuală. Asta înseamnă că trebuie să îi contactăm pe ei, înainte de a contacta departamentul de poliție, dacă se ajunge până acolo. S-a înțeles?

El a încuviințat din cap, apoi s-a întors și s-a îndreptat spre ușa din hol. Foley și-a îndreptat din nou privirea spre ceea ce mai rămăsese din camera lui Scout, apoi s-a uitat fix în ochii lui Lesley.

— Domnișoară Barnaby, ne lași puțin singure, te rog?

Lesley m-a privit cu sprâncenele arcuite, de parcă ar fi vrut să se asigure că totul va fi în regulă dacă rămân singură cu Foley. I-am făcut un semn aprobator din cap și a spus:

— Sigur că da.

Apoi a ieșit din cameră.

Îndată, ușa dormitorului ei s-a deschis și s-a închis.

În momentul în care am rămas singure, Foley și-a încrucișat brațele și m-a ținut din priviri.

— În ultima vreme, a fost domnișoara Green implicată în ceva neobișnuit?

Voiam să o întreb dacă întâlnirile secrete ale adolescenților înzestrați cu puteri magice reprezentau „ceva neobișnuit”, dar în împrejurările date, m-am abținut să fiu sarcastică.

— Din câte știu eu, nu, am răspuns, într-un târziu.

În cea mai mare parte, era adevărat. Bănuiam că ceea ce Foley considera drept „ceva neobișnuit” era pentru Scout, probabil, ceva destul de normal.

Apoi Foley a lansat bomba ca din senin.

— Sunt la curent cu aptitudinea domnișoarei Green, în calitate de, hai să zicem, atletă la clubul Junior Varsity.

Mă holbam la ea, rămasă fără grai... și profund șocată.

— Știți? am reușit eu să îngăim, în cele din urmă.

— Sunt directoarea acestei școli, domnișoară Parker. Sunt la curent cu aproape tot ce se petrece în jurisdicția mea.

Toată furia mea reprimată a răbufnit la suprafață.

— Așadar știți ce se întâmplă și, cu toate acestea, permiteți să se întâmple? O lăsați pe Scout să alerge de colo-colo, în timpul nopții, să își pună viața în pericol și ignorați aceste lucruri?

Privirea lui Foley era lipsită de orice expresie sau emoție. S-a dus la ușa lui Scout să o închidă, apoi s-a întors spre mine, cu mâinile împreunate în față — om de afaceri scria pe ea.

— Îți închipui că las să se întâmple toate aceste lucruri fără să înțeleg gravitatea lor sau la ce riscuri se expune domnișoara Green?

Folosise o intonație interogativă, dar am presupus că era o întrebare retorică.

— Domnișoară Parker, presupun că ești îngrijorată de soarta prietenei tale. Și mai presupun că vorbești astfel din pricina îngrijorării și că, drept urmare, nu ai luat în considerare consecințele care decurg din faptul că mi te-ai adresat pe un asemenea ton.

Am simțit cum îmi iau foc obrazii.

— Mai mult, a continuat ea, ducându-se spre rafturile lui Scout și îndreptând o căsuță răsturnată, orice ai gândi despre motivele sau compasiunea mea, poți să fii sigură că înțeleg prea bine cu ce se confruntă domnișoara Green și colegii ei, și se pare că mult mai bine decât înțelegi tu toate astea, ca să nu mai vorbim de incidentul din subsol.

Odată căsuța din hârtie îndreptată, s-a întors din nou cu fața spre mine, privindu-mă în ochi.

— Ne-am înțeles?

N-am mai putut să mă abțin, n-am mai putut să îmi înghit cuvintele care îmi veneau de-a valma pe buze.

— Unde sunt părinții mei?

A făcut ochii mari.

— Părinții tăi?

Nu mai puteam ține totul în mine, cu tot riscul potențial la care mă expuneam.

— Am ... niște informații. Vreau să știu unde se află părinții mei.

Mă așteptam la mai mult venin, la mai multe cuvinte care să îmi reamintească de poziția mea: eu — elevă; ea — întru-chiparea autorității. În schimb, am văzut compasiunea din ochii ei.

— Părinții tăi sunt în München, domnișoară Parker, după cum ei înșiși te-au informat. Dar, totuși, nu e momentul acum să fii distrasă de natura muncii lor. Și, ceea ce e mai important este faptul că ar trebui să ai puțină încredere și să pornești de la premisa că părinții tăi te-au informat în privința lucrurilor pe care ei au crezut de cuviință că este necesar ca tu să le știi. Lucrurile pe care ei le-au crezut ca fiind cele mai sigure pentru tine să le știi. Înțelegi?

Am decis în sinea mea că, în orice activitate ar fi fost implicați, această situație era puțin probabil să se schimbe în următoarele câteva ore; puteam să-i forțez cumva mâna lui Foley să îmi furnizeze informațiile dorite, dar mai târziu. Pe de altă parte, situația lui Scout era cea care trebuia rezolvată acum, drept care am dat din cap.

— Foarte bine.

Și, cât ai clipi, se transformase din nou în directoarea de dinainte.

— Nu pot să amân la nesfârșit clipa în care va trebui să îi anunț atât pe părinții domnișoarei Green, cât și poliția din Chicago, dacă a dispărut, cu adevărat. Numai că poliția nu are știință de talentele ei neobișnuite. Acele talente neobișnuite — precum și talentele prietenilor ei — îi conferă un anumit potențial. Dacă starea în care se află camera ei indică faptul că se află în mâinile celor care sunt în stare să le facă rău locuitorilor orașului, atunci acei prieteni sunt cei mai indicați pentru a o căuta și a o aduce înapoi.

A ridicat din sprâncene, de parcă ar fi vrut să mă facă să înțeleg unde bătea.

— Pot să le transmit eu, m-am oferit. Scout a spus că urmau să se întâlnească la ora cinci.

Foley a zâmbit, iar după priviri părea recunoscătoare.

— Foarte bine, a punctat ea.

— Singura problemă e că nu știu exact unde se află ei, am continuat eu. Am fost doar o singură dată în, ăăă, *camera de intruniri*, și nu cred că aş putea să o găsesc a doua oară. Și chiar dacă aş găsi-o, am adăugat înainte ca ea să mă poată întrerupe, ei nu cred că sunt de-a lor.

Asta se putea schimba de îndată ce descopereau puterea mea de novice, dar mă îndoiam că Scout avusese timp să îi pună la curent.

— Așadar, chiar dacă reușesc să ajung acolo, s-ar putea să nu îmi dea atenție.

— Domnișoară Parker, deși înțeleg natura îndeletnicirii lor, eu, ca și majoritatea locuitorilor din Chicago, nu sunt informată în privința micilor detalii legate de existența lor. Știu, totuși, că există indicatoare — indicatoare codificate — care te dirijează spre enclavă. Tot ce ai de făcut este să te iei după etichete. Și, odată ajunsă acolo, *convinge-i* să te asculte.

S-a răsucit pe călcâie și a dispărut în camera comună. O secundă mai târziu, am auzit cum ușa din hol se deschide și se închide din nou.

Era trei patruzeci și cinci, deci aveam timpul necesar să ajung la enclavă, dar aveam o mare problemă.

— Tot ce am de făcut este să mă iau după etichete? am repetat eu încet.

Nu aveam nici cea mai mică idee ce putea să însemne asta.

Dar oricât de greu de descifrat ar fi fost instrucțiunile, aveam, se pare, o misiune de îndeplinit... și aveam nevoie de provizii.

Am înșfăcat geanta lui Scout — dovada dispariției ei — apoi am ieșit din cameră și am închis ușa după mine. Când am ajuns înapoi, în dormitorul meu, am înhățat lanterna pe care o împrumutasem de la Scout, i-am întors geanta cu susul în jos ca să azvârl cărțile din ea și să pun în loc lanterna. Dintr-o pornire de cercetaș — genială sclipire a minții — am pus mâna pe niște cretă galbenă din trusa mea de desen și am înghesuit-o, împreună cu mobilul, tot în geanta ei.

Cu mâinile în șold, am dat roată cu privirea prin cameră. Nu știam prea bine ce altceva aș mai fi putut lua cu mine, și nici nu aveam, dacă e să o luăm așa, prea multe lucruri din care să aleg ceva folositor pentru misiunea de salvare a prietenei mele.

— Trusa de prim ajutor, mi-a sugerat o voce venită din-spre pragul ușii.

M-am uitat peste umăr și am văzut-o pe Lesley, care se descotorosise deja de uniformă și se îmbrăcase cu o fustă din bumbac, plisată și cu un tricou minuscule. În brațe avea un maldăr de provizii.

— Trusa de prim ajutor, a repetat ea, venind spre mine și depozitând maldărul de lucruri pe pat. Apă. Batoane cu cereale. Lanternă. Briceag elvețian.

Trebuie să fi văzut chipul meu perplex, pe măsură ce al ei se înmuia.

— Am spus că vreau să vă ajut, a afirmat ea, apoi și-a mutat privirea spre pat. Asta și fac. Vă ajut.

În cameră s-a lăsat liniștea preț de o clipă, cât mi-a trebuit să diger spusele ei.

— Mulțumesc, Lesley. Îți apreciez ajutorul. Scout îți apreciază ajutorul.

A dat din umeri și a zâmbit absentă, după care s-a dus spre ușă.

— Ai grijă doar să nu uiți să-i spui că am dat și eu o mână de ajutor.

— De îndată ce am s-o văd, am murmurat eu în barbă.

Speram că voi avea totuși ocazia să *vorbesc* din nou cu Scout. Am îndesat proviziile în geantă și tocmai închisesem

capacul cu craniu și oase încrucișate când vizitatorul numărul doi a umbrit cadrul ușii.

— Carevasăzică prietena ta ciudată a plecat fără bilet de voie?

M-am uitat în spatele meu. M.K. stătea în prag, cu brațele încrucișate peste cămașa mulată pe corp și cu cheia pe piept, atârnată de un lanț de argint. Trebuie să fi avansat de la fundă.

— Nu știu la ce te referi.

M-am întors din nou cu spatele la ea, am luat geanta lui Scout și mi-am agățat chinga de umăr.

M.K. a pufnit cu năduf.

— Toată lumea vorbește despre asta. Camera ei e făcută varză și ea a dispărut. Noi, cu toatele, am crezut că e într-o doagă. Și acum avem dovada. Evident că a luat-o razna. Probabil că aleargă de nebună prin centru în haina ei gigantică, bătând câmpii despre vampiri sau mai știu eu ce. Pe bune, i-ai văzut camera? Era practic un pericol iminent de foc aici. Era și vremea să se facă curățenie.

A trebuit să îmi înfig unghiile în palmă ca lumina de deasupra capetelor noastre să nu explodeze în flăcări.

— Da, am răspuns eu afabil, îndreptându-mă spre dormitorul meu. Pardon, am mai spus eu, văzând că nu se urnea din loc.

După ce și-a dat ochii peste cap, a făcut un pas lateral.

— Ce trăsnită, a mormăit ea.

A fost picătura care a umplut paharul.

Fără pic de teamă și fără să mă gândesc la consecințe, m-am repezit asupra lui M.K., apropiindu-mă de ea atât de tare, încât s-a dat înapoi și s-a lipit de perete.

— Nu știu exact prin ce mijloace necinstite ai intrat la Sfânta Sofia, i-am spus eu, și nici nu știu prea bine dacă vei reuși, prin aceleași mijloace, să ieși de aici. Dar poate că ar trebui să bagi bine la cap că nu e o idee prea bună să provoci fetele care ți se par ție trăsnite, deoarece sunt genul de fete care te vor provoca și ele, în chip de răspuns.

— Nu poți... a început ea, dar i-am pus un deget pe buze.

— Nu am terminat, am informat-o eu. Înainte să mă întrerupi, tocmai îmi expuneam punctul de vedere: nu te amesteca cu ciudatele decât dacă vrei să stai trează în toiul nopții, gândindu-te dacă nu cumva vreuna dintre acele ciudate îți va strecura o văduvă neagră în pat. S-a înțeles?

A pufnit a neîncredere, dar nu s-a uitat în ochii mei.

Reușisem să o sperii pe tiranica M.K.

— Și încă ceva, M.K., am adăugat eu, îndepărtându-mă de ea și ducându-mă spre ușa din hol. Somn ușor.

Nu părea însă că o să aibă parte de o noapte prea liniștită.

19

Am pornit spre subsol, urmând aceeași rută pe care fusem cu Scout în urmă cu câteva zile. Nu știam sigur pe câte trasee se putea ajunge la enclavă, dar m-am gândit că aveam cele mai mari șanse să ajung acolo dacă mă țineam de cel pe care mi-l aminteam (cu aproximație).

Am găsit coridorul lateral și ușa din subsol, apoi am coborât treptele spre nivelul inferior. Zona aceasta era ceva mai mult decât o piatră de încercare. Nu fusesem destul de isteț la data trecută ca să mă joc de-a Gretel sau de-a Cercetașa și să las în urmă o dâră de fărâmituri sau să marchez drumul de la linia ferată la cifra 3.

Dar asta nu însemna că nu puteam învăța din propriile greșeli. Și erau o mulțime de greșeli, iar norocul nu mai era de partea mea, din câte se părea. Din fericire, plecasem de vreme, acordându-mi suficient timp ca să ajung la enclavă, deoarece mi-a luat jumătate de oră să găsesc ușa din metal care ducea la tunelul de cale ferată și a trebuit să fac cale întoarsă de vreo două, trei ori. De fiecare dată când găseam

traseul corect (a se citi: eliminam o altă fundătură de pe lista de trasee de încercat), făceam un mic semn pe zidul coridorului cu creta galbenă din geantă. Astfel, dacă reușeam să scap cu bine la sfârșitul serii, fără să fiu desființată de către Adepți, puteam să îmi găsesc drumul înapoi, în sus pe scară.

Eventualitatea că nu aveam să mă mai întorc — că eram pe cale de a mă arunca cu capul înainte în ceva urât pentru a o salva pe noua mea PPV — era un gând pe care îl țineam ascuns în străfundurile minții. Riscul nu conta, am hotărât eu, deoarece și Scout ar fi venit după mine. Ar fi venit pentru mine.

Am auzit cândva pe cineva spunând că a fi curajos înseamnă să faci, în ciuda fricii care te macină, acel lucru pe care, în mod normal, îți este frică să îl faci. Dacă era adevărat, atunci eram cea mai curajoasă persoană pe care o cunoșteam; luminile care pâlpâiau pe deasupra capului meu în timp ce traversam coridorul — un EKG al emoțiilor mele — erau o dovadă destul de grăitoare.

Odată ajunsă la ușa din metal, m-am ridicat pe vârfuri și am pipăit după cheia pe care Scout o dăduse jos de acolo în prima noastră incursiune la enclavă. Am avut un moment de panică, cu inima palpitându-mi năvalnic, întrucât nu am simțit nimic altceva decât praful de deasupra pragului, dar m-am calmat când degetele mele au dat de metalul rece. Am înșfăcat cheia, am introdus-o în lacăt și am descuiat ușa.

S-a deschis foșnind ușor, iar în față m-a izbit aerul rece și stătut. Stomacul mi se zvârcolea de emoție, dar mi-am impus să mă calmez. Am scos lanterna, am apăsat pe buton și am pășit înăuntru.

Am lăsat ușa deschisă în spatele meu, pentru orice eventualitate.

— Foarte bine, am murmurat eu ca pentru mine, balanșând mănunchiul de raze al lanternei dintr-o parte într-alta a tunelului și încercând să descifrez mesajul pe care mi-l transmisese Foley.

„Să te iei după marcajele de pe etichete”, îmi spusese ea.

Deși în subsolul curat din piatră fusesem dispusă să mai fac, din când în când, cale întoarsă, acum nici nu se mai punea problema, prin tunelurile mucegăite, umede și întunecate. Trebuia să găsesc traseul corect din prima încercare. Și asta însemna că aveam nevoie de un indiciu.

— Etichete, etichete, etichete, am șoptit eu, plimbându-mi privirea de la șinele de tren, la pereții din beton și apoi la tavanul boltit. Cartonaje de cadou cu dedicație? m-am întrebat eu cu glas tare.

Chiar și în șoaptă, vocea mea răsună în ecou prin tunel.

— Etichete de haine?

Cercul de lumină se plimba pe liniile sinuoase făcute cu graffiti, care formau vârtejuri de-a lungul unui perete. Am rămas pironită, cu un zâmbet înflorindu-mi în colțurile gurii.

După cum s-a dovedit, Foley nu se referise la genul de etichete pentru cadouri sau pentru haine, nici la genul de HTML.

Ea se referise la genul de vopsea spray.

Etichete de graffiti.

Peretele era plin de ele — un talmeș-balmeș de desene și cuvinte. Portrete. Mesaje politice. Etichete simple: „Louie” fusese aici de multe ori. Etichete complicate: litere îngroșate, cu înflorituri, care se învăluiau una pe cealaltă, formând amibe de cuvinte, indescifrabile. Oricât de abandonate păreau

acum aceste tuneluri, fuseseră cândva un teren propice pentru vopsirea cu spray, dând dovadă de multă măiestrie artistică.

Am mers încet de-a lungul primei secțiuni a tunelului, mișcând cercul de lumină de la un perete la celălalt, în încercarea de a găsi cheia cu care să descifrez codul. Îmi era destul de greu să le citesc, darămite să le descifrez, cu literele alea împletite unele într-altele, cu etichetele suprapuse.

Mi-a atras atenția o etichetă clară, cu litere albe, ordonate, centrată pe o deschizătură arcuită într-un tunel care ducea la stânga.

Scria MILLIE 23.

Am fixat lumina lanternei pe etichetă și am cercetat-o cu atenție.

Sfânta Sofia era localizată pe strada East Erie numărul 23 și puteam să pun pariu că Millie era prescurtarea lui Millicent — numele mic al lui Scout.

Am tras cu ochiul în interiorul tunelului și am dirijat lumina lanternei spre tavanele boltite de la capătul acelei porțiuni de tunel. Unul era gol.

Celălalt, cel din dreapta, era etichetat MILLIE 23.

— Deșteaptă fată, am lăudat-o eu și am intrat în tunel.

Treisprezece etichete, treisprezece tuneluri și douăsprezece minute mai târziu, am ajuns în ultimul coridor, oprindu-mă în fața ușii arcuite din lemn a Enclavei Trei.

Mi-am umezit buzele și am deschis ușa cu degetele încordate.

Capetele s-au întors imediat spre mine, cu expresii deloc prietenoase.

Smith mă sfredelea din priviri, cu ochii lui mari, cu chipul furios și cu părul lipit de frunte.

— Ce naiba cauți aici? Și unde e Scout?

— A dispărut, l-am informat eu. Și am nevoie de ajutorul vostru.

— A dispărut? a întrebat o voce sceptică.

Katie a venit lângă el. Era îmbrăcată în jeanși stil capri, cu cusături decorative, și un tricou *en cœur* în straturi dedesubtul unei gece din piele, stil Letterman.

— Cum adică, a dispărut?

— A fost răpită.

Le-am ignorat privirile celor doi, preferând să mă uit la Adepți, care păreau mai dispuși să mă creadă.

— A primit un mesaj la prânz, m-am adresat eu lui Michael și lui Jason, ambii în uniforme, ambii apropiindu-se de mine în momentul când am început să dau explicații. I s-a părut ciudat, dar s-a dus oricum. A spus că trebuia să se ducă înapoi în cameră. Nu s-a mai întors la ore și când m-am dus înapoi în apartament, după ore, camera ei era cu susul în jos.

— Cu susul în jos? a întrebat Michael, pălind. Ce vrei să spui cu asta?

— Are tot felul de colecții — cărți și sculpturi și căsuțele acelea. Toate erau pe jos. Pernele erau spintecate. Cineva a smuls așternutul de pe pat, a golit sertarele. Și mai e și asta.

Am tras de geanta de pe umăr, astfel încât să scot la iveală imprimeul cu craniu.

— Era tot la ea în cameră. Nu pleacă nicăieri fără geanta asta.

Michael a închis încet ochii, cu o expresie îndurerată.

— Au ademenit-o într-o cursă.

— Așteaptă, a intervenit Jason. Așteaptă deocamdată. Nu te pripici cu concluziile.

S-a uitat la mine.

— Nu a pomenit nimic de o întâlnire cu cineva, pe undeva? De locul unde trebuia să meargă? Despre ce fel de urgență era vorba?

Am scuturat din cap.

— Și telefonul ei mobil? a întrebat una din gemene — Jamie sau Jill, nu eram sigură care dintre ele — făcând un pas înainte.

Și-a dat după umeri cascada de păr roșcat, de parcă s-ar fi pregătit să se apuce de lucru.

— Îl ai?

Am aruncat o privire în jos, la geanta lui Scout. Părea goală, după ce scosesem cărțile din ea, dar nu strica să verific. Am băgat o mână în buzunarele laterale, apoi în buzunarul interior. Nimic, până când am auzit ceva zăngănind de încheietoarea care ținea partea din față a genții închisă. Am cercetat mai îndeaproape și am găsit un mic compartiment în capac, și, când am băgat mâna înăuntru, am atins plasticul tare și rece. Cu inima cât un purice, am scos afară mobilul lui Scout. Păcat că nu-l găsisem mai înainte, dar bine că îl aveam acum, măcar.

— Vezi cine a sunat-o, a rostit Jamie cu glas calm. Vezi ce scrie în mesaj.

Am deschis telefonul și am scanat apelurile recente, mesajele recente, dar nu era nimic de găsit acolo.

— Nimic, i-am anunțat eu. Trebuie să le fi șters.

— Așa procedăm de obicei, a spus Michael încetișor. Adică, le ștergem. Ca să protejăm identitatea Adeptilor, ca să ținem locurile secrete. E mai simplu așa.

Din nefericire, asta însemna că nu puteam să ne dăm seama cine îi trimisese mesajul lui Scout. Dar dacă îl ștersese conform protocolului standard al Adeptilor, înseamnă că socotise că era de la un alt Adept.

Să fi fost vreodată în încăperea asta persoana care trimisese mesajul, persoana care o ademenise?

— Se vor folosi de ea, s-a pronunțat Michael. Au luat-o ca să se folosească de ea.

S-a dus în celălalt capăt al camerei, de unde a luat un rucsac pe care și l-a pus pe umăr.

— Mă duc după ea.

Smith i-a tăiat calea.

— N-ai să te duci după ea.

În cameră s-a făcut deodată liniște. Tensiunea plutea în aer.

— A *dispărut*, am spart eu tăcerea. Așa cum a spus și Michael, a fost ademenită afară din camera ei, a fost luată de unul dintre Secerătorii cei răi și trebuie să o găsim până când situația asta, și așa încurcată, nu se va înrăutăți!

Smith m-a ținut din priviri, fiind pus pe gâlceavă.

— *Noi*? Nu ești de-a noastră.

— Chiar nu e momentul acum, a intervenit Michael, făcând un pas înainte. Putem să dezbatem mai târziu calitatea ei de membru.

— Nu are *puteri*, a subliniat Katie. Nu este de-a noastră, și nici măcar n-ar trebui să fie aici, jos, și, cu atât mai puțin să ne dea nouă ordine.

Michael și-a dat ochii peste cap.

— Este absolut irelevant dacă are sau nu puteri.

Smith a pufnit disprețuitor.

— Nu ești tu șeful aici, Garcia.

— Dacă unul dintre noi este în pericol...

— *Hei*, am strigat eu, întrerupându-le cearta. Încăierările pe plan intern pot să mai aștepte. Scout a dispărut, iar noi trebuie să o aducem înapoi acum. *Acum*, nu după ce voi, băieți, ați tras câteva runde de certuri pentru ierarhia în enclavă.

Smith a clătinat din cap.

— Nu e cazul să ne facem probleme pentru ea acum.

Michael a scos o exclamație de neîncredere, cu și cum cu vintele prin care voia să își exprime șocul și groaza i-ar fi rămas prizoniere în gât. Am preluat conducerea, în numele lui.

— Nu e cazul să ne facem probleme? am repetat eu. Este de-a voastră! Nu puteți să o lăsați așa ... oriunde s-ar afla.

Cum nimeni nu a luat cuvântul, mi-am rotit privirea prin enclavă de la Paul, la Katie, la gemene, și apoi la Jason. Capelele vinovate se plecau. Nimeni nu a îndrăznit să mă privească în ochi.

Mi-am pus mâinile în șold, cu degetele mâinii drepte încheștate pe telefonul lui Scout, legătura mea cu ea.

— Serios? Așa vă tratați voi colegii de echipă? Ca și cum ar fi de unică folosință?

— Nu o să rezolvi nimic făcând o scenă, m-a atenționat Katie, încrucișându-și brațele.

Pentru o majoretă, privirea autoritară și condescendentă îi ieșea destul de bine.

— Apreciem grija ta față de Scout, dar nu e chiar așa de simplu.

Am ridicat din sprâncene.

— La naiba, nu e deloc simplu.

— Katie are dreptate.

Cuvintele acelea au venit din partea băiatului de care aproape că mă hotărâsem să mă îndrăgostesc. Pe când Jason făcea un pas în față, mă bucuram că rămăsesem la faza de „aproape”.

— Dacă mergem după ea, a spus el, iar în ochi i se putea citi onestitatea, ne punem în pericol pe noi, apoi punem în pericol orașul și întreaga comunitate. Să fii un membru al echipei înseamnă să accepți posibilitatea ca tu să devii cel sacrificat. Scout știa asta. A înțeles asta. A acceptat riscul.

Am avut o strângere de inimă, de inimă ușor zdrobită din pricină că acest băiat era dispus să renunțe la prietena noastră de dragul unor oameni care nu știu dacă meritau acel sacrificiu. Inclusiv el.

— Uau, am spus eu, sincer surprinsă. Ce mod de a vă juca cu viața celorlalți! Întreaga voastră existență este centrată pe salvarea omenirii de Secerători, dar sunteți dispuși să o lăsați să fie „sacrificată”? Am crezut că, în calitate voastră de membri Varsity, de membrii Junior Varsity, de Adepți, toate astea reprezintă o părticică din ceva mult mai mare și mai important. Să lucrați împreună? Cum rămâne cu toată vorbăria asta goală?

Smith a scuturat din cap.

— Sunt doar vorbe, vorbe goale, dacă renunțăm la agenda noastră de lucru acum — să îi abandonăm pe tinerii care au nevoie de protecție, ca să o găsim pe ea. Gândește-te, Lily — au reușit să o ademenească pe Scout în ghearele lor. O folosesc, probabil, drept momeală pentru noi, ceilalți. Să ne atragă în cursă.

Smith a dat din cap.

— Dacă avem noroc, vor încerca doar să ne îndoctrineze. Dacă nu — mi-a aruncat o privire cu ochii lui verzi

întredeschiși — Secerătorii ne vor pregăti o noapte urâtă. În care noi vom fi pe post de pâine prăjită.

Nu aveam cum să-i contest logica — probabil că *era* o capcană.

Și totuși. Era vorba de *Scout*.

Am scuturat din cap.

— Nu pot să te cred. Nu pot să cred treaba asta. Cu toată vorbăria voastră despre salvarea omenirii, vă dați deoparte atunci când cineva are nevoie de voi. Fie că e o cursă sau nu, faceți și voi un efort. Faceți un plan. *Încercați* măcar.

Smith și-a ferit privirea. Se poate să fi fost o licărire de vinovăție în ochii lui, dar nu suficient de puternică încât să îl facă să acționeze.

— Voi lua legătura cu cei mai mari în grad și îi voi alerta, a spus el. Dar asta e tot ce putem face. Nu suntem autorizați să trimitem o echipă de salvare. Nu se face așa ceva.

— Nu se poate, a intervenit Katie, de data asta cu glas potolit. Pur și simplu nu putem s-o facem.

Vinovăția — poate că și durerea — pluteau în liniștea care se lăsase peste Enclava Trei.

— Poate că ar fi bine să pleci acum, mi-a sugerat Jason. Îmi evita privirea. Știi drumul înapoi?

Mi-a trebuit un minut să îi săgetez din priviri pe toți, un minut să îmi revin din dezamăgirea care mă strângea de gât, înainte de a vorbi.

— Mda.

Am dat din cap aprobator.

— Da, pot să îmi găsesc drumul înapoi.

Drumul înapoi la școală și direct în biroul lui Foley. Dacă Adepții refuzau să acționeze, aveam să mă duc înapoi la

directoare. Trebuia să știe ea ceva — o sursă, un contact, un tip vânjos cu tupeu care să dea iama în adolescenții antisociali și să o salveze pe cea mai bună prietenă a mea.

— Mi-a făcut plăcere să vă cunosc pe toți, i-am complimentat eu.

Am pus telefonul lui Scout la loc în geantă și mi-am pus-o pe umăr, după care m-am îndreptat spre ușă.

— Ba nu, am zis apoi, uitându-mă peste umăr și arcuind o sprânceană spre vârcolacul cu ochi albaștri din fața mea. Îmi retrag vorbele. De fapt, nu mi-a făcut plăcere deloc.

Am ieșit trântind ușa după mine și făcând-o să se cutremure din balamale.

Planul B.

Se cocea — nu din pricina căldurii (în tuneluri era o temperatură destul de constantă, de vreo zece grade), ci datorită emoției. Eram lividă.

Șapte oameni aveau puterea necesară să o ajute pe Scout — mai mult chiar, dețineau puterea *magică* necesară să o ajute pe Scout. Cum îi numise? Vrăjitoarele elementelor? Un cititor? Un războinic?

Până în momentul de față, nu eram deloc impresionată. E drept că nu-i cunoșteam prea bine și toată reticența lor putea să fie rezultatul unei conduceri slabe, dictate de emoții, dar totuși...

M-am oprit în mijlocul coridorului, cu apa pleoscăindu-mi sub picioare. Tinerii ăștia — tinerii ăștia care nu își puneau fundul la bătaie să o salveze — reprezentau tot ce era mai bun în materie de făcut bine și dreptate? Pentru niște rebeli, erau cam mofturoși când venea vorba de respectarea regulilor. Până și prima reacție a lui Smith a fost să îmi spună că nu eram de-a

lor — o regulă care stipula faptul că nu aveam dreptul să le vorbesc, cu atât mai puțin să le pretind ceva.

M-am oprit.

Nici nu se punea problema să plec așa, pur și simplu.

M-am întors.

După ce am împins ușa să o deschid, am dat-o de perete în stil grande.

— Pot să aprind lumini.

Liniște.

— Ce poți?

— Pot...

Aveam o voce atât de pițigăiată și de nervoasă, încât a trebuit să mă opresc, să îmi dreg glasul și să o iau de la capăt.

— Pot să aprind luminile. Să le estompez, să le aprind, să le sting. Nu știu exact dacă asta e tot sau dacă pot face și altceva, dar asta e tot ce știu la ora actuală.

Smith, care stătea în fața plutonului, și-a încrucișat brațele la ceafă.

— Poți să aprinzi lumini.

Tonul lui era cum nu se poate mai sec — sau mai sceptic.

— Pot să aprind lumini, i-am confirmat eu. Așa că puteți pretinde că sunt o persoană străină de cercul vostru, să vă uitați la mine ca și cum aș fi nebună, dar, în orice caz, nu sunt doar cineva de pe stradă. Sunt — a trebuit să fac o mică pauză ca să îmi adun curajul — o Adeptă, ca și voi. Așa că ați putea să vă revizuiți atitudinea.

— Cum spui tu, a mormăit el, de parcă aș fi mințit despre chestia cu puterea magică pentru a câștiga puncte în fața lui.

Pe bune, dacă aș fi vrut să inventez, aș fi putut veni cu ceva puțin mai interesant.

Restul celorlalți Adepți din încăperea se poate să fi fost intimidată de claua lui de păr și de atitudinea lui, dar, așa cum avuseseră grijă să îmi reamintească de curând, nu eram de-ale lor. Și nici el nu era șeful meu.

Am ridicat arătătorul în aer.

— Da, pot fi o Adeptă, dar nu sunt membră a enclavei voastre, așa că, de fapt, nu am venit aici să vă vorbesc.

Mi-am întors privirea spre Paul, apoi spre Jamie și Jill, apoi spre Michael, și la urmă, spre Jason.

— Cea mai bună prietenă a mea — și colega voastră, a Adepților — a dispărut. Deși nu am toate detaliile, pun pariu că voi știți cu toții ce i s-ar putea întâmpla acolo, afară, dacă este cu ei. A spus ceva despre niște vrăji care funcționează pe principiul sifonului, corect? Așadar, chiar dacă este în mâinile Secerătorilor adolescenți, a acelora care încă mai dețin puteri magice, s-ar putea ca ei să îi fure energia — sufletul — în folosul celorlalți.

Mi-am scuturat capul.

— E inacceptabil.

S-au uitat unii la alții, făcând schimburi de priviri.

— Aceasta este șansa voastră de a vă afirma, am spus eu cu voce gravă și cu toată onestitatea. Șansa de a face lucrul *corect*, chiar dacă este lucrul *cel mai dificil*.

— Regulile, a început Katie, dar Jason (în sfârșit!) a dat din cap.

— E prea târziu pentru așa ceva, a declarat el. Pentru reguli. Pierdem bătălia. Astăzi riscăm să pierdem o fată care face farmece. Nu ne putem permite așa ceva.

A adăugat cu glas mai blajin:

— Nu în calitatea noastră de Adepți, nu în calitatea noastră de prieteni.

A venit înspre mine, apoi a întins mâna, împletindu-și degetele cu ale mele. La atingerea lui, brațul mi-a fost străbătut de un curent electric. I-am strâns mâna. Mi-a strâns-o și el, la rândul său.

— Are dreptate, l-a aprobat Michael, apoi s-a uitat, pe rând, de la Adept la Adept. Amândoi au dreptate și știți asta. O știți cu toții. A sosit vremea să procedăm altfel. Să facem lucrul cel mai dificil. Cine e de partea mea?

Camera s-a umplut de șoapte în vreme ce Adepții se uitau de jur împrejur, se foiau, luau decizii.

— Eu, a spus Paul, după care mi-a zâmbit șmecherește. Și, de dragul de a o spune, încântat de cunoștință.

I-am zâmbit în chip de răspuns.

Jamie și Jill au făcut un schimb de priviri, apoi au venit în față.

— Și noi, a vorbit Jamie.

Cu mâinile în șold și cu un rânjet de satisfacție pe chip, m-am uitat din nou la Katie și la Smith, care stăteau unul lângă altul, cu ochii îngustați de furie.

— Nu așa se procedează, a constatat ea. Nu astea sunt regulile jocului.

— Atunci regulile trebuie să se schimbe, a hotărât Jason, după care s-a uitat în ochii mei. Hai să-ți aducem fata înapoi.

20

— **A**veam de gând să dau de tine, mi-a șoptit Jason. Își ținea degetele tot împletite într-ale mele, pe măsură ce părăseam enclava, lăsând doi Adepți Varsity înfuriați în urma noastră. Dar în loc să o apucăm spre Sfânta Sofia, de-a lungul drumului marcat cu eticheta Millie 23, ne-am afundat mai adânc în tuneluri.

— De îndată ce scăpam de acolo, aveam de gând să te caut, ca să o salvăm pe Scout împreună. Dar nu puteam spune asta de față cu ceilalți.

— Îhî, am răspuns eu evaziv.

Nu eram pe deplin sigură dacă să îl iert deja pentru faptul că nu îmi luase partea de la început. Dar bineînțeles că nu eram atât de nesigură încât să îi dau drumul mâinii lui.

— OK, a spus el, atunci ce zici de asta? Dacă nu mă crezi, atunci consider-o o rătăcire de moment de proporții. Ar fi trebuit — cu toții ar fi trebuit — să o susținem, așa cum ai făcut-o tu acolo. Așa că permite-mi să mă revanșez față de tine acum. Față de amândouă.

L-am strâns de mână.

Când am ajuns la o întretăiere de drumuri, ne-am oprit. Era un loc unde se uneau patru tuneluri, iar tavanul se arcuia deasupra noastră.

— Foarte bine, a făcut Jason, am ajuns până aici cu un scop anume. Acum avem nevoie și de un plan.

Paul a chicotit.

— Vrei să spui că i-am înfuriat de-a binelea pe cei din Varsity?

— Are dreptate, i-a luat partea geamăna puțin mai înaltă. La întoarcere, vom avea parte de o predică în toată regula.

— Dacă ne întoarcem, a murmurat Michael, ridicându-și ochii plini de îngrijorare spre Jason. Cum ne vom descurca în toată treaba asta?

— Tot încerc să găsesc o modalitate.

Am ridicat mâna.

— Să începem cu începutul. Unde mergem?

— Este un sanctuar acolo, mi-a răspuns Michael, indicându-mi cu degetul mare spre unul din tuneluri. Este aproape de locul unde ne aflăm noi acum — vizuina Secerătorilor din această parte a orașului. Tot aici își depozitează și vasele.

— Vasele? am întrebat eu.

— Ființele umane — oameni obișnuiți sau Adepți — cu care se hrănesc cei mai în vârstă. Din care extrag energia Secerătorii mai tineri.

Așadar acest sanctuar era o încăpere cu așa-ziși zombi, din care viața se scurgea picătură cu picătură, deoarece membrii Elitei Întunecate erau prea egocentrice ca să se dezbrace de darurile lor magice.

— Dumnezeule, am murmurat eu, pielea zbârlindu-se pe mine instantaneu.

Am aruncat o privire peste umăr, în direcția tunelului pe unde venisem. Dintr-odată, nu mai eram sigură dacă era o idee atât de bună să intru într-o capcană, cu toată misiunea mea de salvare.

După aceea însă mi-am coborât privirea și, în timp ce îmi plimbam degetele pe materialul din care era confecționată geanta lui Scout, mi-a venit o idee.

— Secerătorii probabil știu că vom veni după ea, am zis eu.

Mi-am ridicat ochii spre Jason, iar ochii lui albaștri de primăvară s-au pierdut într-ai mei.

— Că vom lua cu asalt castelul, sanctuarul, ca s-o aducem înapoi.

— Probabil, a căzut Jason de acord, apoi și-a înclinat capul într-o parte, curios să audă mai departe.

— Ei bine, dacă la asta se așteaptă, atunci ar trebui să facem ceva la care nu se așteaptă. Îi atacăm dintr-o parte, să creăm o diversiune. Să îi facem să se îndepărteze de Scout. Și, în momentul în care le-am distras atenția suficient de mult, trimitem o echipă să o scoată pe furiș de acolo.

Pentru o clipă, s-a lăsat liniștea și a trebuit să mă sforțez să rămân pe loc și să nu o iau la sănătoasa.

— Nu e rău deloc, Parker, m-a felicitat Jason. Sunt impresionat.

— Am mâncat bine la prânz.

— Așadar, cine ce face? a întrebat Paul.

— Eu pot să citesc clădirea, a afirmat Michael. Pot să o citesc și să descopăr unde se află ea.

Bănuiam că asta însemna că Michael se pregătea să își folosească puterile magice.

— În cazul acesta, ce-ar fi ca Jamie, Michael și Parker să se ducă înăuntru, să o găsească pe Scout și să o scoată afară? Tu, eu și Jill vom face o diversiune. Sunteți pregătite de puțină zăpadă și gheață?

Gemelele au făcut un schimb de priviri, lățindu-și fețele într-un rânjel anticipativ.

— Categoric, a răspuns cea mai înaltă dintre ele, cu o strălucire lichidă în ochi. Zăpada și gheața mi se potrivesc perfect.

Jason a dat din cap în stil managerial.

— Atunci să trecem la detalii.

Ca și enclava, sanctuarul Secerătorilor era situat sub pământ, în cavernele cele mai tainice ale fostei subcentrale electrice, care încă mai era racordată la tunelurile de sub oraș. Urma să folosim două intrări: ușa principală, unde Jill, Paul și Jason aveau să creeze diversiunea, și ușa din spate, prin care Jamie, Michael și cu mine urma să ne strecurăm, cu speranța că nu vom fi detectați, să o găsim pe Scout și să o scoatem în deplină siguranță din clădire. Ne-am dat cu toții întâlnire la întretăierea tunelurilor, sperând să ne sporim rândurile cu încă o Adeptă — cu cercel în nas și sănătoasă, pe deasupra — în chip de remorcă.

Odată ce am stabilit planul și rolul fiecăruia, ne-am pregătit să ne împrăștiem.

— Ți convine aranjamentul ăsta?

M-am uitat la Jason, iar inima a început să îmi palpite, văzând îngrijorarea din ochii lui, dar am încuviințat din cap.

— Aprinsul luminilor nu este mare lucru, dar tot e ceva. Poate că voi descoperi o modalitate prin care să pot contribui și eu cu ceva.

„Asta dacă învăț să îmi controlez puterea în următoarele zece, cincisprezece minute”, am adăugat în sinea mea.

Și-a aplecat capul spre mine.

— Vorbeai serios despre ... despre lumini?

Am zâmbit cu tristețe.

— După cât se pare, pata întunecată nu a fost o făcătură.

Mi-am ridicat mâinile în aer și le-am agitat într-un fals entuziasm. *Ura!*

— Bun, a vorbit Michael. E toată lumea pregătită?

— Da, a răspuns Jason.

S-a aplecat să îmi șoptească cu buzele aproape lipite de obrazul meu:

— Ai grijă de tine, Lily Parker. Și pe curând.

Mi s-a făcut pielea de găină.

— Și tu la fel, am șoptit la rândul meu.

— Gata, a dat el semnalul, vocea răsunându-i cu ecou prin tunel. La atac.

Le-a făcut un semn din cap lui Paul și Jill, iar ei au pornit-o pe drumul lor, intrând în tunelul din stânga.

Michael, Jamie și cu mine am făcut un schimb de priviri, am dat din cap, în semn că eram gata, și am pornit-o spre stânga.

Drumul nu a fost scurt, dar tunelurile ne-au permis să ne deplasăm rapid, pe sub agitația din centrul orașului, ca să găsim locul unde Secerătorii își desfășurau o parte din activitatea lor de supt suflete. După câteva cotituri și coridoare, tunelul s-a deschis pe o platformă, unde un șir de trepte din fier încovoiate ducea spre o ușă ruginită din metal.

Ne-am oprit chiar la buza tunelului — Michael ne-a semnalat să păstrăm liniștea cu pumnul ridicat — și am cercetat cu atenție platforma. Nicio mișcare. Niciun zgomot. Nici urmă de adolescenți antisociali cu puteri magice.

— Să mergem, a șoptit Michael după o clipă.

Ne-am târât înspre scări — Michael în frunte, eu în mijloc și Jamie în spate. Din moment ce Jill urma să facă gheață, ca să le abată atenția de la Jason, am presupus că Jamie era geamăna care deținea puterea focului. Tot nu eram sigură ce putea face un cititor sau o vrăjitoare a focului, dar speram că orice ar fi vrut să însemne toate astea, puteau să ne ajute să o găsim pe Scout.

Ne-am îndreptat spre ușă, dar Michael, care era în frunte, nu a deschis-o. În schimb, și-a lipit strâns palma de ea, apoi a închis ochii. După un moment de liniște, a dat din cap.

— Durere și pierdere, a conchis el. Prin toată clădirea, prin oțel, prin cărămidă, prin orașul de deasupra. Durerea se scurge, umple orașul. Și toate astea, din cauză că nu vor să facă sacrificiul.

S-au mai scurs câteva secunde de tăcere. Urmăream cu atenție ce absorbit era în comuniunea lui cu arhitectura. Deodată, și-a tras brusc mâna înapoi, de parcă ușa ar fi devenit incandescentă. Și-a frecat podul palmei cu cealaltă mână, după care s-a uitat spre noi.

— Este acolo, înăuntru.

Jamie i-a zâmbit ușor lui Michael.

— O găsim noi.

Când Michael a dat din cap, în semn că era gata de acțiune, noi am încercat ușa și am descoperit că nu era încuiată. Dădea într-un mic hol care ducea în străfundurile clădirii.

Holul era pustiu. Am rămas un moment în prag, uitându-ne după Secerători.

— E prea multă liniște, a spus Jamie încet, pe un ton absolut convins că lucrurile nu vor rămâne așa.

— Acesta e momentul propice pentru diversiune, a subliniat Michael, ca să rămânem, pe cât posibil, sub acoperire.

Pe hol a venit brusc un aer rece.

— Jill lucrează, a șoptit Jamie.

Aerul rece era dovada lucrăturii vrăjitoarei gheții.

— E semnalul nostru să intrăm în acțiune.

Am intrat, Jamie rămânând în urma noastră, ca să închidă ușa fără zgomot după noi.

— În regulă, Mikey, a anunțat ea. Unde mergem acum?

Michael a făcut un semn din cap, apoi și-a lipit palma de zidul holului.

— Pe hol în jos. Este o cameră goală. Nu, nu e goală. O fată. Un suflet. Deteriorat. Dar ea este acolo.

A deschis din nou ochii și m-a privit cu o expresie chinată. Nu era greu de ghicit ce simțea pentru ea, chiar dacă sentimentele nu erau reciproce.

— Ea este acolo.

Jamie s-a uitat la mine, cu irisurile ei lichide înflăcărându-se dintr-odată. Mi s-a zbârlit părul de pe brațe.

— Să mergem atunci, ne-a îndemnat ea.

Fără niciun preambul, o bubuitură a răsunat cu ecou în clădire, iar pământul ne-a fugit de sub picioare.

— Alex, am murmurat eu. Provocatoarea de cutremure.

— Cu echipă cu tot, probabil, a consimțit Jamie, preluând conducerea. Trebuie să plecăm de aici.

Ne-am îmbulzit pe hol în jos, oprindu-ne în dreptul fiecărei uși deschise, ca să aruncăm câte o privire înăuntru, ca să o căutăm pe Scout, ca să ne asigurăm că nu aveam să dăm nas în nas cu vreun grup de Secerători. Dar nu era nimeni, nu era nimic. Nici urmă de oameni — Secerători sau altminteri. Nimic altceva decât echipament industrial învechit și conducte ruginite.

— E prea multă liniște, a apreciat Jamie, pe când ne apropiam de niște uși duble aflate la capătul holului. Cu toată diversiunea, e prea multă liniște.

— Aici, a rostit brusc Michael.

Împingea ca să-și facă loc printre cele două uși, fără să se gândească la ce l-ar putea aștepta de cealaltă parte.

— Ea este... aici.

Am intrat după el, cu luminile pâlpâind deasupra capetelor noastre, ritmul lor fiind la fel de rapid ca bătăile inimii mele. Era o cameră mare, din beton, cu conducte uriașe și rafturi pe margini. Arăta ca un spațiu de depozitare pe care încercaseră să îl transforme într-un soi de sală de ceremonii, cu o carpetă roșie care traversa mijlocul încăperii și cu un trifoi auriu pe un stindard atârnat de unul din capete. Mi-am dat seama că era simbolul Secerătorilor, pus acolo, la vedere, pentru toată lumea.

Și, sub stindard, pe o masă lungă, zăcea întinsă Scout, având fiecare gleznă și încheietură a brațului prinsă în curele late din piele, cu catarama, și brațele răstignite.

— Doamne, Dumnezeule, am șoptit eu.

Era palidă la față — mult mai palidă decât de obicei. Obrajii parcă i se scofâlciseră și avea cearcăne adâncite sub ochi. Clavicula îi ieșea prin piele. Părul blond și șaten, care

de obicei strălucea, îi atârna precum un nimb tern în jurul capului. Dacă nu i-ar fi săltat pieptul în ritmul respirației, m-aș fi întrebat dacă nu cumva ajunsesem prea târziu.

A trebuit să îmi mușc buzele ca să-mi țin lacrimile în frâu.

— Ce s-a întâmplat cu ea? am șoptit eu.

Michael a ocolit masa și a început să își facă de lucru cu una din cataramele din jurul gleznei ei.

— Secerătorii, a afirmat el. Asta fac ei, Lily. Fură lucrurile care nu le aparțin.

Tristețea, teama și nerăbdarea din glasul lui... toate se transformaseră în furie. Michael a tras de catarama din piele, a eliberat-o din cui, apoi a slăbit cureaua.

— Tinerii ăștia, adulții ăștia, oamenii ăștia cred că au dreptul să ia viețile altora, și pentru ce? Pentru *ce*?

Michael a bolborosit ceva în spaniolă, și, cu toate că nu înțelegeam ce spune, am prins ideea. Băiatul era *șucărit* rău.

A zvâcnit din cap spre încheieturile mâinilor ei, care erau răstignite aproape de cap.

— Jamie, stai cu ochii pe ușă. Fii pregătită să produci flăcări, în caz de nevoie. Lily, ocupă-te de chingile de la mâini.

Am făcut un salt spre celălalt capăt al mesei și am început să desfac pe dibuite legăturile cu care era încinsă Scout. A ridicat capul în momentul când am ajuns în dreptul ei, clipind din ochiul care nu era vânăt și umflat, dar nu a scos o vorbă. Trebuie s-o fi lovit în timp ce era legată. Speram ca ea să fi ripostat. Speram să îi fi altoit și ea, în egală măsură.

— Cred că ai reușit să te bagi într-un soi de încurcătură pe aici, i-am spus eu, schițând un zâmbet și încercând să o fac să râdă, încercând să nu îmi las inima să îmi sară din piept. Și eu care credeam că o să ai grijă să te ferești să intri în bucluc!?

A încercat să zâmbească, dar s-a strâmbat de durere.

— Voi încerca să mă descurc mai bine data viitoare, mă-mico, a spus ea cu o voce spartă.

— Ai face bine, am sfătuit-o eu, încercând să desfac prima cataramă pe bâjbâite. O să te scoatem de aici, bine?

A dat din cap aprobator, apoi și-a lăsat capul la loc, pe masă.

— Sunt obosită, Lil. Cred ... cred că o să merg acasă și nu o să fac nimic altceva decât să dorm.

— Rămâi trează, Scout. Te vom scoate de aici, dar avem nevoie de tine trează.

— Grăbește-te, Lily, m-a implorat Michael.

Am auzit zăngănitul făcut de prima legătură de la gleznă pe care a deschis-o.

— Nu știi cât timp mai avem la dispoziție.

A ocolit masa ca să se așeze într-un unghi mai bun pentru a elibera cealaltă gleznă.

— Mă mișc cât de repede pot, l-am asigurat eu.

Tocmai reușisem să o dezlegăm, să-i slăbim toate legăturile și să o ajutăm să se ridice în capul oaselor când, fără de veste, ușa din celălalt capăt al camerei s-a deschis, trosnind și ieșind din balamale.

A intrat Sebastian, băiatul cu părul negru, băiatul care arunca blestemul focului. La vederea lui, am început să respir precipitat, iar spinarea mi s-a încordat, amintindu-mi de durerea pe care mi-o provocase. Alex a intrat după el.

— Rămâi cu Scout, mi-a șoptit Michael.

Am făcut un semn aprobator din cap și mi-am adunat toată energia, ca să o sprijin, în timp ce el s-a dat la o parte și s-a așezat apoi în fața noastră, precum un scut uman.

— Oh, ia te uită! a exclamat Alex. O întreagă bandă care pozează în Buffy, spaima vampirilor.

— Mai bine să pozăm în Buffy decât în așa-zișii zombi, a ripostat Jamie. Voi nu sunteți decât niște corpuri în putrefacție în așteptarea dezastrului. Asta o să vă cam încurce planurile din catalogul vostru cu marfă de lux, nu credeți?

Alex a mârâit și a încercat să facă un pas spre noi, dar Sebastian i-a pus o mână pe braț.

— Presupun că după cât venin scuipați, vă cunoașteți cu toții, a vorbit o a treia persoană.

Sebastian și Alex s-au dat deoparte, iar el a pășit în spațiul lăsat de cei doi.

Era înalt, slab, cu părul argintiu și cu un aer distins. Purta un costum negru îngrijit și o cămașă albă, încheiată până sus. Fiecare fir de păr era la locul lui, fiecare bucățică de material perfect călcată. Ochii lui erau de un albastru-palid lichid și roșii pe margini. Dar era ceva în ochii lui — ceva în neregulă. Erau goi — primejdios de goi.

— Domnule Garcia, a spus el cu o voce plată, plictisită, în timp ce a făcut un semn din cap către Michael.

Jamie s-a pus alături de Michael, ca o barieră supranaturală între noi și tipii răi.

— Domnișoară Riley, a mai spus el.

Era vorba despre Jamie.

După aceea, bărbatul și-a fixat privirea asupra mea, iar eu m-am cutremurat în mod reflex.

— Nu cred că ne-am cunoscut, a precizat el, chiar înainte ca Sebastian să se aplece spre el și să-i șoptească ceva la ureche.

Bărbatul a ridicat din sprânceană, vădit interesat.

Am simțit un gol în stomac și m-am înghesuit ceva mai aproape de masa din spatele meu. Eram ferm convinsă că nu voiam să stârnesc interesul acelui bărbat.

— Aha, a făcut el, băgându-și mâinile în buzunare. Fata care, hai să spunem așa, a făcut cunoștință îndeaproape cu magia domnului Born?

Preț de o clipă, l-am săgetat din priviri pe Sebastian, care se pare că îi pomenise despre faptul că mă lovise cu blestemul focului în timpul fatidicei mele incursiuni în subsol.

Dar mult mai interesantă a fost privirea pe care mi-a aruncat-o el. Mă așteptam să văd dispreț sau iritare — asta se vedea pe chipul lui Alex. Dar Sebastian părea aproape... spășit.

— Eu sunt Jeremiah, s-a prezentat bărbatul mai în vârstă, abătându-mi atenția de la Sebastian. Și pot să îți spun că sunt cât se poate de interesat să fac cunoștință cu tine. Sper că nu ți s-a făcut vreun rău, nu?

— Sunt bine, am spus eu scrâșnind din dinți și punând la îndoială faptul că îi păsa dacă mi se făcuse sau nu vreun rău.

Luminile de deasupra noastră au pâlpăit o dată, apoi de două ori. Când în ochii lui Jeremiah a apărut un licăr de interes față de instalația electrică, mi-am dat seama că trebuia să mă temperez. Nu voiam ca el să știe că acum eram o Adeptă, grație „magiei domnului Born”, și, drept urmare, făceam parte din dușmanii lui.

De parcă mi-ar fi înțeles lupta lăuntrică, Scout m-a strâns de mână. I-am întors strângerea de mână, sforțându-mă să rămân calmă.

Din moment ce Jeremiah era mai în vârstă decât ceilalți Secerători din jurul său, am socotit că era liderul lor, unul

dintre acei evaluatori egocentrice care hotărâseră că stoarcerea sevei din oameni era un preț care merita plătit pentru a-și păstra propriile puteri magice.

S-a uitat la noi pe rând: la mine, la Michael și la Jamie.

— Diversiunea voastră nu a însemnat nimic, a spus el. Nimic altceva decât o simplă diversiune. Data viitoare, ați putea veni cu un plan mai bine pus la punct. Dar din moment ce tot sunteți aici, spuneți-mi ce vânt v-a adus în micuțul nostru sanctuar?

De parcă nu ar fi știut.

— Ați răpit-o pe prietena noastră, i-am reamintit eu.

Jeremiah și-a dat ochii peste cap, parcă iritat de acuzația adusă.

— Răpit este un cuvânt dur, domnișoară Parker, dar trecând peste faptul că, în mod indubitabil, agitatorii ăștia ți-au spălat creierul, am să vă iert pentru violarea teritoriului. Copiii ăștia nu pricep cu ce daruri au fost înzestrați. Își resping propriile puteri. Se dezbară de ele și ne învinovătesc pe noi pentru că le acceptăm. Pentru că ne supunem ordinii naturale. Ne resping ca pe niște demoni.

— Puterea magică poate corupe, a intervenit Michael. Nu o respingem. O dăm înapoi.

— Și ce obțineți prin această decizie? a întrebat Alex. Câțiva ani de magie până când deveniți, din nou, oameni normali. Oameni obișnuiți.

— *Sănătoși*, a subliniat Michael. Protectori. Nu paraziți ai omenirii.

Jeremiah a izbucnit într-un hohot de râs care semăna cu un lătrat melancolic.

— Ce naivi sunteți cu toții.

Și-a ațintit privirea asupra mea.

— Sper, domnișoară Parker, că vei binevoi să îți petreci ceva timp judecându-i cu un ochi critic pe prietenii tăi, cu toate minciunile pe care ți le-or fi înșirat. Ei sunt o nimica toată față de magia adevărată. Se imaginează drept salvatori, rebeli care se răzvrătesc împotriva tiraniei. Greșesc. Provoacă conflicte, ne dezbină, iar noi avem nevoie de solidaritate.

— Solidaritate în luarea de vieți omenești? m-am mirat eu cu glas tare. În luarea puterilor altora?

Jeremiah a plescăit din limbă.

— Ce păcat că ai căzut pradă convingerilor lor retrograde, conform cărora darurile magice pe care le-au primit sunt, în sine, dăunătoare. Că sunt, în sine, malefice. Asemenea idei sunt pentru cei înguști la minte, pentru cei ignoranți, care nu înțeleg și nici nu apreciază darurile.

— Sunt daruri care te degradează, a comentat Jamie. Te mănâncă pe dinăuntru ca un putregai.

— Așa ai fost învățat, a pretins Jeremiah, avansând un pas spre noi. Dar dacă greșiți?

— Să greșească? a întrebat Scout cu glas răgușit. Cum e posibil să greșească?

— Voi furați spiritele oamenilor de la oameni ca ea, ca să supraviețuiți, l-a acuzat Michael, arătând-o pe Scout cu mâna. Vi se pare corect?

— Ce este corect, domnule Garcia? Este corect că ați fost nzestrați cu puteri de o asemenea magnitudine — sau în cazul tău, cu niște cunoștințe de o asemenea amploare — pentru o perioadă atât de scurtă? Să zicem între cincisprezece și douăzeci și cinci de ani? Vi se pare firesc ca o asemenea putere

să fie doar temporară sau doar un posibil construct al minților mărginite?

M-am uitat la Scout, care își apropiase sprâncenele de parcă ar fi vrut să se descurce prin hățișul logicii, dar și mi-rându-se în același timp.

— Suntem *de acord* să renunțăm la puterile magice înainte ca acestea să devină un factor de risc, a nuanțat Jamie. O pre-dispoziție periculoasă. Înainte de a trebui să luăm de la alții.

— O concluzie foarte interesantă, domnișoară Riley, dar cu un viciu de formă. De ce să fie nevoie să protejezi oamenii care nu sunt destul de puternici încât să aibă grijă de ei înșiși? Ce avantaj poți să ai sărind în apărarea celor care sunt, într-un mod absolut evident, atât de slabi, încât propriile *alter ego*-uri le depășesc cu mult abilitățile? Doar cei care sunt în-zestrați cu puteri magice reprezintă elita omenirii.

Și-a fluturat o mână în aer, de parcă l-ar fi plictisit conversația.

— Destul cu toată flecăreala asta. Sunteți dispuși să vedeți cât de eronate sunt metodele voastre? Să reveniți la matcă? Să îi lăsați în urmă pe cei care v-ar putea smulge de lângă adevărata voastră familie?

„Secerător sau cult de lider?” m-am întrebat în sinea mea. Era greu de sesizat diferența cu unul ca el.

— Ești drogat? a întrebat Michael.

Nările lui Jeremiah au fremătat de mânie.

— Voi lua chestia asta drept un „nu” juvenil, a declarat el, apoi s-a răsucit pe călăie. *Ad meloria*. Exterminați-i.

21

— **O**h, asta e partea mea preferată, a mărturisit Alex, după care și-a întins mâinile.

Dar înainte de a apuca ea să cutremure pământul, Jamie -a răsucit mâna stângă de parcă și-ar fi încordat toate puteri-e pentru a efectua o aruncare.

— Păstrează-ți chestiile astea pentru tine, a spus ea, în timp ce și-a azvârlit brațul înainte.

Un val de căldură a trecut în zbor pe lângă noi în vreme ce din palma lui Jamie ieșeau mingi de foc alb, ca scânteile dintr-un foc de artificii.

— Doamne ferește! am murmurat eu, acoperindu-mi instinctiv capul, deși focul nu era îndreptat spre mine.

Dar a fost suficient cât să o potolească momentan pe Alex, care și-a retras mâna și s-a trântit la pământ, acoperindu-și capul cu mâinile ca să evite arsura.

— Ajută-mă să mă dau jos de pe chestia asta, a bolborosit Scout, strângându-mă de braț.

Am ajutat-o să se ridice în picioare în timp ce Michael urmărea cu atenție mișcarea din jur.

— Green! a zbierat el, acoperind zgomotul scânteilor care cădeau pocnind și trosnind. Treci în spatele mesei!

— Garcia, a ripostat Scout, înfigându-mi degetele în palmă în timp ce se ținea drept, în picioare. Eu sunt cea care face farmece aici. Mișcă-ți *tu* fundul în spatele mesei.

— Se reîncarcă, ne-a anunțat Jamie, întorcându-se să mă apuce strâns de braț.

M-a împins în spatele mesei, iar eu am târât-o pe Scout după mine.

— Hai să trecem cu toții în spatele mesei.

Tocmai ce reușisem să ne trântim la podea când presiunea din cameră a început să se schimbe. Știam ce urmează, simțeam până în măduva oaselor. Mi-am dus repede palmele la urechi din pricina durerii subite, de parcă sângele și oasele mele își aminteau prin ce trecuseră și se *temeau*.

Aerul din încăpere a vibrat, s-a contractat și s-a dilatat, iar lumina a părut să capete o nuanță verde-crud. Masa a zburat pe neașteptate pe deasupra capetelor noastre, fiind azvârlită de Sebastian, care declanșase blestemul focului. Am acoperit trupul lui Scout cu al meu și am scăpat amândouă cu bine de impactul violent, dar rămăseserăm fără acoperire. Nu aveam altceva decât hainele de pe noi drept pavăză; doar aerul ne mai despărțea de cei doi Secerători, care păreau a fi mai bine echipați pentru bătălie decât noi.

— Sunt gata de atac, a răcnit Jamie.

S-a ridicat din poziția ghemuit, cu degetele întinse în fața ei și cu irisurile transformându-se, din nou, în valuri de flăcări.

S-a auzit un alt trosnet, provocat nu numai de undele sonore, ci și de cele energetice, iar un zid de foc alb a început să se înalțe între noi și Secerători. Am îngenuncheat să arunc o privire pe furiș și l-am văzut pe Sebastian de cealaltă parte, cu sprâncenele arcuite pe deasupra ochilor albaștri umbriți de gene. Mă fixa cu privirea lui intensă și stătea cu un braț întins, cu pieptul tresăltând din pricina efortului pe care l-a depus aruncând blestemul focului și cu buzele ușor întredeschise.

Nu știu de ce — poate doar din cauza privirii lui intense, a expresiei lui concentrate — dar mi s-a făcut din nou pielea de găină, cel puțin până când bariera crescândă de flăcări mi-a blocat vizibilitatea. Bănuiam că era groasă de vreo treizeci de centimetri, înaltă de vreun metru și jumătate, și traversa încăperea dintr-o parte într-alta — o blocadă între noi și Secerători.

Pentru o clipă, am rămas cu privirea ațintită pe peretele alb de foc, de parcă aș fi intrat în transă, iar căldura degajată de dansul flăcărilor îmi încingea obrajii.

— E uluitor, am murmurat eu cuprinsă de teamă și respect, întorcându-mi apoi privirile spre Jamie.

— Ar fi și mai uluitor dacă ar putea să țină piept cutremurelor, a spus ea în vreme ce pământul vuia sub noi. Am împletit laolaltă limbile flăcărilor. Peretele de foc este greu de penetrat, cel puțin la început, dar nu va dura o veșnicie. Flăcările acționează ca un fluid. Se scurg, se scufundă. Iar limbile de foc se vor separa.

— Scout, a strigat Michael, poți să faci ceva? Să consolidezi peretele?

Ea m-a strâns de mână, a închis ochii și a rămas tăcută preț de o clipă. Apoi a început să intoneze o incantație.

— Foc și flacără, uniți-vă din părți separate, într-un întreg de sus până jos.

Deodată a început să aibă spasme, după care s-a înmuiat ca o cârpă. M-am uitat în spate, la peretele de foc. A pălpâit, părând să se unduiască sub influența magiei, apoi s-a domolit din nou.

Încercase, dar orice o fi făcut, nu-i reușise pe deplin.

Scout m-a strâns și mai tare de mână, apoi a deschis ochii și s-a uitat spre Michael.

— Nu pot, a șoptit ea, cu ochii înotând în lacrimi. Îmi pare rău. Nu pot. Nu mai am niciun pic de energie în mine. Mi-au luat-o pe toată, Michael.

— E OK, a asigurat-o Michael, lipindu-și buzele de fruntea ei. Te vei vindeca. E OK.

— Pot să produc din nou scântei, a declarat Jamie, trebuie doar să mă reîncarc un minut, dar peretele nu o să-i țină departe mult timp.

M-am ridicat un pic să trag cu ochiul la foc, l-am evaluat, după care m-am așezat din nou repede pe jos.

— Au mai rămas doi dintre ei. Asta înseamnă că suntem pâine prăjită?

— Pâine prăjită la focul Secerătorilor, mi-a confirmat Scout, după care s-a ghemuit la pământ într-un acces de tuse.

— Scout? a întrebat Michael.

În momentul când ea și-a ridicat privirea spre el, avea lacrimi în ochi.

— A fost un coșmar, o gaură neagră. M-au prins în capcană și m-au tot supt până nu a mai rămas nimic din mine. Fără energie, fără magie — doar o carcasă goală.

— În mod cert, și-au dublat eforturile, a spus Michael, studiindu-i chipul, asemenea unui doctor care îți examinează rănille. Ți-au supt energia cu mai multă lăcomie decât le stă în caracter, conform protocolului lor de zi cu zi. Probabil că nu erau siguri cât timp puteau să te mai țină.

Mi-a aruncat o privire.

— Energia luată de la Adepți e mult mai potentă, mult mai redutabilă decât energia oamenilor obișnuiți, neînșestrați cu daruri magice, așa că au luat tot ce au putut pentru uzul celor mai în vârstă, ca Jeremiah. Spuneai că i-au întors camera cu susul în jos, așa e? Poate că îi căutau manualul ei de farmece, *Grimoire*, în încercarea de a-i captura o parte din daruri, dar și din energie.

— Vor veni în continuare, a rostit Scout cu glas scăzut. Nu ne vor omorî. Ne vor secătui de energie până când nu va mai rămâne nimic din noi. Până când îi vom lăsa pe toți și pe toate în urma noastră și vom face exact așa cum vor ei.

— Parcă ar fi gașca fițoaselor cu puteri magice, am bombănit eu, sarcasmul fiind singura modalitate la îndemână în înfruntarea unui viitor atât de înfricoșător.

— Ce putem face? m-a întrebat Jamie pe neașteptate. Ai spus ceva despre lumini? Dacă am putea să le distragem atenția, poate că am putea să o luăm la fugă spre ușă, ce zici? Și să ne risipim prin tuneluri.

Am încuviințat din cap, cu inima bătându-mi mai-mai să-mi spargă pieptul, și mi-am îndreptat privirea spre luminile fluorescente de deasupra. M-am uitat fix la ele, concentrându-mă, încercând să accelerez ritmul inimii ca să o aduc în starea necesară, oricare ar fi fost aceea, pentru a provoca magia. În orice stare posibilă pentru a stinge toate luminile.

— Poți să o faci, Lil, mi-a șoptit Scout, sprijinindu-și capul de umărul meu. Știu că poți.

Am dat din cap, încleștându-mi pumnii până când unghiile mi-au săpat șanțuri în palme.

Nimic.

Nici măcar un pâlپăit, cu toate că inima mea bătea nebunește de efort.

— Scout, nu pot, am zis eu, cu ochii ațintiți din nou spre luminile care ardeau constant în instalație — nici măcar o întrerupere temporară. Nu știu cum să fac să se întâmple.

— E în regulă, Lil, a rostit ea cu un firicel de glas. Vei învăța. „Dar nu suficient de repede”, am gândit eu.

Pământul a vuit din nou, iar flăcările s-au zguduit din temelii. Era încă unul dintre cutremurele provocate de Alex, dar asta nu era tot — peretele vibra, fluctua în vreo trei, patru puncte de-a lungul barajului. Îl bombardau cu artileria lor, încercând să-l străpungă.

Și în ciuda pieptului meu care zvâcnea de spaimă, nu se vedea nimic, nici măcar o pâlپăire în luminile de deasupra capetelor noastre.

Poate că nu fusese decât o coincidență fericită până atunci, o cădere de tensiune în clădire exact în același timp în care eu mă simțisem speriată sau emoționată. Poate că nici nu era magie, la urma urmelor. Poate că fusese doar o chestie de noroc.

Dar nu era momentul potrivit să îmi fac griji din pricina asta ... deoarece începuseră să apară spărturi în perete.

Priveam cum se despletesc limbile de foc, îi auzeam pe Secerători, care începuseră să zbiere în jurul nostru.

— Cedează, ne-a avertizat Jamie, vocea ei răzbătând prin toată agitația și zgomotul dimprejur.

Avea dreptate, dar avea și ajutor.

Presiunea din aer s-a schimbat din nou și lumina a căpătat o tentă verzuie bolnăvicioasă.

— Blestemul focului! am urlat eu.

Michael și cu mine ne-am lăsat pe vine, ca să o acoperim pe Scout cu trupurile noastre, eu protejându-i capul cu brațele.

Pereții au părut să se contracte, apoi să se dilate cu o forță colosală. Blestemul focului aruncat de Sebastian a țâșnit de-a curmezișul încăperii, transformând focul fluid al lui Jamie într-un perete fragil care s-a cutremurat, apoi a explodat în fărâme, împrăștiindu-se în toate direcțiile, înainte de a se izbi de pământ, precum cioburile de sticlă.

După ce atmosfera s-a liniștit din nou, în cameră plutea un abur alb, ușor. I-am aruncat o privire lui Jamie. Avea ochii închiși și îi curgea sânge dintr-o rană adâncă de pe frunte.

— Michael? am strigat eu, scuturându-mi pudra albă din păr. A tras o înjurătură în spaniolă.

— Sunt OK.

S-a ridicat din nou în picioare; cădeau de pe el bucățile albe de ... *nu știu ce*.

— Scout?

Mi-am dat brațele la o parte, iar ea și-a ridicat capul.

— Sunt OK și eu.

— Cred că Jamie e rănită, i-am informat eu.

Michael s-a uitat la ea, după care și-a rotit ochii de jur-împrejur. În încăpere era un adevărat haos, Secerătorii zbierau unul la altul și era plin de fum.

— Trebuie să încercăm să fugim acum, a hotărât el, să folosim haosul creat în avantajul nostru. E cea mai bună ocazie pe care o avem.

Am dat din cap, apoi am pus o mână pe umărul lui Jamie, scuturând-o ușor.

— Hei, ești OK?

Pleoapele i-au fluturat, apoi s-au deschis. Și-a dus o mână la față ca să își șteargă sângele care îi șiroia din rana de la tâmplă.

— Stai așa, i-am spus.

Mi-am scos cravata ecosez și am înfășurat-o destul de strâns în jurul capului ei, astfel încât să facă presiune pe rană și să nu-i mai intre sângele în ochi.

— Poți să te ridici? i-am șoptit eu. Vom încerca să fugim de aici.

A dat din cap nehotărâtă, dar măcar a dat din cap. Am ajutat-o să se pună pe picioare, în vreme ce Michael, aflat în spatele meu, o ajuta pe Scout. Ne-am strecurat pe furiș, atât cât se putea, prin fumul din jur, îndreptându-ne spre ușă, croindu-ne drum printre rămășițele peretelui transfigurat, eu încercând să o țin pe Jamie pe picioare, iar Michael aproape cărând-o în brațe pe Scout.

Avansasem ceva, având ceața de partea noastră, și reușiserăm să ajungem pe la jumătatea drumului spre ușă... cel puțin, până când o voce a răsunat prin pâclă.

— *Opriți-vă.*

Ne-am uitat în direcția de unde venea glasul. Alex și-a făcut apariția dintr-un vârtej de fum alb, cu Sebastian alături.

Ea a întins o mână.

— Puteți să veniți de bunăvoie sau pot să vă ard acolo unde vă doare mai tare.

Niște Secerători — pe care nu-i văzusem până acum — se apropiau de noi din stânga și din dreapta.

— Michael? am întrebat eu.

— Mm, s-a mulțumit el să spună.

Își plimba privirile dintr-o parte într-alta, încercând să găsească o portiță de scăpare.

Nu știu sigur ce m-a determinat să o fac în clipa respectivă, dar, cu toate astea, i-am aruncat o privire lui Sebastian, care stătea chiar în spatele lui Alex, cu ochii lui umbriți de gene fixați asupra mea. Și, în timp ce eu mă uitam la el și el se uita la mine, și-a mișcat buzele, rostind ceva fără glas.

„Dă-i drumul.”

Îl priveam uimită, întrebându-mă dacă îi citisem corect pe buze.

De parcă ar fi vrut să îmi confirme, el a dat din nou din cap, în chip aprobator.

„Dă-i drumul”, a schițat el, din nou, din buze. Nu scotea niciun sunet, dar buzele lui luau forma cuvintelor.

Am rămas în tăcere pentru o clipă, timp în care Secerătorii ne încercuiau. Cumva știam că avea dreptate. Și, cu toate că el ar fi trebuit să ne facă praf pe toți, știam că încerca să ne ajute.

Nu știam de ce, dar o știam la fel de sigur cum știam că mă aflu în mijlocul unor oameni pe care voiam să îi protejez.

Oameni pe care *puteam* să îi protejez.

Mi-am încercat norocul.

— Culcați-vă la pământ, le-am ordonat eu lui Jamie, Michael și Scout.

— Lily? m-a întrebat Scout, cu nedumerire în glas.

— Știm de ce sunteți în stare, a spus Alex. Știm cum aveți puterile împărțite între voi și cred că ați demonstrat deja că nu înseamnă mare lucru, așa că e rândul nostru să vă dăm

tuturor o lecție. Să vă învățăm cine contează, cu adevărat, pe lumea asta și cine nu.

— Ai încredere în mine, Scout.

Mă simțeam deodată atât de sigură de mine, cum nu mai fusesem niciodată de nimeni și nimic altceva. Eram acolo unde trebuia să fiu, făcând ceea ce trebuia să fac, iar Sebastian avusese dreptate.

După o deliberare de o jumătate de secundă, Scout le-a făcut un semn aprobator din cap lui Jamie și lui Michael. Am așteptat până s-au ghemuit pe jos, lângă mine, apoi m-am conformat directivei lui Sebastian.

N-am mai *încercat* să fac apel la magie.

Am lăsat magia să se producă singură.

Mi-am întins mâinile și mi-am îndreptat privirea asupra lui Sebastian și am simțit cum căldura începe să îmi pătrundă în picioare, în corp, în brațe.

Blestemul focului.

Dar nu al lui Sebastian.

Al meu.

Magia mea, provocată de blestemul focului care mă lovi-se acum câteva zile, dar, cu toate astea, era a mea, adică o puteam exercita eu însămi.

Mi-am desfăcut larg brațele. El mi-a făcut un semn aprobator din cap, apoi și-a pus o mână pe creștet și s-a ghemuit la pământ, în spatele lui Alex.

Am atras puterea și energia în corpul meu și, în timp ce intra în mine, camera se contracta în jurul nostru. Cu ochii pe Alex și cu o sprânceană ridicată, am împins-o năvalnic înapoi.

— Pun pariu că nu știai de chestia *asta*.

Camera s-a înverzit și un val de putere a început să vibreze prin ea cu un muget gros, doborându-i la pământ pe toți cei care nu erau deja ghemuiți în spatele meu.

Mi-a trebuit o secundă să îmi revin din șocul provocat de ceea ce făcusem, de ceea ce mi se părise firesc să fac. M-am cutremurat din pricina absenței subite a puterii din corpul meu, clătinându-mă ușor pe picioare până când mi s-a echilibrat tensiunea.

Pământul a vuit ușor, de parcă ar fi fost replica unui cutremur; apoi s-a lăsat liniștea în încăperea presărată cu Secerători, care zăceau fără cunoștință de jur împrejurul nostru.

Michael s-a ridicat din nou în picioare, apoi le-a ajutat pe Scout și pe Jamie să se ridice și ele.

— Bravo ție, Parker. Acum hai să o ștergem de aici.

I-am oferit brațul lui Jamie, apoi am aruncat o privire peste umăr către băiatul cu păr negru, care zăcea întins pe jos cât era de lung, în apropierea mea.

— Să mergem, am căzut eu de acord, fiind convinsă că îl voi revedea.

22

Ne-am regrupat în catacombe când Jason, Jill și Paul au ieșit în fugă din tunelul lor. Jill și Paul s-au dus amândoi la Jamie — îngrijorarea de soră din ochii ei arătând cu totul altfel decât îngrijorarea de frate dintr-ai lui.

Ochii lui Jason se transformaseră din albastru în verdele tulpinilor de flori, o culoare care părea nefiresc de strălucitoare pentru o ființă umană... părând, mai degrabă, să se potrivească unui lup. Părul îi era răvășit tot, zbârlit în unghiuri ciudate, iar pe obrazul stâng avea o vânătaie. A cercetat atent întretăierea tunelurilor, după care și-a îndreptat spre mine ochii plini de ferocitate.

Buzele i s-au dezvelit într-un rânjet de lup, iar în colțurile buzelor i-au apărut gropițele. Am înghițit în sec, iar părul de pe ceafă mi s-a zbârlit din pricina privirii lui. Nu îmi dădeam seama dacă trebuia să alerg să mă ascund sau să rămân să-l înfrunt, dar, în mod evident, instinctul animalic i se declanșase.

M-a cercetat din cap până-n picioare și, după ce s-a asigurat că sunt teafără, i-a verificat pe Michael și pe Scout. Ea stătea turcește pe jos. Michael stătea lângă ea, ținând-o de mână.

După ce grupurile s-au reunit și s-au asigurat, cu toții, că ceilalți erau teferi și nevătămați și după ce au fost puși cu toții la curent în legătură cu operațiunea de salvare, Scout a luat cuvântul.

— Mulțumesc tuturor, a vorbit ea cu glas moale. Dacă nu ați fi venit...

— Mulțumim, Lily, a intervenit Michael, zâmbindu-mi apreciativ cu ochii lui întunecați. Ea a fost cea care a preluat ofensiva. Și a făcut o treabă bună.

— Parker ne-a arătat ceva acțiune când am fost prinși la înghesuială, a fost de acord și Jason, cu un zâmbet mucalit și cu ochii din nou albaștri precum azurul. Va fi o achiziție valoroasă pentru echipa noastră.

Scout a pufnit pe nări.

— Va fi o achiziție bună dacă echipa Varsity îi va permite să intre în rândurile noastre, dar asta înseamnă că celor din Varsity trebuie să le vină mintea la cap. Katie și Smith sunt niște adevărați dobitoci.

— Se dezdobitocesc ei, a rostit Jason, pe un ton convingător. Trebuie să ai încredere.

— Am întotdeauna încredere în noi, a declarat ea. În privința lor însă, nu sunt atât de sigură.

— Bea niște apă, a îndemnat-o Michael, dându-i sticla de apă pe care o scosesem din geantă. Te va face să te simți mai bine. După ce ne vom întoarce în enclavă, ne vei putea povesti ce ți s-a întâmplat.

Scout a pufnit disprețuitor, dar a făcut cum i s-a cerut.

M-am ridicat în picioare și m-am dus într-un colț mai ferit, ca să îmi privesc mâinile, copleșită de ceea ce reușisem să fac.

Și nici măcar nu știam sigur cum de reușisem așa ceva.

OK, asta era o minciună. Știam exact ce făcusem, iar senzația pe care o resimțisem ținea cumva de firesc — de ceva ce era de așteptat — ca și respirația. Nu era ca și cum aș fi *învățat* deodată cum s-o fac, ci mai degrabă ca și cum corpul meu și-ar fi *reamintit* cum s-o facă.

Habar nu aveam cum de era posibil așa ceva.

Jason a venit lângă mine, a scos din buzunar un baton de ciocolată, i-a desfăcut ambalajul, a rupt un capăt și mi l-a dat mie.

L-am luat zâmbind, apoi am început să ronțai pătrățelul de caramel învelit în ciocolată. Nu prea mă omoram eu după dulciuri, dar zahărul s-a dus exact acolo unde era nevoie.

— Mulțumesc.

— Eu îți mulțumesc, mi-a întors el vorba. Tu ai fost cea care ne-a salvat pielea azi. Apreciem acest lucru, mai ales că ultima ta vizită la enclavă nu a fost prea plăcută.

— Mda, nu cred că Smith și Katie m-au plăcut prea tare. Și e clar că nu or să mă placă nici de-acum încolo. Nu după toată treaba asta.

— Fie că le place sau nu, ești de-a noastră, așa că, probabil, vor trebui să se obișnuiască cu tine.

— Probabil, am zis eu, ridicând din umeri. Întrebarea mult mai importantă e dacă pot *eu* să mă obișnuiesc cu asta. Dacă pot părinții mei — oriunde ar fi ei și oricine ar fi ei — să se obișnuiască cu asta.

— Părinții mei au putut, m-a asigurat el. Vreau să spun că s-au obișnuit.

M-am uitat drept în ochii lui.

— S-au obișnuit cu ideea că ești vârcolac?

Mi-a aruncat o privire piezișă, pișicheră.

— Da, a admis el. S-au obișnuit cu asta. Dar este o moștenire ereditară, așa că nu s-au mirat prea tare când am început să urlu la lună.

— Au știut și, cu toate acestea, te-au trimis la Montclare?

El a dat din cap aprobator.

— Montclare a fost varianta cea mai potrivită pentru toată lumea.

— De ce?

— Directorul știe cine sunt eu, mi-a spus el. Este prieten cu părinții mei — a copilărit împreună cu mama mea. I-au împărtășit și lui secretul, astfel încât să știe cum să procedeze în caz că mi se întâmplă ceva.

— Adică în cazul în care ți se întâmplă ceva, precum în serialul *Teen Wolf*?

Mi-a zâmbit larg, iar ochii lui incredibil de albaștri mi-au pus inima pe jăratic.

— Nu te sfiești deloc să spui lucrurilor pe nume, Parker. Îmi place chestia asta.

Mi-am dat ochii peste cap.

— Dacă mai flirtezi mult cu mine, Shepherd, n-o să mai reușim să facem nimic.

— Să flirtez? Tu ești cea care mă aduci la exasperare.

— Oh, nici chiar așa. Tu ești acela numai zâmbet și mie-re: „Uite, Lily, ia o ciocolătică.” E clar cine flirtează aici.

— Atunci poate că ar trebui să te sărut.

Am clipit de uimire și obrajii mi-au luat foc instantaneu.

— Fie. Dacă ești de acord.

Mi-a zâmbit duios, apoi s-a aplecat spre mine, ochii lui de safir umbrindu-se de genele care i se închideau. Am închis și eu ochii, uitând de lumea din jur, și cu inima bubuindu-mi în piept pe când el *aproape* că își lipise buzele de ale mele.

— Măi, măi.

Am pomenit de cuvântul „aproape”? Am blestemat-o în gând pe cea mai bună prietenă a mea înainte de a tresări din îmbrățișare și de a ne îndepărta unul de celălalt. Scout stătea în fața noastră, cu o mână pe umărul lui Michael, arătând ceva mai bine decât cu câteva minute în urmă. Apa și cele câteva clipe de odihnă în compania lui Michael îi priuseră, după cum se vedea. Și dacă era cineva în stare să-și recapete energia și să-și ridice moralul după o rundă de supt sufletul, atunci Scout era aceea.

— Presupun că nu v-am întrerupt, nu?

— N-aș merge chiar atât de departe cu presupunerile, a mormăit Jason.

Am chicotit și l-am înghiontit ușor pe Jason în coaste.

— Ți-ai revenit, i-am spus lui Scout. Făceam și noi o mică pauză.

— Asta văd și eu, a răspuns ea. Suntem gata să ne întoarcem, așa că dacă vreți să veniți și voi...

Jason s-a întors spre mine, oferindu-mi mâna.

— Cred că mă descurc și singură, am ripostat eu.

— Cum spui tu, Parker, a comentat el, oferindu-mi un zâmbet care i-a dat la iveală gropițele din colțurile gurii.

Din nefericire, cam bănuiam eu ce însemna asta.

Atmosfera din enclavă era tensionată la întoarcerea noastră. Katie și Smith nu erau deloc încântați că îi părăsiserăm, dar s-au bucurat când au văzut-o pe Scout. Nu păreau deloc bucuruși, în schimb, că am apărut eu, și s-au uitat urât la mine cât timp am stat în jurul mesei, cu Michael, Jason și Scout relatând în detaliu aventura noastră.

După cum s-a dovedit, în mesajul primit de Scout se spunea că un Adept fusese rănit. Scout nu a menționat numele Adeptului, dar după privirea ei îndreptată asupra lui Michael, am tras singură concluzia. Se dusese înapoi în camera ei ca să își lase cărțile și să se pregătească de o incursiune în tuneluri; atunci au pus mâna pe ea. Era vorba de doi Secerători, probabil studenți, dar pe care nu îi cunoștea. Nu avea idee cum intraseră în școală, dar erau îmbrăcați, spunea ea, la fel ca personalul de întreținere — cu inscripția firmei și cu ecusoane cu tot. Devastaseră deja camera în momentul în care a ajuns ea acolo.

— De ce tocmai pe tine? a întrebat Michael cu fruntea înnegurată. Dacă erau în căutarea unei doze duble de putere, puteau să aleagă pe oricare dintre noi.

Scout și-a lăsat mâinile să cadă pe masă, apoi și-a desfăcut palmele și a rămas cu privirea fixată pe vârfurile degetelor.

— Cred că toată povestea asta are ceva de-a face cu puterea mea magică, ne-a mărturisit ea, după care și-a încleștat mâinile și și-a ridicat ochii spre noi. Vorbeau tot timpul despre diferența dintre *spellbinder* și *spellcaster*.

A dat din cap.

— Nu știu. N-am înțeles aproape nimic. Din câte știu eu, *spellcaster* este un cuvânt creat pentru filmele de televiziune,

fără să fie, de fapt, o descriere a puterii magice. Va trebui să verific în *Grimoire*, să văd ce găsesc acolo.

— Ești sigură că îl mai ai? am întrebat eu. Dacă ți l-au luat atunci când ți-au umblat prin lucruri?

Scout a zâmbit cu gura până la urechi.

— Ce fel de *spellbinder* aş mai fi dacă *Grimoire*-ul meu ar arăta precum o carte voluminoasă de magie? Mai ții minte revista cu benzi desenate pe care ți-am arătat-o zilele trecute?

— Aha, am rostit eu, începând să pricep despre ce era vorba. Impresionantă ascunzătoare. Ea mi-a făcut cu ochiul.

— Ce s-a întâmplat după ce au pus mâna pe tine? a întrebat Smith, cu mai multă îngrijorare în glas decât aş fi bănuît eu că era în stare.

Vocea lui Scout s-a mai înmuiat când a relatat acest episod al pățaniei ei și m-a strâns de mână la fel de tare cum o făcuse în sanctuar. Secerătorii se folosiseră de vrăji care funcționau pe principiul sifonului, pentru a putea începe să-i secătuiască propria ei energie, propria ei voință. Michael a reușit să le distragă atenția și să-i disperseze, și atunci am dat noi de ea.

Jason și Michael au relatat, fiecare, partea lor din poveste; în încăpere s-a lăsat din nou liniștea când Michael a spus cum folosisem eu blestemul focului ca să îi dobor pe Adepți.

Dar Smith și Katie tot nu păreau convinși. Se pare că nu credeau în puterile mele magice, cu atât mai puțin în acele puteri anume.

— Nu e posibil așa ceva, a zis Smith, negând din cap. Să ți se transfere puteri magice doar fiindcă ai fost lovit de blestemul focului. Lucrurile nu sunt chiar așa de simple.

— Ai dreptate, a spus Scout, dar nu s-a întâmplat așa.

A scos o hârtie împăturită din buzunarul fustei, apoi a despăturit-o și a întins-o pe masă.

— Am făcut ceva cercetări. După cât se pare, au existat câțiva oameni înzestrați, dar puterile lor magice nu au devenit evidente decât atunci când s-a întâmplat ceva, când ceva anume le-a declanșat.

— Așadar nu se dezvoltă pur și simplu de la sine, a intervenit Jill, așa cum te-ai aștepta, în mod normal?

Scout i-a confirmat din cap.

— Exact. Lil nu a căpătat puteri magice la pubertate, ca noi, ceilalți. În cazul ei, magia este, mai degrabă, latentă, ascunsă, până când se întâmplă ceva care o activează. Și, odată activată, este de obicei destul de puternică.

— Ce vrei să spui prin „de obicei”? a întrebat Smith, stând încruntat.

— Lily nu este prima, a explicat Scout. Există o întreagă pleiadă de Adepți Contingenți. Doisprezece. Jumătate dintre ei au ca putere magică abilitatea de a stăpâni electricitatea.

— Puterea magică, am repetat eu încetișor. De aceea pot să estompez luminile?

Scout a dat din cap afirmativ.

— Exact. Și, așa cum ți-am spus, aceasta este esența blestemului focului.

— Eh, sună bine, am zis eu.

Nu îmi dădeam seama dacă eram încântată să fiu o Adep-tă, dar măcar mă consola gândul că știam ce se întâmplase. Vreau să spun că toată povestea avea foarte puțină credibilitate, dar în contextul actual — mai ales că făcusem o vrajă din vârfurile degetelor — îmi dădea o senzație de confort.

Dar uitându-mă la chipurile din jur, care dintr-odată păreau puțin cam lipsite de entuziasm, am bănuir că ceilalți nu aveau aceeași senzație de confort ca mine.

— Nu există Adepți care să dețină puterea blestemului focului, a subliniat Jason, cel puțin, după știința noastră. Cei care îl posedă sunt animați de dorința sinistă de a-și păstra spiritul de turmă.

— De a-și păstra spiritul malefic, am clarificat eu pe un ton sec, iar el mi-a confirmat dând din cap.

— Mai e și cealaltă chestie, pe deasupra, a continuat Scout.

— Așteaptă, am întrerupt-o eu, ridicând o mână în aer. Lasă-mă să ghicesc. Folosindu-mă de această putere proaspăt descoperită, voi deveni, încet-încet, din ce în ce mai malefică, până când nu va mai rămâne din mine nimic altceva decât o carcasă de deșertăciune și disperare. Minunat!

— Dar ne confruntăm cu toții cu aceeași *problemă*, a constatat Paul cu un rânjet.

— Vreau să spun că există și un beneficiu, a apreciat Scout. Tu ai o putere destul de covârșitoare și ești, în mod evident, singura Adeptă care posedă blestemul focului, așa că e un lucru grozav pentru *noi*. Ești o achiziție solidă pentru echipă.

Am ridicat din sprâncene.

— Vrei să spui, o armă solidă?

— Un *scut* solid, a răspuns Michael în locul ei, cu o voce gravă. Și ne poți fi de folos.

— Ha, a răbufnit Smith, netezindu-și părul de pe frunte. Să nu ne ambalăm prea tare. Cu toată așa-zisa ei magie contingentă sau nu, tot nu e de-a noastră. Nu poate fi o membră a enclavei până când nu primim avizul administratorilor.

M-am aplecat spre Scout.

— Administratori?

— Cei care dețin autoritatea, mi-a explicat Scout. Stau în turnul lor de fildeș și ne transmit directivele prin intermediul drăgălașilor membri ai echipei Varsity. Ce noroc pe capul nostru!

— Și, din cauza asta, a reluat Smith, nu mai putem face nimic altceva astă-seară. Voi da un telefon să văd dacă vreo altă enclavă e dispusă să le poarte de grijă țințelor noastre în seara asta. Duceți-vă înapoi acasă. Vom ține legătura.

Hotărârea lui fiind luată, fără drept de împotrivire, s-a îndreptat spre ușă, cu șase Adepți și cu unul în devenire după el, mergând cu toții la culcare, pentru ca apoi să reia rutina orelor de curs, pe timp de zi, și o altă rutină, pe timp de noapte, și anume bătălia cu forțele malefice din oraș.

Scout a căscat de i-au trosnit fălcile, clipind somnoroasă.

— Sunt aproape terminată, a recunoscut ea.

I-am dat geanta înapoi și și-a strecurat brațul sub al meu.

— Hai să mergem acasă.

— Ar trebui să ne întoarcem și noi, a spus Jason, aruncându-mi o privire plină de tandrețe. Ai grijă de tine, Parker.

— Întotdeauna am, Shepherd.

Mi-a făcut cu ochiul, apoi el și cu Michael au pornit-o la drum prin tuneluri. Jamie, Jill și Paul și-au luat rămas-bun, dar Scout și cu mine am rămas pentru o clipă în fața ușii. Ea s-a uitat la mine, apoi m-a cuprins într-o îmbrățișare mare cât toate zilele.

— Ai venit după mine.

— Tu ești noua și cea mai bună prietenă a mea, i-am răspuns, îmbrățișând-o la rândul meu.

— Da, știu. Și totuși... Nu ai fost speriată de moarte?

— De-a dreptul speriată. Dar tu ești Scout. Ți-am spus că voi fi alături de tine și am fost.

Scout mi-a dat drumul din îmbrățișare, apoi și-a șters lacrimile. Catharsis, ce să mai.

— Am spus-o și o repet — joci tare, Parker.

— Mai spune-mi odată, Green, am rugat-o eu, în timp ce ne aprindeam lanternele ca să traversăm tunelurile.

— Serios, joci tare.

— Încă o dată.

— Nu îți forța norocul.

Era târziu când Scout și cu mine ne-am întors la Sfânta Sofia. Scout a făcut un duș și s-a dus la ea în cameră pentru somnul de care avea atâta nevoie (sub supravegherea vigilentă a lui Lesley). Eu, în schimb, mi-am luat mobilul din geanta ei și am pornit-o într-o ultimă incursiune, de care nu eram prea încântată.

Vi s-a întâmplat vreodată să plecați la plimbare cu mașina sau pe jos, să vă ridicați deodată privirea și să vedeți că ați trecut de pomi și de blocuri? Să ajungeți într-un loc, dar să nu vă amintiți aproape deloc cum ați ajuns acolo? Așa m-am trezit eu, câteva minute mai târziu, față în față cu literele mici, aurii de pe ușa lui Foley. Lumina se strecura pe sub ușă, cu toată ora târzie.

Am ridicat o mână, am bătut în ușă, iar când Foley m-a strigat pe nume, am intrat înăuntru. Stătea la fereastră, tot în

taior, cu o ceașcă de porțelan în mâinile făcute căuș. S-a uitat la mine, cu o sprânceană ridicată.

— Domnișoara Green?

— E bine. E în camera ei.

Foley a închis ochii și a răsuflat evident ușurată.

— Mulțumesc lui Dumnezeu pentru micile sale favoruri.

După o clipă, a deschis ochii, apoi s-a dus la biroul ei și a pus ceașca jos.

— Presupun că ai venit pentru o discuție despre părinții tăi, nu?

Mi-am frecat brațele și am dat din cap.

— Înțeleg, a spus, după care și-a tras scaunul și s-a așezat.

Mi-a făcut un semn spre scaunul din fața biroului ei. Am refuzat cu un semn din cap și am rămas pe loc. Nu era încă-pățânare; genunchii îmi tremurau și nu eram convinsă că puteam ajunge la scaun fără să mă împiedic.

— După cum știi, a început ea, părinții tăi sunt niște oameni foarte inteligenți. În prezent lucrează la rezolvarea unei probleme... hai să-i spunem ciudate. Datorită acestei munci de cercetare au ajuns ei în Europa. Munca lor de cercetare mă interesează din punct de vedere personal și acesta este motivul pentru care ne cunoaștem.

S-a oprit brusc, iar eu am fixat-o din priviri câteva secunde, așteptând să-și dezvolte ideea. Dar n-a mai urmat nimic altceva.

— Asta-i tot? Asta-i tot ce aveți de gând să îmi spuneți?

— E mai mult decât ți-au spus părinții tăi, a ținut ea să sublinieze. Îmi ceri să încalc o hotărâre a părinților tăi? Crezi

că nevoia ta de cunoaștere nu trebuie să țină cont de decizia lor de a nu-ți spune despre ce este vorba?

Vorbele ei m-au făcut s-o las mai moale.

— Nu știu.

De data asta, chiar că am luat loc, furișându-mă pe scaun și rămânând cu ochii ațintiți pe birou. Într-un final, mi-am ridicat privirea spre Foley.

— Sunt OK, nu-i așa? Fiindcă e atât de greu să iau legătura cu ei, și telefoanele lor se tot întrerup.

— Părinții tăi sunt teferi și nevătămați, m-a asigurat ea, cu un glas mai blând, de data asta. *Deocamdată*. Ai putea, domnișoară Parker, să iei în calcul posibilitatea că ei sunt bine, parțial, datorită prezentului lor statu-quo. Deoarece tu ești în siguranță în această instituție și nu există suspiciuni în privința propriei tale persoane. Deoarece nu se pun întrebări incomode. Deoarece, a adăugat ea după o scurtă pauză, uitându-se în ochii mei, membrii unei anumite Elite Întunecate nu știu unde se află ei, nici ce fac și nici unde ai fost tu plasată în absența lor.

Am simțit cum îmi sare inima în gât.

— Știi despre Elita Întunecată? Despre magie?

Foley a dat din cap.

— Din păcate, nu este o întrebare la care să pot să îți dau un răspuns direct.

Capul mi se învârtezea de gânduri și ajunsesem la capătul răbdărilor.

— Nu contează, i-am aruncat-o eu.

Apoi m-am ridicat și mi-am împins scaunul în spate.

— Am să îi întreb chiar eu.

Ajunsesem cu mâna pe mânerul clanței când a vorbit din nou:

— Crezi că merită riscul?

Mi-am umezit buzele.

— Încrederea ți-a fost zdruncinată, Lily. Îmi dau seama de asta.

Mi-am întors ochii spre ea.

— Dar dacă privești în sufletul tău, dacă îți rememorezi amintirile și ajungi la concluzia că părinții tăi te iubesc, poate că vei fi dispusă să le acorzi circumstanțe atenuante de data asta. S-ar putea să îți dai seama că, din moment ce nu ți-au furnizat toate detaliile muncii lor, ale traiului lor în comun, au avut un motiv foarte bine întemeiat. Și consecințele care ar putea decurge din faptul că tu ai ajunge să știi toate astea s-ar putea să nu merite, punând în balanță riscul creat. Riscul la care te expui pe tine însăși. Riscul la care îi expui pe părinții tăi.

Am privit-o nedumerită.

— Și când voi beneficia eu însămi de circumstanțe atenuante?

Mi-a zâmbit ușor.

— Doar te afli aici, nu-i așa?

Când m-am întors în apartament, m-am dus să văd ce face Scout. Sforăia liniștită în camera lui Lesley, cu Lesley făcută covrig într-un sac de dormit la picioarele patului. Am închis ușa în liniște și m-am strecurat în camera mea, apoi am închis ușa după mine și am încuiat-o. Am luat în grabă mobilul de pe raftul de sus al etajerei, m-am așezat pe pat și am format numărul.

Am încercat de două ori până am reușit să dau de părinții mei. Abia a treia oară mi-a răspuns mama.

— Lily?

A urmat o pauză, timp în care, probabil, mama mea s-a uitat la ceas.

— Ești OK?

Am deschis gura, dar am închis-o la loc, cu ochii înotând subit în lacrimi. Voiam să țip la ea, să urlu la ea... și să-i spun că o iubesc. Voiam să le cer socoteală, și ei, și tatălui meu pentru faptul că nu îmi spuneau adevărul, oricare ar fi fost el, pentru că se ascundeau atât de tare față de mine. Voiam să îi spun despre orele mele, despre Scout, despre gașca fițoaselor, despre Jason, despre blestemul focului. Despre faptul că aveam puteri *magice*, puteri pe care puteam să le dirijez din vârfurile degetelor.

Dar poate că Foley avea dreptate. Poate că era periculos. Poate că siguranța lor — siguranța *noastră* — depindea cumva de faptul că eu trebuie să pretind că sunt o elevă obișnuită de liceu.

Poate că erau niște considerente mult mai importante decât acela că Lily Parker are ocazia să facă o scenă.

— Sunt bine, am răspuns eu, în cele din urmă. Voiam doar să îți aud vocea.

Smith și-a respectat promisiunea de a ține legătura cu noi, dar au trecut două zile până când Scout a primit un mesaj nou. Ne-am dus împreună în tuneluri, îndreptându-ne spre enclavă, într-o stare de spirit total diferită față de ultima dată

când fusesem pe acolo. Oricum, când am intrat, Enclava Trei era tot cufundată în liniște.

Erau cu toții acolo. Michael, Jason, Paul și gemenele, care sușoteau între ele. Katie și Smith stăteau într-o parte a încăperii, cu niște mutre nefericite.

— Ce se întâmplă? a întrebat Scout când am ajuns în dreptul grupului de Adepți JV.

Jamie și Jill au ridicat simultan din umeri.

— Nu știm.

Smith, cu o cămașă ecosez cu mâneci lungi, supermulată, și jeanși strâmți, aproape lipiți de silueta lui subțire, a căscat gura, dar înainte de a apuca să zică ceva, ușa s-a deschis cu un scârțâit. Toate privirile s-au îndreptat rapid spre ușă.

Înăuntru a pășit un individ. Înalt, blond și bine făcut, cu ochi albaștri, cu o gropiță în bărbie și cu trăsături ferme. Purta un tricou mulat al Universității Chicago și blugi închiși la culoare peste ghetetele maro.

— Uau, a murmurat Jill.

— Bună seara, Adepți.

— Salut, a răspuns Scout, cu capul aplecat într-o parte și cu chipul măcinat de curiozitate.

A închis ușa în urma lui, apoi și-a lipit mâna de tăblia ei. Preț de o secundă, a pulsat de lumină, după care a revenit la normal.

— Cred că tocmai a securizat ușa, mi-a șoptit Scout, cu înfiorare în glas. N-am mai văzut așa ceva până acum. Trebuie să mă învețe cum să fac asta. *A jucat tare.*

— Credeam că eu joc tare, nu? i-am șoptit eu.

— Oh, da, sigur că da, m-a încredințat ea, bătându-mă pe braț. Dar asta e cu totul altceva.

Blondul s-a îndreptat spre Katie și Smith și le-a strâns mâinile. Ei nu păreau prea încântați de întâlnirea cu el. Buzele lui Smith au căpătat chiar un rictus disprețuitor. După ce s-au salutat, Katie și Smith s-au dat deoparte. Blondul a venit la noi.

— Numele meu este Daniel Sterling¹, s-a prezentat el. Sunt noul vostru căpitan de echipă.

Asta trebuie să fi însemnat ceva pentru restul Adeptilor, care au schimbat între ei priviri pline de subînțeles.

— Noul căpitan de echipă? a repetat Paul.

Daniel s-a uitat la Paul, cu mâinile în șold.

— Intermediarii voștri și ai mei au constatat o anume lipsă de ... coeziune în cadrul acestei enclave. Sunt aici să remediez această lipsă de coeziune.

Și-a îngustat ochii și s-a uitat pieziș la Katie și la Smith, care stăteau cu privirile în pământ, simțindu-se vizați.

Scout și cu mine ne-am zâmbit larg.

Daniel s-a uitat apoi la fiecare în parte.

— Suntem o echipă, a spus el, după vreun minut. Fie că suntem elevi de liceu sau studenți, fie că suntem ființe umane sau — a făcut o pauză, aruncându-i o privire lui Jason — sau *altfel*. Suntem cu toții, împreună. Indivizibili.

Adeptii au zâmbit. Le-am apreciat entuziasmul.

— De asemenea, mi s-a adus la cunoștință că aveți o nouă Adeptă în rândurile voastre.

Daniel s-a deplasat de la locul său și a venit în fața mea, apoi m-a privit de la înălțimea lui, cu o sprânceană ridicată.

---

¹ Veritabil, de bună calitate (lb. engleză).

— Lily Parker?

— Toată ziua, am răspuns eu.

A reușit să își înăbușească un zâmbet, apoi și-a băgat mâinile în buzunarele jeansilor.

— Înțeleg că ai fost lovită de blestemul focului acum câteva zile, că, drept urmare, ți-a apărut o pată întunecată și că ai descoperit că ai oarecare puteri magice?

Am dat din cap aprobator.

— Și mai înțeleg că i-ai încurajat pe acești Adepți să intre în sanctuar și să o recupereze pe Scout, și că ai descoperit, în timp ce erai acolo, că deții puterea blestemului focului. Și mai înțeleg că ați reușit să scăpați de acolo, cu toții teferi, în linii mari?

Obrajii au început să mi se înfierbânte. Am dat din nou din cap. Scout m-a bătut pe spate.

— Ai făcut o treabă bună, mi-a șoptit ea.

— A fost o inițiativă absolut nelalocul ei.

Chestia asta mi-a șters zâmbetul de pe buze, în schimb i-a făcut pe Smith și pe Katie să rânjească cu gura până la urechi.

— Organizația noastră funcționează deoarece avem o ierarhie, un lanț de autoritate care răspunde atât de atribuirea sarcinilor în cadrul membrilor Junior Varsity, cât și de asumarea responsabilităților, atunci când îndeplinirea acelor sarcini eșuează. Nu aveai niciun drept să îi încurajezi pe acești Adepți să își periclitizeze viața, să-i asmuți împotriva dorințelor expres ale echipei lor, Varsity. Înțelegi ce vreau să spun?

Am dat timid din cap, stând cu ochii în pământ și cu umilință în suflet. Nimănui nu-i pica bine o chelfăneală.

— Pe de altă parte, a spus el, întorcându-se, din nou, cu fața spre Katie și Smith, ați fost dispuși să sacrificați pe unul dintre cei mai puternici membri ai echipei voastre fiindcă nu ați vrut să vă asumați riscul de a o salva. Asta miroase a lașitate. Și nu pentru lașitate suntem noi aici. De acum încolo, a conchis Daniel, punându-se cu fața la noi toți, lucrăm împreună, ca o echipă, având un singur țel și un singur rând de conducători. S-a înțeles, Varsity?

S-a uitat spre Katie și Smith. Când ei au dat din cap, Daniel s-a uitat iarăși înspre noi.

— S-a înțeles, Junior Varsity?

Am dat cu toții din cap. Nu eram pe deplin sigură dacă trebuia să dau și eu din cap, dar nu aveam de gând să risc să devin din nou obiectul furiei acelui individ.

— Acum că am stabilit cum stau lucrurile, avem niște treburi de rezolvat.

În ciuda tentativei mele de a mă face nevăzută printre Adepți, el m-a reperat și mi-a aruncat o privire.

— Domnișoară Parker, ne-ai demonstrat că ai niște abilități care indică în mod clar că ești o Adeptă. Ești de partea noastră sau a lor?

Nu era nevoie să întreb ce însemna „a lor”.

— A voastră, a fost răspunsul meu.

— În cazul ăsta, bine ai venit în echipă.

Acestea fiind zise, s-a răsucit pe călcâie și s-a dus înapoi la masă, unde a început să stea de vorbă cu Katie și cu Smith.

M-am uitat la Scout.

— Asta-i tot? Am intrat în echipă?

— Ce credeai, că o să depui vreun jurământ sau ceva așa?

— Sau ceva așa, am spus eu, încuviințând din cap. Știi tu, ceva cu mai multă semnificație simbolică pentru faptul că voi dormi mai puțin și mă voi bate mai mult cu indivizii răi.

— Cu alte cuvinte, mi-a spus ea, suc acidulat de căpșune.

— Felicitări, a șoptit o voce din spatele meu.

Când m-am întors, am dat de Jason, care îmi zâmbea cu subînțeleș.

— Trebuie să plec ... în altă parte, a zis Scout, dându-mi una cu cotul. Distrăți-vă, copii!

Mi-am făcut o notiță în gând să stau, mai târziu, de vorbă cu Scout despre „subtilitatea” ei; cu toate acestea, i-am zâmbit lui Jason.

— Mulțumesc, cred.

— Așadar, de-acum ești o membră oficială a Enclavei Trei. Tu, trăsuito.

Am chicotit.

— Eu, trăsuito? Tu vorbești, vârcolacule?

— Îți sugerez să o spui cu tot respectul cuvenit, Parker.

— Sau?

— Sau va trebui să te mușc.

Buzele i s-au dezvelit într-un rânjet care îți făcea inima să stea în loc. Bănuiam că era foarte eficace și în ipostaza lui de vârcolac.

— Nu cred că o să mă muști, l-am contrazis eu, cu toate că nu eram total sigură de treaba asta.

— Atunci, om trăi și om vedea, nu-i așa?

Jason și-a coborât privirea spre mine, ochii aceia albaștri ca oceanul licărind promițător, cel puțin până în momentul

când a sunat un telefon mobil. După ce a stat de vorbă puțin, cu telefonul lipit de ureche, Daniel a bătut din palme.

— Pe cai, copii, ne-a spus el. Avem o misiune de îndeplinit.

— Terminăm mai târziu ce am început, mi-a șoptit Jason. Îți promit.

L-am crezut, așa că i-am făcut cu ochiul, apoi ne-am alăturat celorlalți. M-am dus printre ei, unde îmi era locul. Scout m-a strâns de mână când am ajuns lângă ea, gata să înfrunt răul din Al Doilea Oraș.